

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

தத்வ த்ரயம்

(ஈச்வர ப்ரகரணம்)

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

அவதாரிகை - இப்படி சித்சித்ருபமான தத்வ த்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்து, அநந்தரம், “ஷுராத்தமாநாவீசதே தேவ ஏக:” என்கிறபடியே, ததுபய நியந்தாவான ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸம்சய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் -இவ்விதமாக சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டு தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்புகள் ஆகியவற்றின் சிறப்புகளை தெளிவாக அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ச்வே. (1-10) - ஷுராத்தமாநாவீசதே தேவ ஏக: - ஷுரம் போன்ற பலவற்றுக்கும் ஈச்வரனாகிய தேவன் ஒருவனே - என்பதற்கு ஏற்ப சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டிற்கும் எஜமானனாக உள்ள ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை, எந்தவிதமான சந்தேகமும் மாறுபாடுகளும் இன்றி அருளிச்செய்கிறார்.

141. ஈச்வரன், அகிலஹேயப்ரதயநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய், ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநி” என்கிற சதுர்விதே புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய், தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதில் ப்ரதம சூர்ணையாலே, ஈச்வரத்வம் அஸாதாரண தர்மதயா வஸ்துவுக்கு நிருபகமாயிருக்கையாலே, ஈச்வரன் என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து, தத் ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே குணாதிகளுக்கும் ஆதார பூதமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஈச்வர தத்வத்தை விளக்கத் தொடங்கி, அதில் முதல் சூர்ணையில் “ஈச்வரத்தன்மை” என்பது, வேறு யாருக்கும் பொதுவாக இல்லாத தர்மம் கொண்ட வஸ்துவை நிருபிக்கும் வகையில் உள்ளதால், “ஈச்வரன்” என்று அந்த வஸ்துவை உறுதியாக்கி, அதன் ஸ்வரூபம் போன்ற சிறப்புகளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

தொடக்கத்தில் அவனுடைய குணங்கள் போன்ற அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஸ்வரூபத்தின் சிறப்பை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அகில ஹேய ப்ரதய நீக அநந்த ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபனாய்) என்று. அதாவது, ஸமஸ்த ஹேய ப்ரதிபடமாய், த்ரிவித பரிச்சேத ரஹிதமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ ஸுகரூபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தையுடையவனாயென்கை. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம”, “விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம”, “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம” என்னக்கடவதிறே. “அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதா நஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது. அப்படியே இவருமருளிச் செய்கிறார். ஆனால், கல்யாணைகதாநத்வமும், ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணத்வமும் இவரருளிச் செய்யாதொழிவானென்? என்னில், ஹேய ப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணைகதாநத்வம் வருமென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஆநந்தரூபத்வம் சொல்லுகையாலே தன்னடையே ஸித்திக்குமென்னுமத்தைப் பற்றவும், கல்யாணைகதாநத்வம் அருளிச்செய்திலர். ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணத்வம் உபயலிங்க விசிஷ்டத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே, அர்த்தாதுக்தமென்று அருளிச்செய்திலர்.

விளக்கம் - (அகில ஹேய ப்ரதய நீக அநந்த ஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபனாய்) - அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், மூன்றுவிதமான எல்லைகளும் அற்றவனாகவும் [இடம், பொருள், காலம்], தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்த வல்லவனாகவும், ஆனந்தரூப ஸ்வரூபம் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமனது மாற்றம் அற்றது, தானே வெளிப்பட வல்லது, எல்லை அற்றது - என்றும், தை. (3-5) - விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம - விஜ்ஞானத்தை ப்ரஹ்மம் என்று அறியவேண்டும் - என்றும், தை. (3-6-1) - ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? சரணாகதி கத்யத்தில் - அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதா நஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப - அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களையும் விட வேறுபட்ட எல்லையற்ற ஞானமும் ஆனந்தமும் ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் - என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். அது போன்று இங்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரும் அருளிச்செய்கிறார். ஆனால் இங்கு, “கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம், மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான

சிறப்பு” ஆகியவற்றை இவர் அருளிச்செய்யாமல் விடுத்தது ஏன்? “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பது உள்ளபோது, “அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடம்” என்பது தானாகவே வெளிப்படும்; மேலும், “ஆனந்தம்” என்பதைக் கூறுவதால், “கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடம்” என்பதைத் தனியே இங்கு கூறவில்லை. “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை, அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடம்” ஆகிய இரண்டு அடையாளங்களும், “மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான சிறப்பு” என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்தவல்லது என்பதால் அதனைத் தனித்துக் கூறவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்) ஆதி சப்தத்தாலே குண சூர்ணையில் எம்பெருமானாரருளிச்செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கு கல்யாணத்வமாவது, ஆச்ரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கை. கண சப்தம் ஸமூஹவாசி. பூஷிதனாகையாவது, இவற்றாலே அலங்க்ருதனாயிருக்கை. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு திவ்யாபரணங்கள்போலேயாயிற்று, திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஒளஜ்ஜ்வல்யகரமாயிக்கும்படி. இத்தால், “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச்ச”, “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்கிற குணகண யோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்) – “சக்த்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், கத்யத்தில் உள்ள குணங்கள் குறித்த சூர்ணையில், காணப்படுவதான எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த, அனைத்து குணங்களும் கூறப்பட்டன. குணங்களுக்குக் கல்யாணத்தன்மை என்பது, அடியார்களுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருத்தல் ஆகிறது. “கண” என்பது கூட்டமாக இருப்பதைக் கூறுகிறது. “பூஷிதன்” என்பது, இந்த குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக இருத்தல். திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு திவ்யமான ஆபரணங்கள் எவ்விதம் உள்ளனவோ அதே போன்று, திவ்ய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் ஒளி வீசும்படியாக உள்ளன. இதன் மூலம் முண். (1-1-9) – ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் உணர்ந்தவன் – என்றும், ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளை இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு.

(6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ - அனைத்து கல்யாணகுணங்களும் பொருந்தியவன் - என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்ப, குணங்களுடைய சேர்க்கையை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்) ஜகச் சப்தத்தாலே, கார்ய வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஸகல சப்தத்தாலே ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபமான ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் சொல்லுகிறது. ஸர்க்கமாவது ஸ்ருஷ்டி இதுதான் ஸத்வாரக அத்வாரக ரூபேண த்விவிதையாயிருக்கும். ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் பாஹ்யாப்யந்தர ரூபேண த்விவிதமாயிருக்கும். ஸம்ஹாரமாவது அழிக்கை; இதுவும் ஸத்வாரக அத்வாரக ரூபேண த்விவிதமாயிருக்கும். இவையெல்லாம் மேல் இவர் உபபாதிக்கிறவிடத்திலே காணலாம். “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம” இத்யாதி ச்ருதிகளாலே இவனுடைய ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதிகள் சொல்லப்படா நின்றதிறே. இத்தால் கீழ்ச் சொன்ன குண விசிஷ்டனானவிவனுடைய வ்யாபார விசேஷங்களை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்) - “ஜகத்” என்பதன் மூலம் அனைத்து கார்யப்பொருள்களும் கூறப்பட்டன. “ஸகல” என்பதால், தொகுத்ததாகவும் தனித்தனியே உள்ளதாகவும் காணப்படும் அனைத்து பதார்த்தங்களும் கூறப்பட்டன. “ஸர்க்கம்” என்றால் ஸ்ருஷ்டி; ஸ்ருஷ்டியானது தன் மூலம் நேரடியாகவோ அல்லது நான்முகன் முதலானோர் மூலமாகவோ என இரண்டுவிதமாக உள்ளதாகும். “ஸ்திதி” என்பது காத்தல்; இது வெளிப்படையாக நின்றும், அந்தர்யாமியாக நின்றும் என்பதாக இரண்டுவிதமாக உள்ளது. “ஸம்ஹாரம்” என்பது அழித்தல்; இதுவும், தன் மூலமாகவோ அல்லது ருத்ரன் போன்றவர்கள் மூலமாகவோ என இரண்டுவிதமாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் இவர் இனி அருளிச்செய்ய இருக்கின்ற சூர்ணைகளில் காணப்பட உள்ளன. தை. (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி | தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - யாரிடமிருந்து அனைத்தும் பிறந்தனவோ, பிறந்த பின்னர் யாரிடம் வசிக்கின்றனவோ, யாரிடம் சென்று லயிக்கின்றனவோ, அதனையே அறிய விரும்புவாயாக; அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலம் இவன் அனைத்து ஜகத்தையும் படைத்தல்

போன்றவை கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் முன்பு கூறப்பட்டதாகிய, குணங்களுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்களின் சிறப்புகளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய்) - ஆர்த்தனாவன், முன்புண்டான ஐச்வர்யத்தையிழந்து அது பெற வேணுமென்று ஆசைப்படுமவன்; ஜிஜ்ஞாஸுவாகிறான், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான ஆத்மாவை அநுபவிக்க ஆசைப்படும் கேவலன்; அர்த்தார்த்தியாகிறான், அபூர்வமாக ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்படுமவன்; ஜ்ஞாநியாகிறான், பரமபுருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியை ஆசைப்படுமவன். “ஆர்த்த : ப்ரதிஷ்டாஹீந: ப்ரஷ்டைச்வர்ய புநஸ் தத் ப்ராப்தி காம:, அர்த்தார்த்தீ அப்ராப்தைச்வர்யதயா ஐச்வர்ய காம:, தயோர் முகபேத மாத்ரம், ஐச்வர்ய விஷய தயா ஏக ஏவாதிகார:, ஜிஜ்ஞாஸு: ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு:, ஜ்ஞாநமேவாஸ்ய ஸ்வரூபமிதி ஜிஜ்ஞாஸுரித்யுக்தம், ஜ்ஞாநீ ச “இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்” இத்யாதிநா அபிஹித பகவச் சேஷதைகரஸாத்ம ஸ்வரூபவித், ப்ரக்ருதி வியுக்த கேவலாத்மந்ய பர்யவஸ்ய ந பகவந்தம் ப்ரேப்ஸூர் பகவந்தமேவ பரம ப்ராப்யம் மந்வாந:” என்று சதுர்விதாதிகார வேஷத்தையும், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலே அருளிச்செய்தாரிநே. இந்த சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வத்தை “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுகருதிநோர்ஜுந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப” என்றும், “சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: ! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ சேதி ப்ருதக் ப்ருதக்” என்றும் தானே அருளிச் செய்தானிநே. இத்தால், ஜகத்காரணபூதனாகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவனுடைய ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனாய்) - ஆர்த்தன் என்பவன், முன்பு தனக்கு இருந்த ஐச்வர்யத்தை இழந்து, அதனை மீண்டும் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவன் ஆவான். ஜிஜ்ஞாஸு என்பவன், ஞான ஸ்வரூபனாக உள்ள ஆத்மாவை அநுபவிக்கவேண்டும் என்று மட்டுமே ஆசை கொண்டவன் ஆவான். அர்த்தார்த்தி என்பவன், இதுவரை தன்னிடம் இல்லாத ஐச்வர்யத்தை விரும்புவன் ஆவான். ஞானி என்பவன், உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய “பகவானை அடைதல்” என்பதை விரும்புவன் ஆவான். கீதாபாஷ்யத்தில் (7-16) – ஆர்த்த : ப்ரதிஷ்டாஹீந: ப்ரஷ்டைச்வர்ய புநஸ் தத் ப்ராப்தி காம:, அர்த்தார்த்தீ

அப்ராப்தைச்வர்யதயா ஐச்வர்ய காம:, தயோர் முகபேத மாத்ரம், ஐச்வர்ய விஷய தயா ஏக ஏவாதிகார:, ஜிஜ்ஞாஸு: ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபாவாப்தீச்சு:, ஜ்ஞாநமேவாஸ்ய ஸ்வரூபமிதி ஜிஜ்ஞாஸுரித்யுக்தம், ஜ்ஞாநீ ச “இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதில் வித்தி மே பராம்” இத்யாதிநா அபிஹித பகவச் சேஷதைகரஸாத்ம ஸ்வரூபவித், ப்ரக்ருதி வியுக்த கேவலாத்மந்ய பர்யவஸ்ய ந பகவந்தம் ப்ரேப்ஸூர் பகவந்தமேவ பரம ப்ராப்யம் மந்வாந: - ஆர்த்த என்பது வாழ்க்கையில் தனது நிலையை இழந்து, செவ்வம் இழந்து, அதனை மீண்டும் பெற எண்ணுபவர்களைக் குறிக்கும். அர்த்தார்த்தீ என்பவன் புதியதாக மேலும் செவ்வம் பெற விரும்புவன் ஆவான். இவனும் கடந்த பிரிவினனும், செவ்வத்தை மட்டுமே அடிப்படையான எண்ணமாகக் கொண்டுள்ளதால், இவர்களுக்கு இடையே எந்த வேறுபாடும் இல்லை. ஜிஜ்ஞாஸு என்பவன், ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மையை அறிய விரும்புவன்; அதனை ப்ரக்ருதியை விட மாறுபட்ட ஒன்று என்பதாக அறிந்து மேலும் ஞானம் பெற விரும்பும் கொண்டவன் ஆவான். இவன் ஞானத்தை விரும்புவன் என்று ஏன் கூறப்படுகிறான் என்றால், இவன் அறிய விரும்பும் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஞானமாக உள்ளதால் ஆகும். ஞானி என்பவன், ஆத்மாவைப் பற்றி உணர்ந்ததால், ஆத்மாவின் மகிழ்வு என்பது பரம்பொருளுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் மூலம் மட்டுமே உண்டாகும் என்று உணர்ந்தவன் ஆவான். இவன், முன்பு கூறப்பட்ட கீதை (7-5) – இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதில் வித்தி மே பராம் – அசேதந ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானது எனது சேதந ப்ரக்ருதி - என்று கூறப்பட்ட ஞானம் கொண்டவன் ஆவான். இவன், “ஆத்மா வேறு, ப்ரக்ருதி வேறு” என்று அறிவதுடன் மட்டுமே அல்லாமல், பகவானையே பெற விரும்புகிறான். அவன் உணர்வது, “பரம்பொருளை அடைதலே உயர்ந்த இலக்கு” என்பதாகும் - என்று நான்குவிதமானவர்கள் குறித்து அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இந்த நான்கு விதமானவர்களும் பகவானை அடைதல் குறித்து கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுகருதிநோர்ஜுந! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! எனது பக்தர்கள் நான்குவிதமானவர்கள்; அவர்கள் ஆர்த்தர்கள், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தீ மற்றும் ஞானி என்பவர்கள் ஆவர் - என்றும், என்றும், மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: ! ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ சேதி ப்ருதக் ப்ருதக் - அர்ஜுனா! எனது பக்தர்கள் நான்குவிதமானவர்கள்; அவர்கள் ஆர்த்தர்கள், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தீ மற்றும் ஞானி என தனித்தனியாக உரைக்கப்படுகிறார்கள் - என்றும் தானே அருளிச்செய்தான்

அல்லவோ? இதன் மூலம், இந்த ஜகத்தின் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய “அனைவராலும் அடையப்படும் தன்மை” என்பதை அருளிச்செய்தார் என்றானது.

வ்யாக்யானம் - (தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்க்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய்) “தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்க்ய புருஷார்த்த உதாஹ்ருத:” என்று புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிறே இருப்பது. தர்மமாவது இஷ்டாபூர்த்தங்கள்; இஷ்டமாவது யாகாதி; பூர்த்தமாவது வாதாடி; அர்த்தமாவது ஸுவர்ண ரஜதாதிகள்; காமமாவது ஐஹிக பாரலௌகிக போக்ய பதார்த்தாநுபவ ஸுகம்; மோக்ஷமாவது ஆத்மாநுபவ பகவதநுபவங்கள். இவற்றில், தர்மம், ஸாதநதயா புருஷார்த்தமாயிருக்கும்; அர்த்தம், ஸாதநதயாவும், ஸ்வயமாயும் புருஷார்த்தமாயிருக்கும்; காமமோக்ஷங்களிரண்டும், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாயிருக்கும். ஏவம்விதமான சதுர்வித பலங்களையும் அதிகாராநுகுணமாகக் கொடுக்கும்வனா யென்கை. இத்தால், ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனான இவனுடைய ஸகல பலப்ரதத்வத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. “தேவேந்த்ரஸ் த்ரிபுவநமர்த்தமேகபிங்கஸ் ஸர்வர்த்திம் த்ரிபுவநபாஞ்ச கார்த்தவீர்ய:; வைதேஹ: பரமபதம் ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும் ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸகலபல ப்ரோடிஹி விஷ்ணு:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்க்ய சதுர்வித பலப்ரதனாய்) - மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - தர்மார்த்த காம மோக்ஷாக்க்ய புருஷார்த்த உதாஹ்ருத: - தர்மம், பொருள், இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் எனபதாக உள்ள புருஷார்த்தங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, புருஷார்த்தங்கள் நான்குவிதமாக உள்ளன. தர்மம் என்றால் இஷ்டாபூர்த்தங்கள் ஆகும்; இஷ்டம் என்பது யாகம் போன்றவை, பூர்த்தம் என்பது குளங்கள் வெட்டுதல் போன்றவை ஆகும்; அர்த்தம் என்றால் ஸ்வர்ணம், வெள்ளி போன்றவை; காமம் என்பது இந்த லோகத்திலும் அந்த லோகத்திலும் உள்ள இன்பம் தரும் பொருள்களை அனுபவிக்கும்போது ஏற்படும் சுக அனுபவம்; மோக்ஷம் என்றால் ஆத்ம அனுபவம் மற்றும் பகவத் அனுபவம் ஆகும். இவற்றில் தர்மம் என்பது ஒரு வஸ்துவைப் பெறுவதற்கான சாதனமாக உள்ளதால் புருஷார்த்தமாக இருக்கிறது. அர்த்தம் என்பது ஒரு வஸ்துவைப் பெறுவதற்கான சாதனமாக உள்ளதாலும், தானாகவே பயன் அளிப்பதாலும் புருஷார்த்தமாக இருக்கிறது. காமம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டும், தங்களுக்குத் தாங்களே புருஷார்த்தங்களாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட நான்குவிதமான பலன்களையும், அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப அளிப்பவன் அவனே ஆகிறான்.

இதன் மூலம், அனைத்தும் அண்டக்கூடியபடி உள்ள அவனுடைய, “அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்மை” என்பதை அருளிச்செய்தார். மாங்கல்ய ஸ்தவத்தில் - தேவேந்த்ரஸ் த்ரிபுவநமர்த்தமேகபிங்கஸ் ஸர்வர்த்திம் த்ரிபுவநபாஞ்ச கார்த்தவீர்ய:, வைதேஹ: பரமபதம் ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும் ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸகலபல ப்ரோடிஹி விஷ்ணு - தேவேந்த்ரன் மூன்று புவநங்களையும், கார்த்தவீர்யன் மூன்று லோகங்களில் உள்ள அனைத்தையும், வைதேஹ அரசன் பரமபதத்தையும் அடைந்தனர்; இப்படியாக இவர்கள் விஷ்ணுவை அடைந்தனர்; அனைத்தையும் அளிக்கவல்லவன் அவனே என்பதால் ஆகும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்) அதாவது, “விக்ரஹந்தான், ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்த அபிமதமாய்” என்று தொடங்கி, மேலருளிச் செய்கிற வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விக்ரஹத்தோடே கூடியிருக்குமவனாயென்கை. “நீலதோயத மத்யஸ்த்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” இத்யாதியிலே, விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் ச்ருதி ப்ரஸித்தம். “ஸ்வாபிமதாநுரூபைகரூபாசிந்த்ய திவ்யாத்தபுத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயௌஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குண நிதி திவ்யரூப!” என்று திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்தாரிஹே எம்பெருமானார். இத்தால, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்துக்கும், ஸர்வ பலப்ரதத்வத்துக்கும் ஏகாத்தமான திவ்ய விக்ரஹ யோகத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்) – சூர்ணை (181) – விக்ரஹந்தான், ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்த அபிமதமாய் - என்பது தொடங்கி இவர் அருளிச்செய்ய உள்ள மிகுந்த சிறப்புடன் கூடிய திருமேனியைக் கொண்டவன் என்று கருத்து. தைத். (2-11) - நீலதோயத மத்யஸ்த்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா - கருமையான மேகத்தின் நடுவில் உள்ள மின்னல் போன்ற ஒளியுடன் கூடியது - என்பதற்கு ஏற்ப இவனுடைய திருமேனியின் மிகுந்த சிறப்பானது ச்ருதியில் வெளிப்படுகிறது. இவனுடைய திருமேனியின் மிகுந்த சிறப்பை கத்யத்தில், “ஸ்வ அபிமத அநுரூபைகரூப அசிந்த்ய திவ்ய அத்புத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஓளஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி அநந்த குண நிதி திவ்யரூப - தனக்கு விருப்பமாகவும், தனது அனுபவத்திற்கு ஏற்றதாகவும், சிந்தனைக்கு எட்டாதபடியும், திவ்யமானதும், வியக்க

வைப்பதும், எப்போதும் உள்ளதும், தோஷம் அற்றதும், எல்லையற்ற ஒளி பொருந்தியதும், அழகாகவும், நறுமணம் கொண்டதும், மென்மையானதும், லாவண்யம் கொண்டதும், இளமையுடன் கூடியதும், இப்படியாக எண்ணற்ற குணங்களின் புதையலாக உள்ள திவ்யமான ரூபம்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இதன் மூலமாக, இதுவரை கூறப்பட்ட ஸ்வரூப குணங்களை வெளிப்படுத்துவதும், இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அனைத்தும் அண்டுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ளதும், அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்மை கொண்டதும் ஆகிய ஒரே வஸ்துவாகிய திவ்யமங்கள திருமேனியுடன் அவனுக்கு உள்ள சேர்க்கை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்) அதாவது, “உனக்கேற்கும்” எனனும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடையளாய், சேதநர்க்கு புருஷகாரபூதையாயும், ப்ராப்யையாயுமிருக்கும் ப்ரதான மஹிஷியான பெரியபிராட்டியார்க்கும், அவளோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கும் பூமி நீளைகளான மற்றையிரண்டு பிராட்டிமார்க்கும் அநுரூப நாயகனாயிருக்குமென்கை. “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யெள” என்று லக்ஷ்மீ பூமிகளிருவரையும் வேதபுருஷன் சொன்னவிது, நீளைக்கும் உபலக்ஷணம். “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந:, உபாப்யாம் பூமி நீளாப்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர:” என்னக்கடவதிறே. “ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண ஸ்ரீவல்லப! ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக!” என்றிறே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது. இத்தால், கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம், காட்டிலெரித்த நிலாவாகாதபடி அநுபவிக்கக் கடவரான பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்) - அதாவது திருவாய்மொழி (10-10-6) – உனக்கு ஏற்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த சிறப்பைக் கொண்டவளாகவும், சேதநர்களுக்காக எம்பெருமானிடம் சிபாரிசு செய்பவளாகவும், அடையப்பட வேண்டியவளாக உள்ளவளும், முதன்மையான பிராட்டியாக இருப்பவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாருக்கும்; அவளுடன் சேர்த்துக் கூறலாம்படியாக உள்ள பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவி என்பவர்களாகிய மற்ற இரண்டும் பிராட்டிமார்க்கும் ஏற்றவனாக அவன் உள்ளான். யஜுஷு - ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யெள - உனக்கு பூமியும் திருமகளும் பத்னிகள் - என்று கூறப்பட்ட வேதவாக்கியமானது, மஹாலக்ஷ்மி மற்றும்

பூமாதேவி ஆகிய இவருடன் நீளாதேவியையும் சேர்த்தே கூறப்பட்டதாகிறது. வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந:, உபாப்யாம் பூமி நீளாப்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற உயர்ந்த இடத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக உள்ளான்; இங்கு பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவியுடன் சேர்ந்தபடி உள்ள அந்த பரமேச்வரன் வணங்கப்படுகிறான் - என்பது காண்க. கத்யத்தில், “ஸ்வ அபிமத நித்ய நிரவத்ய அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய சீலாதி அநவதிக அதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குண கண ஸ்ரீவல்லப! ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயக! - உனக்கு ஏற்றபடியான ஸ்வரூபம், நித்யமாக உள்ள நிலை, தோஷம் ஏதும் இல்லாத நிலை, உனக்கு ஏற்ற ரூபம், குணம், செல்வம், ஐச்வர்யம், சீலம் போன்றதான எண்ணற்ற எல்லையற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே! இப்படியாக உள்ள பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவியின் நாயகனே”, என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம் இதுவரை கூறப்பட்ட திவ்யமங்கள திருமேனியின் மிகுந்த சிறப்பானது காட்டில் வீசுகின்ற நிலவின் ஒளி போன்று வீணாகப் போகாமல், சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கத்தக்கபடி உள்ள பிராட்டிகளின் சேர்த்தியைக் கூறினார் என்றாயிற்று.

அவதாரிகை - இப்படி உக்தமான ஸ்வரூபாதிகளை விஸ்தரேண உபபாதித்தருளுகிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே “அகில ஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய்” என்றவிதில், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனாகையாவது” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறப்பட்டதாகிய பகவத் ஸ்வரூபம் போன்றவற்றை விரிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளார். அதில் முதலில், சூர்ணை (141) - அகில ஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் - என்ற பகுதியில் உள்ள “அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனாகையாவது, தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும், விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் - ஹேயமாவது தோஷம். அகிலஹேயமென்கையாலே, த்ரிவித சேதநா சேதந தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது” என்று இது தன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்கிறாரிநே. (தமஸ்ஸுக்கு

தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) என்றது, தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடமாயிருக்குமா போலேயும் என்கை. (விகாராதி தோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில் விகார சப்தத்தாலே, த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆதி சப்தத்தாலே பத்த சேதநருடைய அஜ்ஞா துக்கங்களையும், முக்தருடைய சேறு தோய்த்துக் கழுவினாரைப்போலே ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டராய் விடுபட்டவாகாரத்தையும், நித்யருடைய பரிச்சிந்ந ஸ்வரூபத்வ பாரதந்த்ரியங்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்த்ரியம் தோஷமோ? என்னில், புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதம்போலே, ஸ்வதந்த்ரனுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கையாவது, தான் மாறாயிருக்கை. ப்ரதிபடமென்கையாலே “ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:” என்கிறபடியே ஸ்வரூப நிபந்தநமாக மல ஸம்பந்தமில்லையேயாகிலும், உபாதி நிபந்தநமான மல ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு வாசி தோற்றுகிறது. “தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யமஜமக்ஷயமவ்யயம் ஏக ஸ்வரூபந்து ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம்”, “ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்க்யம் பரமம் பதம்”, “அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - ஹேயம் என்றால் தோஷம் அல்லது தாழ்வுகள் அல்லது குற்றம். “அகிலஹேயம்” என்பதன் மூலம் மூன்றுவிதமான சேதந தோஷங்களும், மூன்றுவிதமான அசேதந தோஷங்களும் கூறப்பட்டன. சூர்ணை (145) - த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது - என்று இதனை தெளிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளார். (தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) - தமஸ் என்பதான இருளுக்கு ஒளியானது விரோதமாக உள்ளது போன்றும், ஸர்ப்பத்திற்குக் கருடன் விரோதமாக உள்ளது போன்றும். (விகாராதி தோஷங்கள்) - இதில் உள்ள “விகாரம்” என்பதன் மூலம், மூன்றுவிதமான அசித் வஸ்துக்களுடைய மாற்றங்கள் கூறப்பட்டன; இதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள பத்த சேதநர்களுடைய அறியாமை துன்பங்கள், சேற்றிலிருந்து கழுவப்பட்டது போன்றுள்ள முக்தர்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலை, நித்யர்களுடைய அளவுடன் கூடிய ஸ்வரூபம் மற்றும் அவர்கள் ஸர்வேச்ரனிடம் வசப்பட்டுள்ள நிலை” ஆகியவை கூறப்பட்டன. ஆனால் “வசப்படுதல்” என்பது தோஷம் ஆகுமோ என்றால், புருஷனுக்கு ஸ்தனங்கள் ஏற்படுவது போன்று, சுதந்திரமான ஒருவனுக்குத் தோஷமே ஆகும்.

அத்தகைய தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல் என்பது, மாறாமல் உள்ல நிலையாகும். “தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்ன? ஸ்ரீவிபு. (6-7-22) – ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: - ஆத்மா ஞான ஸ்வரூபன், தோஷம் அற்றவன் - எந்தற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபத்தின் விளைவாக ஏற்படக்கூடிய தோஷம் ஏதும் இல்லை என்றாலும், ஒரு சில காரணங்களால் உண்டாகவல்ல தோஷ ஸம்பந்தம் ஏற்படக்கூடும்; ஆனால் இத்தகைய நிலையானது பகவத் ஸ்வரூபத்திற்கு இல்லை என்ற வேறுபாடு இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-15) – தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யம் அஜம் அக்ஷயம் அவ்யயம் ஏக ஸ்வரூபம் து ஸதா ஹே அபாவாத் ச நிர்மலம் - எந்த ஒன்று எப்போதும் உள்ளதாகவும், பிறப்பற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், மாற்றம் அற்றதாகவும், ஒரே போன்று உள்ளதாகவும், எந்த ஒரு நிலையிலும் தாழ்வு இன்றி உள்ளதாகவும், தோஷம் இல்லாததாகவும் உள்ளதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்றும், ஸ்ரீவிபு - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்க்யம் பரமம் பதம் - விஷ்ணு என்ற பெயர் கொண்ட உயர்ந்த இடமானது எந்தவிதமான தாழ்வுகளும் அற்றது - என்றும், ஸ்ரீவிபு – அவிகாராய சுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே – குற்றம் அற்றவனாகவும், தூய்மையானவனாகவும், எப்போதும் உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற பரமாத்மா - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் – “ஹேய ப்ரத்யநீகத்வமாவது, ஆச்ரிதருடைய ஹேய நிராஸகத்வத்துக்கு அடியான ஹேய ப்ரதிபடத்வமென்னவுமாம்” என்னுமொரு யோஜனையுமுண்டிநே. கத்ய வ்யாக்யாநங்களிலே நஞ்சீயர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களருளிச் செய்தது. (ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்) என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கு அர்த்தமானாலோ? என்னில், “விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கை” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர்க்கது விவக்ஷிதமன்று.

விளக்கம் - “ஹேயப்ரத்யநீகத்வம்” என்பதற்கு “அடியார்களுடைய தாழ்வுகளைப் போக்குவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படியாக அல்லவோ கத்ய வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வாமி நஞ்ஜீயரும் ஆச்சான்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தனர் என்று கேட்கலாம். “ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலேயும்” என்ற உதாரணம் மூலம் அத்தகைய கருத்தை இங்கும் ஏற்கலாம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். ஆனால் மாற்றங்கள் என்பது போன்ற தோஷங்களுக்கு

எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை என்பதே இங்கு கூறப்படுவதால், இவர்க்கு இந்தக் கருத்து இல்லை என்றாகிறது.

143. அநந்தனாகையாவது நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், அநந்தத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (அநந்தனாகையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்ததாக, எல்லையற்ற அல்லது அளவிட இயலாத தன்மையை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தத்வமாவது தேசத: காலதோ வஸ்துதச்ச அபரிச்சேத்யத்வம்; விபுத்வாத் தேச பரிச்சேத ராஹித்யம்; நித்யத்வாத் கால பரிச்சேத ராஹித்யம், ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலும், தனக்கு ப்ரகார்யந் தரமில்லாதபடி நிற்கையாலும், ஸத்ருச வஸ்து அபாவத்தாலே வஸ்து பரிச்சேத ராஹித்யம்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் “நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை” என்று.

விளக்கம் - “அநந்தமாக உள்ள தன்மை” என்பதால் “இடம், காலம் மற்றும் பொருள்” ஆகியவற்றால் அளவுபடுத்தப்படாமல் உள்ள நிலை கூறப்பட்டது. “எங்கும் உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம், இடம் என்பதால் அளவுபடுத்தப்படாமலும்; “எப்போதும் உள்ள தன்மை” என்பதன் மூலம், காலத்தால் அளவுபடுத்தப்படாமலும்; தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதாலும், தனக்கு ஓர் ஆத்மா என மற்றொரு வஸ்து இல்லாததாலும், தனக்கு நிகரான வஸ்து இன்றி உள்ளதாலும், வஸ்துவைக் கொண்டு அளவுபடுத்தப்படாமலும் உள்ள தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. இதனையே “நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், நித்யனாகையாலே “இன்ன காலத்திலுள்ளான், காலந்தரத்தில் இல்லை”யென்கிற கால பரிச்சேதமின்றியிலே; ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே, “இன்ன தேசத்திலுள்ளான், தேசாந்தரத்திலில்லை”யென்கிற தேச பரிச்சேதமின்றியிலே; ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தரமில்லாதபடியிருக்கையாலே, இன்ன வஸ்து போலேயென்கிற வஸ்து பரிச்சேதமுமின்றியிலே யிருக்கையென்றதாயிற்று. “நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா”, “யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்”, “ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - நித்யமாக உள்ளதால், “இன்ன காலத்தில் உள்ளான், வேறு ஒரு காலத்தில் இல்லை” என்பதான காலத்தால் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. அனைத்து சேதந அதேநங்களிலும் இவன் நிறைந்துள்ளதால், “எங்கும் உள்ளவன்” என்ற நிலை காரணமாக, “இன்ன இடத்தில் உள்ளான், வேறு ஓர் இடத்தில் இல்லை” என்பதான இடத்தால் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளதால், அனைத்திற்கும் தான் ஆத்மாவாகவும், தனக்கென்று எந்த ஒரு நியமிப்பவனும் இல்லை என்பவனாகவும் உள்ளதால் “இன்ன பொருள் போன்று உள்ளான்” என்பதான பொருள் மூலம் அளவுபடுதல் இல்லை என்றாயிற்று. முண். (1-1-6) – நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் - நித்யமாகவும், எங்கும் உள்ளவனாகவும், எப்போதும் உள்ளவனாகவும் – என்றும், தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் – அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி – என்றும், ப்ரு. (3-7-22) - யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் – யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு இந்த ப்ருதிவீ சரீரமோ – என்றும், ச்வே. (6-8) - ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்குச் சமமாகவோ விஞ்சியதாகவோ எதுவும் காணப்படவில்லை – என்றும் கூறப்பட்டது.

144. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில்;

பொருள் - அந்தர்யாமியாக இருந்தால் தோஷங்கள் ஏற்படாதோ?

அவதாரிகை - இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே, அந்தர்யாமிதயா அவஸ்திதனாயிருக்குமாகில், தக்கத தோஷங்கள் வாராதோ? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் “அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள்வென்னில்” என்று.

விளக்கம் - இத்தகைய சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களுடன் ஸர்வேச்வரன் ஒட்டாமல் உள்ளான் என்ற நிலை இன்றி, அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ளான் என்னும்போது, அவற்றின் தோஷங்கள் அவனுக்கு ஏற்படாதோ என்ற சந்தேகத்தைத் தானே எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

145. சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது.

அவதாரிகை - அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் “சரீரகதங்களான” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்தச் சந்தேகத்தை விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த சரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிரா நிற்கச் செய்தேயும், தக்கதமான பால்ய யௌவநாதி விகாரங்கள் ததந்தர் வர்த்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், இவற்றை சரீரமாகக் கொண்டு இரா நிற்கச் செய்தேயும், தக்கத தோஷம் ஈச்வரனுக்கு வாராது என்கை. “ஆவி சேருயிரினுள்ளாலாதுமோர் பற்றிலாத பாவனையதனைக் கூடிலவனையுங் கூடலாமே” என்றிறே ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. சரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் வந்ததில்லையெயாகிலும், சரீர ஸம்பந்த நிபந்தநமாக துக்க அஜ்ஞாநாதிகள் வருகிறவோபாதி, சரீர பூதமான விவற்றோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே இவனுக்குமிங்ஙனே சில தோஷங்கள் வாராதோ? என்னில்; வாராது, அதுக்கடி ப்ரவேச ஹேது விசேஷம்; இவனைப் போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே, அநுக்ரஹமடியாகவிநே அவனுக்கு இவற்றில் ப்ரவேசமிருப்பது. “அந்சந்நந்ய:”, “ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா”, “விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே” என்னா நின்றதிறே.

விளக்கம் - ஒரு ஜீவாத்மா இந்த உடலைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு தனது உடைமையாக வைத்து நியமித்தபடி உள்ளான். ஆயினும் சரீரத்திற்கு ஏற்படுகின்ற குழந்தைப் பருவம், வாலிபப் பருவம் போன்ற பலவிதமான மாற்றங்கள், அதன் உள்ளே இருக்கின்ற ஜீவாத்மாவிற்கு ஏற்படுவதில்லை. இதனைப் போன்றே, மூன்றுவிதமான சேதந அசேதங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக ஸர்வேச்ரன் உள்ளபோதிலும், அவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அந்தந்த வஸ்துக்களுடைய தோஷங்கள், அவனைப் பற்றாது என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (3-4-10) - ஆவி சேர் உயிரின் உள்ளால் ஆதும் ஓர் பற்றிலாத பாவனை அதனைக் கூடில் அவனையுங் கூடலாமே - என்று அல்லவோ ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்? “சரீரத்தைக் கொண்டவனாகிய ஜீவாத்மாவிற்கு, அந்தச் சரீரத்தில் ஏற்படுகின்ற குழந்தைப்பருவம் போன்ற மாற்றங்கள் ஏதும் ஏற்படுவதில்லை; ஆயினும், சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக, துக்கம் மற்றும் அஜ்ஞானம் போன்றவை ஏற்படுகின்றன; இதே போன்று தனது சரீரங்களான இவற்றுடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக, இத்தகைய தோஷங்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். உண்டாகாது; இதன் காரணம், அந்தந்த சரீரங்களில் இவன் புகுந்து நிற்பதன் காரணத்தில் உள்ள சிறப்பே ஆகும். ஜீவாத்மாவைப் போன்று கர்மம் காரணமாக இவன் இவற்றில் புகுந்து நிற்பதில்லை. தனது கருனை காரணமாகவே இவன் இவ்விதம் உள்ளான். ச்வே. (4-6) - அந்சந்நந்யோ - பிரிக்க முடியாத இரண்டு பறவைகள் - என்றும், ஸுபால. (7-1) - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா -அவன் அனைத்து பூதங்களுடைய ஆத்மா ஆவான்; பாபங்கள் ஏதும் அற்றவனான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-1) - விஷ்ணவே ஸர்வ ஜிஷ்ணவே - அனைவரையும் வெல்பவன் விஷ்ணு - என்றும் கூறியது காண்க.

146. ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாகையாவது, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் “ஜ்ஞாநாநந்த” இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநாநந்தங்களையே ஸ்வரூபமாகவுடையனாயிருக்கை என்று, சப்தத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமென்றும் ஆநந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல, இரண்டவஸ்த்தையின்றிக்கே ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாய், அதுதான் அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே, ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை என்றருளிச் செய்கிறார். “அநுகூல ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்களென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இரண்டுமுண்டாகைக்காக”, என்றிறே இவர்தாமிட்டருளின கத்யவ்யாக்யாநத்திலே யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஞான ஆனந்தங்களையே தனது ஸ்வரூபமாக்கிக் கொண்டவன் என்பதாக இதனை ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு பொருள் உரைக்கவேண்டும்; அதாவது “ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம்” என்று இரண்டாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய நிலை இன்றி, ஞானமே ஸ்வரூபமாக, அத்தகைய ஞானமானது ஏற்புடையதாக உள்ளதால் ஆனந்தமாகவும் உள்ளதால், “ஆனந்தரூப ஞானம் கொண்டவனாக உள்ளான்” என்று அருளிச்செய்கிறார். இவர் கத்ய வ்யாக்யானத்தில், “அநுகூல ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்களென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறது, இரண்டும் உண்டாகைக்காக - அநுகூலஞானம் என்பதே ஸ்வரூபமாக உள்ளது; ஆயினும் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் என்று ஏன் பிரித்துக் கூறப்பட்டது என்றால், இரண்டும் உள்ளது என்று உணர்த்தவே ஆகும்”, என்று அருளிச்செய்தது காணலாம்.

147. அதாவது, கட்டடங்கவநுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - “ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை” என்றது தன்னை உபபாதிக்கிறார், “அதாவது” இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையை மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - கட்டடங்கவென்றது, ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபத்தில் அநுகூலமாயாதல், அப்ரகாசமாயாதலிருக்குமிட மில்லையென்கை. ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூபனென்றவிதில் ஏக சப்தார்த்தமிதுவிநே. அநுகூலத்வமாவது, ஆஹ்லாதகரத்வம். ப்ரகாசத்வமாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம். “அநந்யாதீந்

ப்ரகாசத்வாஹ்லாதகரத்வ ரூப ஜ்ஞாநமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஹி ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - “கட்டங்க” என்றால், “அவனுடைய ஸ்வரூபம் உள்ள அனைத்திலும்” என்பதாகப் பொருள். இதன் மூலம் ஸ்வரூபத்தில் ஏற்புடைய தன்மை இல்லாமல் உள்ளது அல்லது ப்ரகாகம் இன்றி உள்ளது என்பதான நிலைகள் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. “ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூபன்” என்பதில் உள்ள “ஏகம்” என்பதற்கு இதுவே கருத்தாகிறது. “ஏற்புடைய தன்மை” என்றால், “இன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ளது” என்பதாகும். “ப்ரகாசிக்கும் தன்மை” என்றால், “தானே ஒளிர்ந்தல்” என்பதாகும். ஸ்ரீவிபு. – அநந்ய அதீந ப்ரகாசத்வ ஆஹ்லாதகரத்வ ரூப ஜ்ஞாநம் ஏவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஹி ஜ்ஞாநாநந்த ஏக ஸ்வரூப - வேறு ஒன்றை அண்டி நிற்காத ப்ரகாசத்தன்மை மற்றும் இன்பமாக உள்ள ஞானம் ஆகியவை யாருக்கு ஸ்வரூபமோ, அவன் ஞான ஆநந்தத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன் - என்பது காண்க.

148. இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்கள் நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிகங்களாய், நிர்த்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி, ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யுபபாதித்த வநந்தரம், ஸ்வரூபாச்ரிதமான குணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் “இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்கள்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப மேன்மையை விரிவாக அருளிச்செய்த பின்னர், அத்தகைய ஸ்வரூபத்தை அண்டி நிற்கும் குணங்களுடைய மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆதிசப்தத்தாலே, பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களும், வாத்ஸல்யாதிகளும், செளர்யாதிகளுமாகிற குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. (நித்யங்களாகையாவது) உத்பத்தி விநாச ரஹிதங்களாயிருக்கை. ஸ்வரூபாநுபந்திகளாகையாலே, யாவதாச்ரய பாவிகளாயிருக்குமிநே. “த இமே ஸத்யா:

காமா:” என்று குணங்களினுடைய நித்யத்வம் ச்ருதிலித்தம். “காம்யந்த இதி காமா: கல்யாணகுணா: த இமே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த்த:” என்றிறே இந்த ச்ருதிக்கர்த்தம். “ஈறில வண்புகழ்” என்றாரிறே ஆழ்வார்.

விளக்கம் - “சக்த்யாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் போன்றவையும், வாத்ஸல்யம் போன்றவையும், சௌர்யம் போன்றவையும் என பல குணங்களுடைய சிறப்புகள் அனைத்தும் கூறப்பட்டன. (நித்யங்களாய்) - நித்யங்கள் என்றால், உற்பத்தி மற்றும் அழிவு அற்ற தன்மை. இத்தகைய குணங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அண்டியபடி உள்ளதால், எப்போதும் உள்ளவை என்றாகின்றன. சாந்தோக்ய உபநிஷத் - த இமே ஸத்யா: காமா: - அவை ஸத்யமாகவும், எப்போதும் விரும்பப்படுபவையாகவும் உள்ளவை ஆகும் - என்பதாக, ச்ருதிகளில் குணங்களுடைய நித்யமான தன்மை கூறப்பட்டது. “காம்யந்த இதி காமா: கல்யாணகுணா: த இமே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த்த: - விரும்பப்படுவதால் காமம் என்று அந்தக் குணங்கள் கூறப்பட்டன. அவை ஸத்யம் என்பதன் மூலம், எப்போதும் உள்ளவை என்று கூறப்பட்டது - என்பதாகவே இந்த ச்ருதிக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். திருவாய்மொழி (1-2-10) - ஈறில வண்புகழ் - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிஸ்ஸீமங்களாகையாவது) ஓரொன்றே அவதி காணவொண்ணா திருக்கை. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று, மீண்டுவிட்டதிறே ஆநந்தகுணத்தையெல்லை காணப்புக்க வேதம். இது, ஆநந்தகுண மொன்றிலுமன்றிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே இருப்பது. “உபர்யுபர்யப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யநுக்ரமாத், கிரஸ் த்வதேகைக குணாவதீப்ஸயா ஸதா ஸ்த்திதா நோத்யமதோதிசேரதே” என்னக்கடவதிறே. “உயர் நலம்” என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (நிஸ்ஸீமங்களாய்) - அந்த ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையற்றதாகவே உள்ளது. தை. (2-8) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாதபடி வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதாக அவை திரும்பின அல்லவோ? ஆனந்த குணத்தின் எல்லை காணச் சென்ற வேதத்தின் நிலை இதுவாகும். ஆனால் இத்தகைய நிலையானது, ஆனந்த குணம் ஒன்றில் மட்டுமே அல்ல;

அனைத்து குணங்களும் இவ்விதமாகவே உள்ளன. ஸ்தோத்ரரத்னம் (19) – உபரி உபரி அப்ஜபுவி: அபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய தே யே சதம் இதி அநுக்ரமாத் கிரஸ் த்வத் ஏகைக குண அவதி ஈப்ஸயா ஸதா ஸ்த்திதா: ந உந்யமத: அதிசேரதே – வேத வாக்கியங்கள் மேலும் மேலும் நான்முகன் போன்றவர்களை மனிதர்களாகக் கற்பனை செய்து, “இதை விட நூறு மடங்கு, இதை விட நூறு மடங்கு” என்று அடுக்கிக் கொண்டே செல்கின்றன; அவை உனது ஒவ்வொரு குணத்தின் எல்லையைக் காண்வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் உள்ளன. எனவே அவை தொடக்க எல்லையைக் கடந்து அப்பால் செல்வதில்லை - என்பது காண்க. திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர் நலம் - என்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிஸ்ஸங்க்யங்களாகையாவது) இப்படிப்பட்ட குணங்கள்தான் எண்ணிறந்திருக்கை. “யதா ரத்நாநி ஜலதேர ஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணா ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:”, “வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா நசக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மநச் சங்கசக்ராஸிபானே: விஷ்ணோ ஜிஷ்ணோ வஸுதேவாத்மஜஸ்ய”, “சதுர்முகாயுர்யதி கோபிவக்தா பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸதே குணா நாமயுதைகமம்சம் வதேந் ந வா தேவவர ப்ரஸீத”, “நஹி தஸ்ய குணாஸ் ஸர்வே ஸர்வைர் முநிகணைரபி, வக்தும் சக்யா வியுக்தஸ்ய ஸத்வாத்யைரகிலைர் குணை:” என்னக் கடவதிறே. “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றாரிறே ஆழ்வாரும். “யேஷ்வே கஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்யம் குர்யாத் தாத்ருச வைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: நித்யைர் திவ்யகுணைஸ் ததோதிக ஈபத்வை காஸ்பத ஆத்மாச்யை: இத்தம் ஸுந்தரபாஹும் அஸ்மி சரணம் யாதோ வநாதரீச்வரம்” என்கிற ச்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்ய நிஸ்ஸீம நிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை யருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

விளக்கம் - (நிஸ்ஸங்க்யங்களாய்) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள், எண்ணற்றவையாக உள்ளன. யதா ரத்நாநி ஜலதேர ஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணா ஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந: – ஸமுத்ரத்தில் உள்ள இரத்தினங்களுடைய எண்ணிக்கை எவ்விதம் எண்ண இயலாதபடி உள்ளனவோ அதே போன்று மஹாத்மாவாகிய அவனுடைய குணங்களும் எண்ணற்றவையாக உள்ளன – என்றும், மஹாபாரதம் - வர்ஷாயுதைர் யஸ்ய குணா நசக்யா வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: மஹாத்மநச் சங்கசக்ராஸிபானே: விஷ்ணோ ஜிஷ்ணோ வஸுதேவாத்மஜஸ்ய - பரமாத்மாவும், சங்கு சக்கரம் வாள் போன்றவற்றைத் தனது திருக்கரங்களில் கொண்டவனும், வெற்றி

நிறைந்தவனும், வஸுதேவருடைய புத்ரனும், எங்கும் நிறைந்துள்ளவனும் ஆகிய விஷ்ணுவின் கல்யாணகுணங்களை, அனைத்து லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து நின்று துதித்தாலும், பதினாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தாலும் துதிப்பதற்கு இயலாது - என்றும், வராஹபுராணம் - சதுர்முகாயுர்யதி கோபிவக்தா பவேந் நர: க்வாபி விசுத்தசேதா: ஸதே குணா நாமயுதைகமம்சம் வதேந் ந வா தேவவர ப்ரஸீத - நான்முகனுடைய ஆயுள் கொண்டவனும், கோடிக்கணக்கான நாக்குகள் கொண்டவனும், மிகுந்த தூய்மையாக உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், உமது குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பகுதியையாவது கூறி முடிப்பானோ என்று அறியமாட்டான் - என்றும், நஹி தஸ்ய குணாஸ் ஸர்வே ஸர்வைர் முநிகணைரபி, வக்தும் சக்யா வியுக்தஸ்ய ஸத்வாத்யைரகிலைர் குணை: - அனைத்து குணங்களால் நிறைந்து விளங்கும் பரமாத்மாவின் அனைத்து குணங்களையும் முனிவர்கள் கூட்டத்தாலும் முழுமையாகக் கூற இயலாது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-3-5) - எண்ணில் தொல்புகழ் - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வன் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் (26) - யேஷவே கஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை லோகோத்தரம் ஸ்வாச்ரயம் குர்யாத் தாத்ருச வைபவைரகணிதைர் நிஸ்ஸீம பூமாந்விதை: நித்யைர் திவ்யகுணைஸ் ததோதிக சுபத்வை காஸ்பத ஆத்மாச்ரயை: இத்தம் ஸுந்தரபாஹும் அஸ்மி சரணம் யாதோ வநாதீச்வரம் - ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களில் ஒவ்வொரு குணத்தின் ஒரு சிறிய பாகம் கூட, வாக்கால் முழுமையாக உரைக்க இயலாதபடி உள்ளதாகும்; அந்தக் குணங்கள் தங்களுடைய பகுதியின் ஒரு சிறிய அளவில் மட்டுமே அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக இருந்தாலும், தங்களுடைய இருப்பிடமான அவனை வெளிப்படுத்தவல்ல திறன் கொண்டதாகவே உள்ளன; இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எண்ணற்றவை ஆகும்; அவை நித்யமாகவும் உள்ளன; இப்படிப்பட்டவனும், திருமாலிருஞ்சோலையில் அழகான திருத்தோள்கள் கொண்டவனும் ஆகிய கள்ளழகரை நான் சரணம் அழைகிறேன் - என்றார்; இந்த ச்லோகத்தில் அவனுடைய குணங்களின் நித்யமாக உள்ள தன்மை, எல்லையற்ற தன்மை மற்றும் எண்ணற்ற தன்மை ஆகிய பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிருபாதிகங்களாகையாவது) பரதந்த்ர வஸ்து கதங்களாகையாலே, ஸ்வோதயாதிகளிலே ஈச்வர இச்சையாகிற உபாதியையபேசுஷித்திருக்கும் சேதந குணங்கள் போலன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகங்களாயிருக்கை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், “ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண புருஷோத்தமோபி கீயதே” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர்,

அநவதிகாதிசய பதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று முந்துறவொரு யோஜநை பண்ணி, “அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்த்வயாவ்ருத்தி: தேஷாம் தாத்ருச குணகத்வம் ஹி பகவந் நித்யேச்சாதீநம்” என்று அநந்தர யோஜநையிலே யிவ்வர்த்தத்தை யருளிச் செய்தாரிறே. “ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியாச” என்று குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிக்கத்வத்தை ச்ருதி சொல்லா நின்றதிறே. இந்த ச்ருதியில் க்ரியையென்கிறது நியமநத்தை. “பராஸ்யேதி ஜ்ஞாந சக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிக்கத்வ முக்தம், க்ரியா நியமநம்” என்றே இதுக்கும் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

விளக்கம் - (நிருபாதிகங்களாய்) – ஸர்வேச்வரனுக்கு பரவசப்பட்ட வஸ்துக்கள் என்பதால், நம்முடைய பிறப்பு இருப்பு போன்றவற்றில் நாம் ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சையை எப்போதும் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளோம். இப்படிப்பட்ட சேதந குணங்கள் போன்று அல்லாமல், இந்தக் குணங்கள் இவனிடம் இயல்பாகவே உள்ளவை ஆகும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள, “ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிகிலதோஷ: அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகண: புருஷோத்தம: அபி கீயதே - இயல்பாகவே தோஷங்கள் ஏதும் அற்றவனும், அளவிட இயலாத உயர்ந்த எண்ணற்ற இனிமையான மங்களகரமான குணங்களைக் கூட்டமாக உடையவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனே ப்ரஹ்மம் என்ற பதத்தால் கூறப்படுகிறான்”, என்ற இடத்திற்கு பாஷ்யம் இட்ட ச்ருதிப்ரகாசிகாசார்யர், ‘அநவதிக அதிசய - எல்லையற்ற வியப்பு’ என்பதன் மூலம், நித்யஸூரிகள் வேறுபடுத்தப்படுகின்றனர் என்று முதலில் உரைத்து, பின்னர் ச்ருதப்ரகாசிகையில் “அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதி பதேநவா நித்யஸித்த்வயாவ்ருத்தி: தேஷாம் தாத்ருச குணகத்வம் ஹி பகவந் நித்யேச்சாதீநம் - பின்னர் இணைக்கப்பட்ட ஸ்வபாவத என்ற பதம் மூலம் நித்யஸூரிகள் வேறுபடுத்தப்பட்டு கூறப்படுகின்றனர்; அவர்களுக்கு அத்தகைய குணங்கள் உள்ளதற்கு பகவானுடைய விருப்பமே காரணமாக உள்ளது” என்று வேறு ஒரு விதத்தில் இத்தகைய வேறுபாட்டை விளக்கினார். ச்வேதாஸ்வதரத்தில் - ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஞானம், பலம் மற்றும் செய்கை ஆகியவை இயல்பாகவே உள்ளது - எனப்பட்டது; இந்த ச்ருதியில் உள்ள “க்ரியா” என்பது செய்தலைக் குறிக்கும் - என்றது காண்க. இதனையும் ச்ருதிப்ரகாசிகையில், “பராஸ்யேதி ஜ்ஞாந சக்த்யாதீநாம் ஸ்வாபாவிக்கத்வ முக்தம், க்ரியா நியமநம் - ஞானம், சக்தி போன்ற பலவும் இயல்பாகவே உள்ளது; க்ரியை என்பது நியமித்தல்” என்பதாக ச்ருதிப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்.

வ்யாக்யானம் – நிர்தோஷங்களாகையாவது, ஹேய குண ஸமஸர்கமாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்கை. “அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யும் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:”, “ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா:”, “ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத | பகவச் சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி:”, “தேஜோ பலைச்வர்யமஹாவபோதஸு வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி | பர: பராணாம் ஸகலா நயத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே” என்கிறபடியே, ஆச்ரயம் ஹேயப்ரத்யநீகமாகையாலே, இவற்றுக்கு ஹேய குண ஸம்ஸர்க தோஷாபத்திக்கு யோக்யதையில்லையிறே.

விளக்கம் - (நிர்தோஷங்களாய்) - தாழ்ந்த குணங்களுடைய சேர்க்கை என்பதான குற்றம் இன்றி இருத்தல். சாந். (8-1-5) – அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யும் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - பாபங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி மற்றும் தாகம் அற்றவன், விருப்பங்களை அடையப்பெற்றவன், ஸத்யஸங்கல்பன் – என்றும், ஸத்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ராக்ருதா குணா: - அனைவரையும் நியமிக்கின்ற பகவானிடம், ஸத்வம் போன்ற ப்ரக்ருதி குணங்கள் இல்லை - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-79) - ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத | பகவச் சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி: - ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் போன்ற குணங்கள் அனைத்தும் பகவான் என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறது; இதில் தாழ்ந்தது ஏதும் இல்லை – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-85) - தேஜோ பலைச்வர்யமஹாவபோதஸு வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி | பர: பராணாம் ஸகலா நயத்ர க்லேசாதயஸ்ஸந்தி பராவரேசே - தேஜஸ், பலம், ஐச்வர்யம், ஞானம், வீர்யம், சக்தி என்பதான அனைத்து குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், நான்முகன் போன்ற அனைவரையும் விட உயர்ந்தவனாகவும் உள்ள அவனிடம், துன்பம் போன்ற எந்தத் தாழ்வும் இல்லை - என்றும் கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப, “ஆச்ரயம்” என்பது தாழ்வுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ளதால், இந்தக் குணங்களுக்கு எந்தவிதமான தாழ்வுடனும் ஸம்பந்தம் என்பது இல்லை.

வ்யாக்யானம் – ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாகையாவது, சேதநாந்தர குணங்களை ஸமமாகவும், ஈச்வர குணங்களை அதிகமாகவுமுடைத்தாயிருக்கும் சேதந குணங்கள் போலன்றிக்கே, தனக்கொத்ததும் மிக்கதுமின்றிக்கேயிருக்கை. “ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச

த்ருச்யதே” என்கிற ஸமாதிகதரித்ர வஸ்துவை ஆச்ரயமாகவுடையவையாகையாலே, இவையும் ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்குமிறே. “தோஷ உபதா அவதி ஸம அதிசயாந ஸங்க்யா நிர்லேப மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா: ஜ்ஞான ஐச்வரீ சகா வீர்ய பல அர்ச்சிஷ த்வாம் ரங்கேச பாஸ: இவ ரத்நம் அநர்க்கயந்தி” என்கிற ச்லோகத்திலே இவையித்தனையும் பட்டரருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (ஸமாநாதிக ரஹிதங்களாயிருக்கும்) – மற்ற சேதநர்களுடைய அனைத்து குணங்களும் சமமாகவும், ஈச்வரனுடைய குணங்கள் அதிகமாகவும் உள்ளது போன்ற சேதநர்களுடைய குணங்கள் போன்று அல்லாமல், தனக்கு நிகரானதும் அதிகமானதும் என ஏதும் இல்லாமல் உள்ள நிலை. ச்வேதாஸ்வதரத்தில் - ந தத் ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே - அவனுக்குச் சமமாகவும் அதிகமாகவும் ஏதும் காணப்படவில்லை – என்பதான நிகரும் அதிகமாகவும் உள்ள வஸ்துவை இருப்பிடமாகக் கொண்டதால், இந்த குணங்களும் தங்களுக்கு நிகரானவையும் அதிகமானதும் ஏதும் இல்லாதவையாக உள்ளன. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-27) - தோஷ உபதா அவதி ஸம அதிசயாந ஸங்க்யா நிர்லேப மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா: ஜ்ஞான ஐச்வரீ சகா வீர்ய பல அர்ச்சிஷ த்வாம் ரங்கேச பாஸ: இவ ரத்நம் அநர்க்கயந்தி - திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களான ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, வீர்யம், பலம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவை செய்வது என்னவென்றால் – குற்றம் அற்றவையும், குறைபாடுகள் அற்றவையும், எல்லை இல்லாதவையும், ஒப்பு இல்லாதவையும், இதனைவிட உயர்ந்தது வேறு இல்லாதவையும், எண்ணிக்கை அற்றவையும் ஆகிய எண்ணற்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்தை எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ளன. ஒரு இரத்தினக் கல்லை அதன் ஒளியானது எவ்விதம் அனைவருக்கும் காட்டித் தந்து, அதனை மேன்மை அடையச் செய்யுமோ அது போன்று இந்தக் குணங்கள் உன்னை அனைவருக்கும் காட்டித் தருகின்றன - என்பதாக உள்ள ச்லோகத்தில் இவை அனைத்தையும் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

149. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயம் அநுகூலர், செளர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளுக்கு எல்லாரும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள் தான் மூன்றுவகைப்பட்டி ருக்கையாலே அம்மூன்றுவகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் “இவற்றில்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனுடைய குணங்கள் மூன்றுவகையாக உள்ளதால், அந்தந்த மூன்று வகைகளுக்கும் உள்ள விஷயங்களைப் பிரித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாத்ஸல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே, ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய மார்தவார்ஜவாதிகளான குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. விஷயம் அநுகூலரென்றது, ஆச்ரிதரென்றபடி. (சௌர்யாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே பராக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலரென்றது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றபடி. “த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷதந்நம் நைவ போஜயேத் பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:” என்று ஆச்ரித விரோதிகள் தனக்கு சத்ருக்களென்று அருளிச்செய்தானிறே. (இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள்) என்கிறவிதில், ஆதி சப்தத்தாலே, பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும் சௌர்யாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் காரணமாகையாவது, “ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுலமைச்வர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரத பரமா சக்திரபி ச பரம் தேஜச்சேதி ப்ரவர குண ஷட்கம் ப்ரதமஜம் குணா நாம நிஸ்ஸீம நாம கண நவிகுணா நாம ப்ரஸவ்யூ:” என்றும், “மங்கள குணளகதுகாஷ்ஷடேதா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்கை. அவைதான் வஸ்தூத்கர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயத்த குணபாவமாயிறே இருப்பது. “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம குணங்களாவன: ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌசீல்யாதிகளும்” என்கிற விவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தமெழுதுகிறவளவில், “அதிலே பிறக்கையாவது வஸ்தூத்கர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயத்த குணபாவமாகை” என்றிறே விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு) - இதில் உள்ள “ஆதி – முதலான” என்பதன் மூலம், “சௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், மார்தவம், ஆர்ஜவம்” போன்ற பல குண சிறப்புகள் அனைத்தையும் கூறுகிறார். (விஷயம் அநுகூலர்) - அடியார்கள் என்று பொருள். (சௌர்யாதிகளுக்கு) - இதில் உள்ள “ஆதி” என்பது, பராக்ரமத்தைக் கூறியதாகும். (விஷயம் ப்ரதிகூலர்) - அடியார்களுடைய விரோதிகள். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (74-27) – த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷத் அந்நம் நைவ போஜயேத் | பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - விரோதிகள் அளிக்கும் உணவை உண்ணக்கூடாது, பகைவர்களுக்கு நாம் உண்ணும்படி உணவு அளிக்கக்கூடாது. அரசனே! பாண்டவர்களுடைய புத்திரர்களை நீ விரோதியாகக் காண்கிறாய்; அவர்கள்

எனது உயிர் ஆவார்கள் - என்று, அடியார்களுடைய விரோதிகளைத் தனது விரோதிகளாகக் கொண்டான் அல்லவோ? (இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள்) - இதில் உள்ள “ஆதி” சப்தமானது “பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்” ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும். வாத்ஸல்யம் முதலானவற்றுக்கும், செளர்யம் முதலானவற்றுக்கும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவை காரணமாக உள்ளன என்றார். அவை எவ்விதம் காரணமாக உள்ளன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவம் (95) - ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுலமைச்வர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரத பரமா சக்திரபி ச பரம் தேஜச்சேதி ப்ரவர குண ஷ்ட்கம் ப்ரதமஜம் குணா நாம நிஸ்ஸீம நாம கண நவிகுணா நாம ப்ரஸவபூ: - வரதா! உயர்ந்த ஞானம், ஈடில்லா ஆற்றல், அனைத்து செல்வங்கள், எல்லையற்ற வீர்யம், உயர்ந்த சக்தி, பலம் போன்றதான இவை அனைத்தும், உயர்ந்த வஸ்துவிடம் உள்ள அனைத்துவிமான குணங்களிலும், முதன்மையான ஆறு குணங்களுக்கு - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2-27) - மங்கலகுண ஓக துகா: ஷ்ட் ஏதா: - உன்னுடைய குணங்களான ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, வீர்யம், பலம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவை செய்வது என்னவென்றால் - குற்றம் அற்றவையும், குறைபாடுகள் அற்றவையும், எல்லை இல்லாதவையும், ஒப்பு இல்லாதவையும், இதனைவிட உயர்ந்தது வேறு இல்லாதவையும், எண்ணிக்கை அற்றவையும் ஆகிய எண்ணற்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்தை எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவற்றுக்குப் பிறப்பிடமாக உள்ளதால் ஆகும். அத்தகைய ஆறு குணங்கள், அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு மிகுந்த ஏற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியவையாக உள்ளன. “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம குணங்களாவன: ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷ்ட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌசீல்யாதிகளும்” என்றுள்ள வாக்கியத்திற்கான விளக்கத்தை அருளிச்செய்யும்போது, “அந்தக் குணங்களில் பிறத்தல் என்பது, வஸ்துவிற்கு உயர்வை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆறு குணங்களின் ஊற்றுவாயாக இருத்தல் ஆகும்” என்று ஸ்வாமி ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இந்த குண ஷ்ட்கத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநமாவது “அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம் ஜ்ஞாநம் நாமகுணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குணசிந்தகா” என்கிறபடியே, என்றுமொக்க ஸர்வவிஷய ப்ரகாசகமுமாய், ஸ்வப்ரகாசமுமான குண விசேஷம். சக்தியாவது, “ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா:” என்கிற ஜகத் ப்ரக்ருதி பாவமாதல், அகடிதகடநா ஸாமார்த்யமாதல். பலமாவது, “ச்ரமஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ்தஸ்ய

கதிதோ குண சிந்தகை:” என்கிற ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ச்ரமமின்றியிலே யொழிகையாதல், “பலம் தாரண ஸாமர்த்த்யம்” என்கிற ஸமஸ்த வஸ்து தாரண ஸாமர்த்த்யமாதல்.

விளக்கம் - இந்த ஆறு குணங்களில், ஞானம் என்பது, அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம் ஜ்ஞாநம் நாமகுணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குணசிந்தகா – ஜடப்பொருள் அல்லாததாகவும், தானே வெளிப்படுவதாகவும், தானே தன்னை உணர்த்துவதாகவும், எப்போதும் உள்ளதுமாக, அனைத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும், தானே தன்னை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள குணச் சிறப்பாகும். சக்தி என்பது, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா: - இந்த ஜகத்தின் உற்பத்திக்கு காரணமாக உள்ளது எதுவோ அதுவே சக்தி எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜகத்தின் உற்பத்திக்கும், மற்ற எதனாலும் செய்ய முடியாதவற்றைச் செய்ய இயலும் திறனுக்கும் பெயராகும். பலம் என்பது, ச்ரமஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ்தஸ்ய கதிதோ குண சிந்தகை: - ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு எப்போதும் சிரமம் இன்றி உள்ள தன்மை எதுவோ அதுவே பலம் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜகத்காரணமாக உள்ள வஸ்துவிற்கு சிரமம் ஏற்படாமல் இருத்தல் ஆகும். மேலும், பலம் தாரண ஸாமர்த்த்யம் - பலம் என்பது அனைத்தையும் தாங்குதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வஸ்துக்களையும் தாங்கும் ஸாமர்த்த்யம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வரியமாவது, “கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ரிய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வரியம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:” என்கிற கர்த்ருத்வ லக்ஷணமான ஸ்வாதந்த்ரியமாதல், ஸமஸ்த வஸ்து நியமந ஸாமர்த்த்யமாதல். வீர்யமாவது, “தஸ்யோபாதாநபாவேபி விகார விரஹோ ஹி ய: வீர்யம் நாம குணஸ்ஸோயமச்யுதத்வாபரா ஹ்வய:” என்று ஜகதுபாதாநமாகா நிற்கச் செய்தேயும், ஸ்வரூப விகாரமின்றியிலேயொழியும்படியான அவிகாரதை. தேஜஸ்ஸாவது, “ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்” என்கிற ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாதல், பராபிபவந ஸாமர்த்த்யமாதல். இவற்றுக்கு எல்லாரும் விஷயமாகையாவது, அநுகூல ரக்ஷணாதிகளும், ப்ரதிகூல நிரஸநாதிகளும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு நிர்வஹிக்க வேண்டுகையாலே இவற்றுக்கு ஸர்வரும் விஷயமாயிருக்கை.

விளக்கம் - ஐச்வர்யம் என்பது, கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ரிய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை: - அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு சுதந்திரமாகச் செயல் புரியும் எந்த ஒரு குணம் உள்ளதோ அதுவே ஐச்வர்யம் என்பதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து செயல்களையும் செய்வதற்கு அடையாளமாக உள்ள சுதந்திரம் மற்றும் அனைத்தையும் நியமனம் செய்யும் திறன் ஆகியவை ஆகும். வீர்யம் என்பது, தஸ்ய உபாதாந பாவேபி விகார விரஹோ ஹி ய: வீர்யம் நாம குணஸ்ஸோயம் அச்யுதத்வாபரா ஹ்வய: - அந்த அச்சுதன் ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாக உள்ளபோதிலும், அவன் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளதற்கு உறுப்பாக எந்த ஒரு குணம் உள்ளதோ, அதுவே வீர்யம் எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாக உள்ளபோதிலும், எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ள தன்மையாகும். தேஜஸ் என்பது, “ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம் - துணைப்பொருள்களின் உதவி இன்றி இருத்தலுக்குக் காரணமான தன்மையானது, தேஜஸ் ஆகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற எந்த உதவியும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் விரோதிகளை எளிதாக வெல்லுதல் என்பதாகும். இவை அனைத்திற்கும், அனைவரும் இலக்காக இருத்தல் என்பது “தகுந்த செயல்கள் செய்வதன் மூலம் காப்பாற்றப்படுதல், தகாத செயல்கள் மூலம் தண்டிக்கப்படுதல்” என்பதன் மூலம் ஆகும். ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற பல சிறப்புகளைக் கொண்டவன் என்பதால், அனைவரையும் தக்கபடி நியமனம் செய்யவேண்டும் என்பதால், அந்தக் குணங்களுக்கு அனைவரும் இலக்காக உள்ளனர்.

150. ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு; சக்தி அசக்தர்க்கு; க்ஷமை ஸாபராதர்க்கு; க்ருபை துக்கிகளுக்க; வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு; சீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு; ஸௌஹார்த்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு; மார்த்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்க; ஸௌலப்யம் காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு. இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது.

அவதாரிகை - இப்படி குணங்களை மூன்றுவகையாக்கி, அவற்றுக்கு விஷயங்களை தர்சிப்பித்தவளவன்றிக்கே, குணங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் விஷய நியமமுண்டாகையாலே, அத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழேடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனித்தனியே விஷயங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் குணங்களை மூன்றுவிதமாக உரைத்து, அந்தந்த குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்களை விளக்கிய பின்னர், “அந்தந்த குணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இலக்காக இப்படிப்பட்ட விஷயம் உள்ளது” என்ற விதிமுறை உள்ளதால், அதனையும் விளக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே இதுவரை கூறிய குணங்களில் சில குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்களைத் தனித்தனியே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநமாவது சேதநருடைய ஹிதாஹித நிருபணத்துக்கு உறுப்பான குணம்; ஆகையாலே, “க்வாஹமத்யந்த துர்புத்தி: க்வசாத்மஹித வீக்ஷணம், யத்திதம் மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ” என்கிறபடியே, ஸ்வஹிதாஹித நிருபணாதிகளில் அஜ்ஞாயிருக்குமவர்களுக்குறுப்பா யிருக்குமென்கை. (சக்தி அசக்தர்க்கு) என்றது; சக்தியாவது அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யம்; ஆகையாலே ஸ்வ இஷ்ட அநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களில் அசக்தராயிருக்குமவர்களுடைய கார்யஸித்திக்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை. (க்ஷமை ஸாபராதர்க்கு) என்றது; க்ஷமையாவது அபராத ஸஹத்வம்; ஆகையாலே “அஹமஸம்யாபராதாநாமாலய:” என்கிறபடியே அபராத ஸஹிதராகத் தங்களையநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. “க்ஷமா ஸாபராதேநுதாபி ந்யுபேயா கதம் ஸாபராதேபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத்” என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு) - சேதநர்களுக்கு ஏற்ற நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றை அவர்களுக்கு உணர்த்துவதற்கு உறுப்பாக உள்ள குணமாக ஞானம் உள்ளது. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - க்வாஹமத்யந்த துர்புத்தி: க்வசாத்மஹித வீக்ஷணம், யத்திதம் மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ - எத்தகைய ஞானமும் இல்லாத நான் எனது ஆத்மாவிடமிரு ஏற்ற நன்மையை எவ்விதம் காண்பேன்? தேவர்களின் தலைவனே! மாதவனே! எனக்கு எது நன்மையோ அதனை நீயே கட்டளை இடவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு ஏற்ற நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் அறியாமை கொண்டவர்களுக்கு, ஞானமானது ஏற்ற குணமாக உள்ளது. (சக்தி அசக்தர்க்கு) - சக்தி என்பது “யாராலும் செய்ய இயலாத செயலைச் செய்யும் சாமர்த்த்யம்” ஆகும். எனவே தங்களுக்கு விருப்பமானது மற்றும் விருப்பம் அந்து ஆகியவற்றை அடைவதற்கும் விலக்குவதற்கும் ஏற்ற செயல்களைச் செய்வதற்குச் சக்தி அற்றவர்களாக உள்ளவர்களுக்குத் தகுந்த கார்யம் செய்து கொடுப்பதற்கான உறுப்பாக சக்தி உள்ளது. (க்ஷமை ஸாபராதர்க்கு) - க்ஷமை என்றால் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதாகும். எனவே அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதையில் - அஹம் அஸ்மி அபராதாநம் ஆலய: - குற்றங்களுடைய இருப்பிடமாகவே நான் உள்ளேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “மன்னிக்க

இயலாதபடியான குற்றங்களைச் செய்தவன்” என்று தங்களை எண்ணுபவர்களுக்கு ஏற்ற குணமாக இது உள்ளது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-96) – சஷமா ஸாபராதே அநுதாபிநி உபேயா கதம் ஸாபராதே அபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத் - திருவரங்கா! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்தபோதிலும், “தவறு செய்துவிட்டோம்”, என்று வருந்தக் கூடியவனிடம் மட்டுமே செல்வதாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, பல குற்றங்களைச் செய்த பின்னரும், அதனைக் குறித்து வருந்தாமல் உள்ள என் போன்றவர்கள் குறித்து அந்தப் பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படி ஏற்படும் - என்று அல்லவோ ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார்?

வ்யாக்யானம் - (க்ருபை துக்கிகளுக்கு) என்றது; க்ருபையாவது பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம்; ஆகையாலே “ஆவாரார் துணை யென்றலை நீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல, பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை” முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. “தயா பரவ்யஸநஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம ததஹம் தயாதிக:” என்று அருளிச்செய்தாரிநே பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) என்றது; வாத்ஸல்யமாவது அன்றீன்ற கன்றினுடம்பின் வழுவையாதரித்து புஜிக்கும் தேநுவைப்போலே ஆச்ரிதருடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுவதொரு குணம்; ஆகையாலே, அவித்யாகாமாதி தோஷ ஸஹிதராகத் தங்களையநுஸந்திப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (க்ருபை துக்கிகளுக்கு) - க்ருபை என்பது, மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மை ஆகும். எனவே, திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவார் ஆர் துணை என்று அலை நீர்க் கடலுள் அமுந்தும் நாவாய் போல், பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க - என்பது போன்ற துக்கம் உடையவர்களுக்கு உதவும் குணமாக க்ருபையானது உள்ளது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-98) - தயா பர வ்யஸந ஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம தத் அஹம் தயாதிக: - திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பெரியபெருமாளே! உன்னுடைய தயை என்னும் குணம் அனைவரது துன்பங்களையும் நீக்கவல்லதாக உள்ளது - என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) - வாத்ஸல்யம் என்பது “அன்று பிறந்த கன்றுக்குட்டியின் உடலில் உள்ள அனைத்து அழுக்குகளையும் தான் உண்ணும் பசு போன்று, அடியார்களுடைய குற்றங்களை இனிமையாகவே ஏற்றுக்கொள்ளுதல்” என்ற குணம் ஆகும். எனவே “அறியாமை, கர்மங்களால் சூழப்பட்டவன்” என்று தங்களை எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுவதாக இருக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (சீலம் மந்தர்க்கு) என்றது; சீலமாவது, பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவம். ஆகையாலே, தங்களுடைய தண்மையையநு ஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை (ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு) என்றது; ஆர்ஜவமாவது கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கை; ஆகையாலே, தங்களுடைய கரணத்ரய கௌடில்யத்தை நினைத்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (சீலம் மந்தர்க்கு) - சீலம் என்றால் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒருவன் தாழ்ந்தவர்களிடம் சரிசமமாகக் கலந்து பழகும் குணம் ஆகும். எனவே தங்களுடைய தாழ்வையே எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு) - ஆர்ஜவம் என்றால் “மனம், சொல், செயல்” என்பதான மூன்று கரணங்களால் செய்யப்படும் அனைத்தும் ஒரே போன்று இருத்தல் ஆகும். எனவே தங்களுடைய இந்த மூன்றிலும் ஒரே போன்ற நிலையில் இல்லாமல் உள்ளோம் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு உதவும் குணமாக இது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கு) என்றது; ஸௌஹார்தமாவது, எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவம்; ஆகையாலே, ஸர்வகாலமும் தீமையையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயராகத் தங்களையநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (மார்தவம் விச்லேஷ பீருக்கர்க்கு) என்றது; மார்தவமாவது, ஆச்ரித விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாகையாலே தன்னுடைய விச்லேஷத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்க்கு) என்றது; ஸௌலப்யமாவது, அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக் கிலக்காம்படி பண்ணுகை; ஆகையாலே, தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கு) ஸௌஹார்தம் என்றால் எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்தபடி உள்ள இயல்பாகும். ஆகவே, எப்போதும் தீமையை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்து, துஷ்ட இதயம் கொண்டவராகத் தங்களை எண்ணுபவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (மார்தவம் விச்லேஷ பீருக்கர்க்கு) - மார்தவம் என்றால், தன்னை அடைந்த அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத மேன்மைக்குணம் ஆகும். ஆகவே ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் பிரிந்திருப்பது குறித்து அச்சம் அடைபவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்க்கு) - இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாத ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை

இந்த்ரியங்களால் உணரும்படியாகச் செய்யவல்ல குணம் ஆகும். எனவே, தன்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொள்பவர்களுக்கு உதவும் குணமாக இது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – இத்தால், இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேசைஷ்யுள்ளது, தந்தாமுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறிவில்லாதவர்களுக்காகையாலே, ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்காயிருக்கும். இவனுடைய சக்தியில் அபேசைஷ்யுள்ளது, ஸ்வேஷ்ட அநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரத்தில் அசக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே, சக்தி அசக்தர்க்காயிருக்கும். பொறையில்ல் அபேசைஷ்யுள்ளது, அபராதமுடையார்க்காகையாலே, சூஷமை ஸாபராதர்க்காயிருக்கும். ஐயோவென்று இரங்க வேண்டுவது, நோவு பட்டவர்க்காகையாலே, க்ருபை துக்கிகளுக்காயிருக்கும். தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ள வேண்டுவது, தோஷவான்களுக்காகையாலே, வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்காயிருக்கும். தண்மை பாராதே புரையறக் கலக்க வேண்டுவது, தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாகையாலே, சீலம் மந்தர்க்காயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆகவே, தங்கள் தங்கள் நன்மை மற்றும் தீமை குறித்துச் சரிவர அறிய இயலாதவர்களுக்கு இவனுடைய ஞானம் என்ற குணத்தில் விருப்பம் உள்ளதால், ஞானமானது அறியாமை நிரம்பியவர்களுக்காக உள்ளது. தங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறுதல் மற்றும் விருப்பம் இன்மை விலகுதல் ஆகியவை குறித்து சக்தி இன்றி உள்ளவர்களுக்கு, இவனுடைய சக்தியில் விருப்பம் உள்ளதால், இத்தகைய சக்தி என்ற குணமானது, சக்தி அற்றவர்களுக்காக உள்ளது என்றாகிறது. குற்றம் நிறைந்தவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரனுடைய பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மையில் விருப்பம் உள்ளதால், சூஷமை என்ற குணமானது, குற்றம் செய்தவர்களுக்காகவே உள்ளது. மிகுந்த துன்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு, அவன் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், க்ருபையானது, துக்கம் கொண்டவர்களுக்காகவே உள்ளது. தோஷம் நிறைந்தவர்களுக்கு, அத்தகைய தோஷத்தையும் அவன் இனிமையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், வாத்ஸல்யமானது, தோஷம் நிறைந்தவர்களுக்காக உள்ளது. அறிவில் தாழ்ந்தவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரன் தங்களுடைய தாழ்வை நோக்காமல் தங்களுடன் சரிசமமாகக் கலந்து பழகவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், சீலமானது அறிவில் தாழ்ந்தவர்களுக்காக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்க் கொண்டு தன்னையமைத்துப் பரிமாற வேண்டுவது, செவ்வைக்கேடர் விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜவம் குடிலர்க்காயிருக்கும். தானெப்போதும் நன்மை சிந்திக்க வேண்டுவது, தந்தாமுக்குத் தீமைகளைச் சிந்திக்கும் தீமனத்தர் விஷயத்திலாகையாலே, ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்காயிருக்கும். விரஹம் பொறாத மென்மை வெண்டுவது, விரஹத்துக்கு அஞ்சுவார் திறத்திலாகையாலே, மார்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்காயிருக்கும். அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்க வேண்டுவது அவ்வடிவைக் காண்கையில் ஆசையுடையவர்களுக்காகையாலே, ஸௌலப்யம் காண வாசைப்படடவர்களுக்காயிருக்கும் என்று குணங்களினுடைய விஷய ப்ரதி நியத்த்வத்தை தர்சிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்கும் கண்டுகொள்வது) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே அநுத்தமான குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதயேகம் விஷயங்களை தர்சித்துக்கொள்வது என்றபடி.

விளக்கம் - மனம், சொல் மற்றும் செயல் ஆகிய மூன்றாலும் ஒரே போன்று, சிறந்தவனாகத் தன்னை அனைவரிடமும் பரிமாறுதல் என்பது, இத்தகைய சிறந்த தன்மை இல்லாதவர்களுக்காக உள்ளதால், ஆர்ஜவம் என்ற இந்தக் குணமானது, அத்தகைய தன்மை இல்லாதவர்களுக்காக உள்ளது. ஸர்வேச்வரனாகிய தான் எப்போதும் நன்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது, எப்போதும் அவரவர்கள் தங்களுக்குத் தீமையை மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ள மனம் கொண்டவர்களுக்காக உள்ளதால், ஸௌஹார்தம் என்ற குணமானது, தீயமனம் கொண்டவர்களுக்காக உள்ளது. பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத மென்மை என்பது, எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய நேரிடுமோ என்ற அச்சம் கொள்பவர்களுக்காக உள்ளதால், மார்தவம் என்ற குணமானது, பிரிவில் அச்சம் கொள்பவர்களுக்காக உள்ளது. இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாத திருமேனியைக் கண்களால் காண இயலும்படிச் செய்தல் என்பது, அப்படிப்பட்ட திருமேனியைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை உள்ளவர்களுக்காக என்பதால், ஸௌலப்யம் என்று குணமானது, காண ஆசை கொண்டவர்களுக்காக உள்ளது. இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களின் தன்மையை அருளிச்செய்தார் என்றாகிறது. (இப்படி எங்கும் கண்டு கொள்வது) - இதுவரை கூறப்பட்ட விதத்தில், இதுவரை கூறப்படாத குணங்களுக்கு, அவற்றுக்கான விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதாகிறது.

151. இப்படி ஈச்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவு கண்டால், “ஐயோ!” என்றிரங்கி அவர்களுக் கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்கள்பக்கல் ஜன்ம ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீபநி புத்ரனையும் வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களபேசுஷதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம் போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தரம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய், தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறு தலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகனைப் போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு, அவர்கள் பக்கல கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டனாகையாலே, ஈச்வரன் ஆச்ரீத விஷயத்தில் பரிமாறிப் போரும்படிகளை விஸ்தரேணவொரு சூர்ணையாலேயருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட கல்யாணகுணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளதால், ஈச்வரன் தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் செய்து வரும் உதவிகளை, விரிவாக ஒரு சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியென்று, கீழுத்தமான குணயோக ப்ரகாரத்தைப் பராமாசிக்கிறது. (கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்று குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது, மேற்சொல்லுகிற பரிமாற்றங்களெல்லாம் ஒரோ குணகார்யமென்று தோற்றுக்கைக்காக. (பிறர் நோவு கண்டால் “ஐயோ!” என்று இரங்கி) இது க்ருபா கார்யம். பிறர் நோவு கண்டால் “ஐயோ!” என்று ஈடுபடுகிறது, பர துக்காஸஹிஷ்ணுவாகையாலேயிறே. (அவர்களுக்கு எப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து) இது ஸௌஹார்த கார்யம். எப்போதுமொக்கவென்றது, இவர்கள் அறிந்த காலத்தோடு அறியாத காலத்தோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி. ஆச்ரித ஸர்வ மங்களாந்வேஷண பரனாயிருக்கிறது, ஸௌஹார்த்தாலேயிறே. (தனக்கேயாயிருத்தல் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) இது, ஆச்ரித பாரதந்த்ரிய கார்யம். ஸ்வார்த்தபரனாயேயிருத்தல், ஸ்வார்த்த பரார்த்தங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே, சந்த்ரிகாதி பதார்த்தங்கள் போலே, பரார்த்ததைக வேஷனாயிருக்கிறது பாரதந்த்ரியத்தாலேயிறே. (தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜநம் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் உண்டான நிகர்ஷம் பாராதே) இது, ஸாம்ய குண கார்யம். ஆச்ரிதர்பக்கல் ஜந்மாதிகளால் உண்டான தன்மை பாராமல் பரிமாறுகிறது, "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" என்கிறபடியே ஜந்மாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டரோடு வாசியற ஆச்ரயணீயத்வே ஸமனாயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயிறே.

விளக்கம் - (இப்படி) - இதுவரை கூறப்பட்டதான “ஸர்வேச்வரனுடன் அவனுடைய கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்துள்ள விதம்” என்பதைக் கூறுகிறார். (கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் சேர்ந்தபடி உள்ளதற்கான காரணத்தை ஏன் அருளிச்செய்தார் என்றால், இனி கூறப்போகின்ற விஷயங்களில், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குணத்தின் கார்யம் என்று உணர்த்தவே ஆகும். (பிறர் நோவு கண்டால் “ஐயோ!” என்று இரங்கி) - இது க்ருபையின் செயலாகும். மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் காணும்போது அவர்களிடம் ஆழ்ந்த இரக்கம் கொள்ளும் ஈடுபாடு என்பது, மற்றவர்கள் துக்கத்தை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையால் அல்லவோ? (அவர்களுக்கு எப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து) - இது நன்மையின் செயலாகும்; அதாவது ஸௌஹார்த குணத்தின் செயலாகும். (எப்போதும் ஒக்க) - இவர்கள் தன்னைக் குறித்து நன்றாக அறிந்த காலம், ஏதும் அறியாத காலம் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைத்து காலங்களிலும் என்று கருத்து. தனது அடியர்களுக்கு

அனைத்துவிதமான மங்களங்களும் உண்டாகவேண்டும் என்று எண்ணியபடி உள்ள தன்மையானது, ஸௌஹார்தம் காரணமாகவே ஆகும். (தனக்கேயாயிருத்தல் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய்) - இது அடியார்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் தன்மையின் செயல்கள் ஆகும். சுயநலமாக இருத்தல், சுயநலம் மற்றும் பொதுநலம் என்றிருத்தல் என்பதாக இரண்டிற்கும் பொதுவாக இருத்தல் என இல்லாமல், தென்றல் காற்று முதலானவை போன்று, மற்றவர்களுக்காகவே இருத்தல் என்பது மற்றவர்களுள் வசப்பட்டுள்ள தன்மை காரணமாகவே ஆகும். (தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜநம் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் உண்டான நிகர்ஷம் பாராதே) - அடியார்களிடம் காணப்படும் பிறவி ஏற்றத்தாழ்வுகள் குறித்து ஆராயாமல் உதவுதல் என்பது, கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு - அனைத்து உயிர்களிடத்தும் நான் சமமாகவே உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிறவிகளில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அடைவதற்குச் சமமாக இருத்தல் என்பது இந்தத் தன்மையால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய்) இது அசரண்யசரண்யத்வ கார்யம். தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று என்று கைவாங்கின தசையில், தான் ரக்ஷகனாகிறது “பற்றிலார் பற்ற நின்றானா”கையாலேயிறே.

விளக்கம் - (தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய்) இது தஞ்சம் புகுவதற்கு ஏற்ற இடம் அல்லாத அனைவருக்கும் சரணம் புகத்தக்க இடமாக உள்ள தன்மை. தாங்களும் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இயலாது, மற்றவர்களாலும் தங்களைக் காப்பாற்ற இயலாது என்று கைவிட்ட நிலையில், தான் ரக்ஷகனாக நிற்கும் தன்மை என்பது, திருவாய்மொழி (7-2-2) - பற்றிலார் பற்ற நின்றான் - என்பதால் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஸாந்தீபநி புத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்தாப் போலே அரியன செய்தும் அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது, ஸத்யகாமத்வ கார்யம். “மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறி கடல்வாய் மாண்டானை” என்கிறபடியே நெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டு போன ஸாந்தீபநி புத்ரனையும், “பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்” என்கிறபடியே

ஐந்தித்தபோதே, “என்னுடை மனைவி காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்” என்கிறபடியே பெற்ற தாயும் தர்சிக்கப்பெறாதபடி நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யழைப்பிக்க, “தப்பின பிள்ளைகளை” என்கிறபடியே கைதப்பிப் போய் சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியிலே கிடந்த வைதிகன் புத்ரர்களையும், “உருவுருவே கொடுத்தான்” என்றும், “உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவனை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவ்வவ ரூபங்களோடே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தாப்போலே துஷ்கரங்களைச் செய்தும் ஆச்ரிதர் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டுகிறது, “ஆச்ரித ரக்ஷண விஷயோ மநோரத: காம: ஸ: ப்ரதிஹதோ அபவதீதி ஸத்யகாம:” என்கிற ஸத்யகாமனாகையாலேயிறே. “ஸத்யகாமனாகையாவது, ஸாந்தீபநி புத்ரனைக் கொண்டு வந்தாப்போலே ஸகல அபேக்ஷிதங்களும் முடிக்கவல்லனாகை” என்றே நடுவிற்றிருவீதிப் பிள்ளை பட்டர் தத்வத்ரயத்திலே யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (ஸாந்தீபநி புத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்தாப் போலே அரியன செய்தும் அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) - இது விருப்பங்கள் நிச்சயமாக நிறைவே(ற்)றும் தன்மை, அதாவது ஸத்யகாம தன்மை. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-1) - மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறி கடல்வாய் மாண்டானை - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பு ஸமுத்ரத்தால் கொண்டு செல்லப்பட்ட ஸாந்தீபநி முனிவரின் புத்ரனையும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-2) - பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் - என்பதற்கு ஏற்ப பிறந்த உடனேயே பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-8-8) - என்னுடை மனைவி காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள் - என்பதற்கு ஏற்ப குழந்தை பிறந்த உடனேயே அதன் தாய் காண இயலாதபடி, பரமபதத்தில் உள்ள நாச்சிமார்கள் தங்களுடைய சுதந்திரத்தால் அவைகளை தங்களிடம் அழைத்துச் செல்ல, பெரியதிருமொழி (1-6-7) - தப்பின பிள்ளைகளை - என்பதற்கு ஏற்ப கைதப்பிச் சென்று சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைய ஜோதியான பரமபதத்தில் இருந்த வைதிகனுடைய புத்திரர்களையும்; பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-1) - உருவுருவே கொடுத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-10-5) - உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய ரூபங்களுடன் மீட்டுக் கொண்டு வந்து அளித்தது போன்று, செய்வதற்கு அரிய செயல்களைச் செய்து அடியார்களுடைய விருப்பங்களை முடித்து வைக்கிறான். இது, “ஆச்ரித ரக்ஷண விஷயோ மநோரத: காம: ஸ: ப்ரதிஹதோ அபவதீதி ஸத்யகாம: - அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் எண்ணமானது காமம் எனப்படும்; அத்தகைய காமம் என்பது தடையின்றி உள்ளது என்பதால், ஸத்யகாமன் எனப்படுகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப ஸத்யகாமனாக

உள்ளதால் ஆகும். நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்வத்ரயத்தில், “ஸத்யகாமனாகையாவது, ஸாந்தீபநி புத்ரனைக் கொண்டு வந்தாப்போலே ஸகல அபேக்ஷிதங்களும் முடிக்கவல்லனாகை – ஸாந்தீபநியின் புத்திரனை மீண்டும் கொண்டு வந்தது போன்று அனைத்து விருப்பங்களையும் முடிக்கவல்லவன் என்பதே ஸத்யகாமனா இருத்தல் ஆகும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும்) இது, ஸத்யஸங்கலபத்வ கார்யம். உதாநபாத புரனான த்ருவனுக்கு, ஸ்வர்கத்தினுடைய ஊர்த்வாவதியிலே அபூர்வமாயிருப்பதொரு பதம் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே ஆச்ரிதர்க்குப் பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்குகிறது, அபூர்வ போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல அமோக ஸங்கலபனாகையாலேயிறே. “ஸத்யஸங்கல்பனாகையாவது, த்ருவ பதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கவல்லனாகை” என்று இதுவும் பட்டர் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமுண்டாக்கியும்) - இது, தனது எண்ணங்கள் அனைத்தும் எந்தத் தடையும் இன்றி முடியும் தன்மையாகும்; அதாவது ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஆகும். உத்தாநபாதன் என்பவனுடைய புத்திரனாகிய துருவனுக்கு, ஸ்வர்கத்தின் மேல் எல்லையில், இதுவரை படைக்கப்படாத ஒரு அற்புதமான இடம் அமைத்துக் கொடுத்தது போன்று, இதுவரை இல்லாத ஒன்றை அடியார்களுக்காக உண்டாக்கித் தருதல் என்பது, இதுவரை காணாத இன்பங்களைப் படைக்கவல்ல மிகப் பெரிய ஸங்கல்பம் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். இதனை நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், “ஸத்யஸங்கல்பனாகையாவது, த்ருவ பதம் போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கவல்லனாகை - ஸத்யஸங்கல்ப தன்மை என்பது, துருவ இடம் போன்று, முன்பு இல்லாதவற்றை உண்டாக்கவல்லவன் ஆகும்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (தம் தாம் ஸ்வம் தாம் தாம் விநியோகங் கொண்டாப் போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி) இது, ஓளதார்ய கார்யம். “வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த” என்கிறபடியே தங்களுடைமையைத் தாங்கள் விநியோகங் கொள்ளுமாபோலே விநியோகங் கொள்ளலாம்படி. ஆத்ம ஆத்மீயங்களை ஆச்ரிதர்க்குக் கொடுக்கிறது, கொடுத்தோம் என்னுமபிமாநம் தன்னெஞ்சில் இல்லாதபடியாகவும் கொள்ளுமவர்களுக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடி நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதபடியாகவும் கொடுக்கும் பரம உதாரனாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (தம் தாம் ஸ்வம் தாம் தாம் விநியோகங் கொண்டாப் போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி) - இது வள்ளல் தன்மை; அதாவது ஓளதார்யம் ஆகும். ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (63) - வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த - வரதா! இங்கு உள்ள அனைத்து இனிமையான பொருள்களையும் உனது அடியார்களுக்காக உண்டாக்கினாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு உரிமையான பொருள்களைத் தாங்கள் எவ்விதம் வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்துவது போன்று, ஆத்மாவையும் அதனைச் சார்ந்தவற்றையும் அடியார்களுக்கு அளிக்கிறான்; இந்தத் தன்மையானது, இவ்விதம் அளிக்கும்போது, “இதனை அளித்தோம்” என்று எண்ணாமலும், அதனைப் பெற்றவர்களுக்கும் “இதனைப் பெறுவதற்கு நமக்கு எந்தவிதமான கைம்மாறும் இல்லையே” என வருந்தாதபடியாகவும் அளிப்பது, அவனுடைய வாத்ஸல்ய தன்மை காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்ருத்யனாய்) இது, க்ருதிதவ கார்யம். ஆச்ரிதர் கார்யம் தலைக்கட்டினால், அவர்கள் க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே, “அபிஷிச்ய ச லங்காயாம்” இத்யாதிப்படியே தான் க்ருதக்ருத்யனாகிறது, ஆச்ரித ரக்ஷணம் பெற்றால் பேறு தன்னதாயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயிறே. “க்ருதியாகையாவது ஆச்ரிதருடையவபேக்ஷிதம் பூர்ணமானால் தான் க்ருதக்ருத்யனாகை” என்றிறே பட்டரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்ருத்யனாய்) - இது செய்து முடிக்க வேண்டியவற்றைச் செய்து முடிக்கும் தன்மை ஆகும். அடியார்களுடைய செயல்கள் நிறைவேறப் பெற்றால், அவர்கள் தங்களுடைய “செய்யவேண்டிய செயல் செய்யப்பட்டதாயிற்று” என்று எண்ணுவதற்குப் பதிலாக, பாலகாண்டம் - அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் - அரக்கர்களுக்கு அரசனாக இலங்கையில் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் செய்ய வேண்டிய செயலைச் செய்து முடித்த நிலையில் உள்ளான்; இத்தகைய எண்ணம் ஏன் ஏற்படுகிறது என்றால், அடியார்கள் காப்பாற்றப் பெற்றால், அந்தப் பேறானது தன்னுடையதாக இருக்கும் என்று எண்ணும் இயல்பால் ஆகும். நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், “க்ருதியாகையாவது ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதம் பூர்ணமானால் தான் க்ருதக்ருத்யனாகை - அடியார்களுடைய விருப்பமானது

நிறைவேறினால் மட்டுமே தனது செய்யவேண்டிய செயல் நிறைவேறியதாக எண்ணுதல் இந்தக் குணம் ஆகும்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து) இது, க்ருதஜ்ஞதா கார்யம். தன் திறத்திலேயொரு சரணோக்தி முதலான ஸுக்ருத லேசத்தைப் பண்ணினால் அவர்களுக்குத் தான் எல்லா நன்மைகளுஞ் செய்தாலும் அவற்றையொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கிறது, செய்த நன்றி அறியுமவனாகையாலேயிறே. “க்ருதஜ்ஞனாகையாவது, ஆச்ரிதருடைய ஸுக்ருதலவத்தை யொன்றையுமே நினைத்து தான் செய்த நன்மைகளொன்றும் பாராதேயிருக்கை” என்று இதுவும் பட்டரருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - (தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து) – இது, செய்த நன்றியை எண்ணியபடி உள்ள தன்மை ஆகும். தன்னிடம் வந்து “சரணம் புகுந்தேன்” என்பது முதலான புண்ணிய செயல்களைச் செய்தால், அவர்களுக்கு ஏற்ற அனைத்து நன்மைகளையும் செய்து கொடுத்து, ஆயினும் அவற்றை எண்ணிப் பார்க்காமல், அவர்கள் செய்த அந்த புண்ணியத்தை மட்டுமே எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது செய்ந்நன்றி அறியும் தன்மை கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், “க்ருதஜ்ஞனாகையாவது, ஆச்ரிதருடைய ஸுக்ருதலவத்தை யொன்றையுமே நினைத்து தான் செய்த நன்மைகளொன்றும் பாராதேயிருக்கை – அடியார்கள் செய்த புண்ணிய செயலை மட்டுமே நினைத்து, தான் அவர்களுக்குச் செய்த நன்மையை ஆராயாமல் இருத்தல்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய்) இது மாதூர்ய கார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக் கொளுந்திக் கிடக்கிற ப்ராக்ருத விஷய ரஸங்களை விஸ்மரிக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இனியனாகிறது, “ஸர்வரஸ:” என்கிறபடியே, நிரதிசய போக்யனாயிருக்கையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய்) - இது இனிமையின் செயலாகும். எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவைப் பற்றியபடி உள்ள புலன் விஷயங்களின் சுவையை மறந்து போகும்படியாக, அனைத்து நிலைகளிலும் இனிமையானவனாக உள்ளான்; இது, சாந்தோக்யத்தில் - ஸர்வரஸ: -

அனைத்து சுவைகளும் ப்ரஹ்மமே – என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற இன்பம் உள்ளவனாக இருப்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பார்யா புத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) இது, சாதுர்ய கார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலே யிருக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது, ஆச்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிறே. (குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து) இது, ஸ்ததைய கார்யம். சொன்னது செய்ய வேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார், “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றங்களைக் காட்டினாலும், “என்னடியாரது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நிச்சலனாய் நின்று ரக்ஷிக்கிறது ஸ்த்திர ஸ்வபாவனாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (பார்யா புத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) - இது சாதுர்ய குணத்தின் செயலாகும். மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து வாழும் ஒருவன், அவர்கள் செய்யும் குற்றங்களை நோக்கினாலும், அவற்றைக் காணாமல் இருப்பது போன்று, அடியார்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் காணநேரிட்டாலும், அவற்றைத் தனது திருவுள்ளத்தால் சிந்திக்காமல் உள்ளான்; இது அடியார்களுடைய குற்றங்களை வெளியில் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல திறன் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். (குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து) - இது தையத்தின் செயலாகும். “அவள் கூறுவதைச் செய்யவேண்டும்” என்பதற்கு ஏற்றபடி தனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவளாக, சேதநர்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து, தன்னிடம் சேரும்படியாகச் செய்யும் பெரியபிராட்டியார், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதநர்களுடைய தோஷங்களைச் சுட்டிக் காண்பித்தாலும் கூட, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியாரது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப

அவளுடைய கூற்றையும் மறுத்து, உறுதியாக நின்று, அடியார்களைக் காப்பாறுதல் என்பது, இத்தகைய உறுதியான இயல்பு கொண்டதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு) இது ப்ரணயித்வ கார்யம். காமிநி விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே யவளுடம்பிலழுக்கை விரும்பும் காழுகனைப்போலே, ஆச்ரிதரானவர்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாதி தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறது பரமப்ரணயியாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு) - இது காதலுடைய செயலாகும். தான் விரும்பும் ஒரு பெண்ணின் சரீரத்தில் உள்ள அழுக்கையும் விரும்பும் காழுகன் போன்று, அடியார்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் தோஷங்களையும் கூட இனிமையாக கொள்ளும் நிலையானது, அவர்களிடம் உள்ள மிகுந்த அன்பு காரணமாக அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அவர்கள்பக்கல் கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்) இது, ஆர்ஜவ கார்யம். மநோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் பக்கலிலே, நீரேறாமேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னையமைத்து த்ரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய்ப் போருகிறது, ருஜு ஸ்பாவனாகையாலேயிறே. (பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது மார்தவ கார்யம். “ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே” என்றால், “ந ஜீவேயம் சஷணமபி” எனகிறபடியே தன்னைப் பிரிந்தால் ஆச்ரிதர்படும் வ்யஸநம், கடல் போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்ரமென்னும்படி தான் க்லேசப்படுகிறது, ஆச்ரித விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அவர்கள்பக்கல் கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்) - இது நேர்மை குணத்தின் செயல் ஆகும். மனம், வாக்கு, சரீர செயல் ஆகிய மூன்றிலும் ஒழுக்கக் கேடு கொண்டபடி உள்ளவர்களிடம், நீரை ஏற்ற முடியாத மேட்டுப்பாங்கான பகுதிகளில் தகுந்த வழிகளைக் கொண்டு நீரை ஏற்றுவது போன்று தன்னை அமைத்துக்கொண்டு, மூன்றுவிதமான கரணங்களாலும் சீராக உள்ளான் என்பது நேர்மையான இயல்பால்

அல்லவோ? (பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) - இது மென்மை குணத்தின் செயல்பாடு ஆகும். ஸுந்தரகாண்டம் (38-10) - ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே - இராமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் வாழ மாட்டேன் - என்று அவள் கூறினால், ஸுந்தரகாண்டத்தில் - ந ஜீவேயம் சஷணமபி - அவளைப் பிரிந்து நான் ஒரு நொடியும் இருக்கமாட்டேன் - என்று இராமன் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை விட்டு அடியார்கள் பிரிய நேரிட்டால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பமானது, அவர்களைப் பிரிய நேர்ந்தால் தனக்கு ஏற்படும் துன்பக்கடலின் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டுமே என்பதற்கு அவன் துயரம் அடைகிறான்; இது, தனது அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத மென்மையான இயல்பால் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழ்விட்டு) இது, ஸௌசீல்ய கார்யம். ஜந்மாதிகளால் தண்ணியராயிருக்குமவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வேச்வரன், ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான தன்னைத் தாழ்விடுகிறது சீலவத்தையாலேயிறே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய்) இது, ஸௌலப்ய கார்யம். அவதார தசையிலே நவநீத சௌர்ய வ்யாஜத்தாலே “சிக்கென வார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே, யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் ஆம்படி யெளியனாயிற்றது, “எளிவரு மியல்வின” னாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழ்விட்டு) - இது, உயர்வு தாழ்வு ஆராயாமல் பழகும் குணத்தின் செயலாகும். பிறப்பு போன்ற பலவற்றாலும் தாழ்வாக உள்ளவர்கள் விஷயத்தில், தான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றபோதிலும், தாழ்வாக இறங்கி வந்து நிற்பது என்பது இத்தகைய சீல குணத்தால் அல்லவோ? (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய்) - இது எளிமைக் குணத்தின் செயலாகும். க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்தபோது வெண்ணெய் களவு செய்து, சிறிய திருமடலில் - சிக்கென வார்த்தடிப்ப - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யசோதை முதலானவர்கள் கட்டுவதற்கும், அடிப்பதற்கும் ஏற்றபடி எளியவனாக நின்றான்; இது திருவாய்மொழி (1-3-2) - எளிவரும் இயல்வினன் - என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே, பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்) இது, வாத்ஸல்ய கார்யம்.

அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும் தனக்கு போக்யமான புல்லிட வந்தவர்களையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாமாப்போலே, பரிரம்பணாதி போகோபகாரிகையான பெரியபிராட்டியாரையும் முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆச்ரயித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போருகிறது, வத்ஸலனாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே, பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்) - இது கன்றிடம் பசுமாடு காண்பிக்கும் தாய்ப்பாச குணம் காரணமாக ஆகும். அப்போது ஈந்த கன்றிடம் இரக்கம் கொள்ளும் தாய்ப்பசு, முன்பு தான் ஈன்ற முதல் கன்றையும், தனக்கு உணவு அளிக்க வந்தவர்களையும் கூட கொம்பால் முட்ட முயல்வது, தனது குளம்பால் மிதிப்பது போன்ற செயல்களைச் செய்கிறது; இது போன்று, தன்னை தழுவிக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றைச் செய்யும் பெரியபிராட்டியார், முன்பு மிகுந்த நட்புடன் நின்ற நித்யஸூரிகள் போன்றவர்களையும் கூடத் தள்ளி, இப்போது தன்னிடம் வந்து சரணம் புகுந்தவர்களைச் சிநேகித்தபடி இருத்தல் என்பது, வாத்ஸல்ய குணம் கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆகும்.

அவதாரிகை - ஆக, “ஜ்ஞாந சக்தயாதி கல்யாண குணகண பூஷிதனாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், “ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார் (இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்று.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை (141) - ஜ்ஞாந சக்தயாதி கல்யாண குணகண பூஷிதனாய் - என்பதை இதுவரை விரிவாக விளக்கியபடி இருந்தார். அடுத்து, சூர்ணை (141) - ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் - என்பதை விரிவாக விளக்குவதற்குத் தொடக்குகிறார்

152. இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

வ்யாக்யானம் – “இவன்” என்று கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷண ஸ்வரூப குண விசிஷ்டனான ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஜகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யயோக வ்யவச்சேதம் பண்ணுகிறது. வேதாந்தத்திலே, “ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” என்று சாந்தோக்யத்திலும், “ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று வாஜஸநேயகத்திலும், “ஆத்மா வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்” என்று ஐதரேயகத்திலும் ஸத் ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமாந்ய சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது? என்னுமாகாங்க்ஷயிலே, கதிலாமாந்ய ந்யாயத்தாலே “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்று மஹோபநிஷத்திலே விசேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக நிச்சயித்திருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, (இவனே) என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார். (ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது ஸமஷ்டி, வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்த கார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இத்தால், ஸமந்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதநமும், பலமும் ஆகிற அர்த்த சதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிற உத்தரமீமாம்ஸையில் அத்யாய சதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, “அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று ஜிஜ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக “ஜந்மாத்யஸ்ய யத:” என்று ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்லி, அதினுடைய அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேத முகத்தாலே, ஜகத்காரண வஸ்து ப்ரதிபாதக ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களுக்கும், ப்ரஹ்மணி ஸம்யக் அந்வயத்தை ப்ரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தின் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - “இவன்” என்று, முன்பு கூறப்பட்ட மேன்மையுடைய ஸ்வரூப குணங்களைக் கொண்டவனாகிய ஈச்வரனைக் கூறுகிறார். “இவனே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம், இத்தகைய ஜகத்காரணப் பொருளின் அந்யயோக வ்யவச்சேதம் செய்கிறார் [“ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு தன்மை பல இடங்களிலும் உள்ளது” என்று கூறுபவர்களை நோக்கி, “அந்தப் பொருள் அல்லது தன்மை ஓர் இடத்தில் மட்டுமே உள்ளது” என்று நிரூபிப்பதாகும். உதாரணமாக “ஜகத்திற்கு பலவும் காரணம்” என்று கூறுபவர்களிடம் “ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மட்டுமே காரணம்” என்று நிரூபிப்பதே அந்யயோக வ்யவச்சேதம் ஆகும்]. வேதாந்தங்களில், சாந்தோக்யத்தில் – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும், ப்ரஹ்மத்தில் - ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் ப்ரஹ்மம் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும், ஐதரேயகத்தில் - ஆத்மா வா இதம் ஏகம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் தொடக்கத்தில் ஆத்மா என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்றும் உள்ள வாக்யங்களில்,

“ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்மா” என்பது போன்ற பொதுவான பதங்களால் கூறப்பட்ட காரண வஸ்து எது என்று சந்தேகத்தில், சொற்களில் போக்கு அமைந்துள்ள ந்யாயத்தால், மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் உள்ள - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் - நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான் - என்று சிறப்பாகக் கூறப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணப் பொருள் ஆவான் என்று உறுதிபட நிச்சயித்துள்ள பரமவைதிகர் என்பதால், “இவனே” என்று சூர்ணையில், ஏவகாரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். (ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) - என்பதன் மூலம் தனித்தனியான வஸ்துக்கள் மற்றும் தொகுத்த வஸ்துக்கள் என்பதாக உள்ள அனைத்திற்கும் இவனே காரணம் ஆகிறான் என்பதையும் கூறுகிறார். இதன் மூலம் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸமந்வயம், அவிரோதம், ஸாதநம் மற்றும் பலம் ஆகிய நான்கு விஷயங்களையும் முற்றிலுமாக உரைக்கின்ற உத்தரமீமாம்ஸையில் உள்ள நான்கு அத்யாயங்களையும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ர. ஸூ. (1-1-1) – அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ - அதன் பின்னர் ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ஆர்வம் - என்பதாக அறியப்படுவதில் ஆர்வம் கொண்ட வஸ்துவாகக் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு, ப்ர. ஸூ. (1-1-2) - ஜந்மாத்யஸ்ய யத: - என்பதான ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மையைக் கூறி, அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதம் [“ஓர் இடத்தில் ஒரு பொருள் அல்லது ஒரு தன்மை இல்லை” என்று கூறுபவர்களை நோக்கி, “அங்கு அந்தப் பொருள் அல்லது தன்மை உள்ளது” என்று நிரூபிப்பதாகும். உதாரணமாக “ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் இல்லை” என்று கூறுபவர்களிடம் “ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் ஆகும்” என்று நிரூபித்தலே அயோக அந்யயோக வ்யவச்சேதம் ஆகும்] என்பதன் மூலம், ஜகத்காரண வஸ்துவை வெளிப்படுத்தும் அனைத்து வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கும், ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் முதல் அத்யாயத்தின் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்றாயிற்று.

153. சிலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.

அவதாரிகை – அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்விதீயாத்யாயத்திற்படியே ப்ரஹ்ம காரணத்வ விரோதியான பரமானு காரணவாதிகளை நிராகரிக்கிறார் (சிலர் பரமானுவை காரணமென்றார்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - விரோதி வாதங்களை விலக்குவதாக உள்ள இரண்டாவது அத்யாயத்தின்படி, ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்பதற்கு விரோதமாகப் பொருள் கூறுவதான, பரமானுவே ஜகத்காரணம் என்னும் வாதங்களை இங்கு தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிலரென்று பௌத்த ஆர்ஹத வைசேஷிகாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதில் பௌத்த ஆர்ஹதர்க்கு கேவல பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைசேஷிகாதிகளுக்கு பரமானுக்கள் உபாதாநகாரணமாய், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்த காரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில் பௌத்த வைசேஷிகாதிகள், பார்த்திவாப்யதைஜஸவாயவீயங்களென்று, பரமானுக்களை சதுர்விதமாகக் கொள்ளுவர்கள்; ஆர்ஹதர் ஏகரூபமாகக் கொள்ளுவர்கள். இங்ஙனே சில விசேஷங்கள் உண்டானாலும், பரமானு காரணத்வ அங்கீகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே சிலரென்று ஸமுச்சித்ய உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - “சிலர்” என்பதன் மூலம் பௌத்தர்கள், ஜைனர்கள் மற்றும் வைசேஷிகர்கள் போன்றவர்கள் கூறப்படுகிறார்கள். இதில் பௌத்தர்கள் மற்றும் ஜைனர்கள் ஆகியவர்களுக்கு, “பரமானுக்களே ஜகத்காரணம்” என்பதே கருத்தாக உள்ளது. வைசேஷிகர்கள் பரமானுக்களே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்றும், அநுமானத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட ஈச்வரனே ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும் கூறுவர். இவர்களில் பௌத்தர்கள் மற்றும் வைசேஷிகர்கள் ஆகிய இருவரும் பூமி, நீர், அக்னி மற்றும் வாயு ஆகியற்றைப் பரமானுக்களாக நான்குவிதங்களாகக் கொள்வர். ஜைனர்கள் ஒரேவிதமாகக் கொள்வர். இப்படியாக ஒரு சில விசேஷங்கள் உள்ளது என்றாலும், பரமானுக்களே ஜகத்காரணம் என்பதை ஒரே போன்று இவர்கள் ஏற்றதால், “சிலர்” என்று ஒன்றாகக் கூட்டி உரைக்கிறார்.

154. பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும் ச்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது.

அவதாரிகை - இவர்கள் மஹீ மஹீதராதி ஸகலகார்யங்களும் பரமானு பரிணாமமென்றிறே சொல்லுவது; அந்த பக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - இவர்கள், பூமி மற்றும் மலை போன்ற அனைத்து கார்யப்பொருள்களும் பரமானுவின் மாற்றங்களால் ஏற்பட்டவை என்றே கூறுகிறார்கள். அந்தக் கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரமானுவில் ப்ரமானமில்லாமையாலும் ச்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது) என்று. அதாவது, ஜகத்காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமானுக்கள் ப்ரதயக்ஷ ஸித்தமுமன்றியே ஆகமஸித்தமுமன்றியே அநுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப் பார்க்கில், அது ஆகம விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அநுமாந ஸித்தமுமன்றியேயிருக்கையாலே, பரமானு ஸத்பாவத்தில ஒரு ப்ரமானமும் இல்லாமையாலும், ஈச்வரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம் என்றவது சேராதுதென்கை.

விளக்கம் - ஜகத்காரணமாக இவர்கள் கூறுகின்ற பரமானுக்கள், ப்ரதயக்ஷமாகக் காணக்கூடியவை அல்ல; ஆகமத்தால் புலப்படுவதும் இல்லை. அநுமானத்தாலும் நிக்ரூபிக்க இல்லாத ஒன்றாகும்; காரணம், ஆகமத்திற்கு விரோதமான விஷயத்தை அநுமானம் நிரூபிக்காது. அநுமானத்தாலும் நிரூபிக்க இயலாது என்பதால், பரமானுவின் இருப்பு என்பதற்கு எந்தவிமான ப்ரமானமும் இல்லை என்பதாலும், இது “ஈச்வரனே ஜகத்காரணம்” என்ற ச்ருதிகளுக்கு முரணாக உள்ளதாலும், பரமானுக்களே ஜகத்காரணம் என்ற கருத்து பொருந்தாது.

155. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கக்காக அதை உத்ஷேபிக்கிறார் (காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, “ப்ரக்ருதியே ஜகத்தின் சுதந்திரமான காரணப்பொருள்” என்று கூறும் கபில மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக, முதலில் அதன் கருத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - காபிலரென்கிறது கபில மத நிஷ்ட்டரான ஸாங்க்யரை. ம்ருதாத்மகமான கடத்துக்கு ம்ருத த்ரவயமே காரணமாகிறாப்போலே ஸத்வ ரஜஸ் தமோமய ஸுக துக்க மோஹாத்மகமான ஜகத்துக்கும் குணத்ரயங்களினுடைய ஸாம்ய ரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமான காரணம். ததிபாவேந பரிணமியா நிற்கும் பயஸ்ஸுக்கு அந்யாபேக்ஷமாக ஆத்யபரிஸ்பந்தம் முதலான பரிணாம பரம்பரை ஸ்வத ஏவ கூடுகிறாப்போலேயும் மேகவிமுத்தமாய், ஏக ரஸமாயிருக்கிற ஜலத்துக்கு நாரிகேள தால சூத கபித்த நிம்ப திந்த்ரிண்யாதி விசித்ர ரஸ ரூபேண பரிணாம ப்ரவ்ருத்தி

காணப்படுகிறாப் போலேயும், பரிணாம ஸ்வபாவமாய் ப்ரதிஸர்காவஸ்தையில் ஸத்ருச பரிணாமமுமாயிருந்த ப்ரதாநத்துக்கு அநந்யாதிஷ்ட்டிதமாகவே ஸர்காவஸ்தையில் குண வைஷம்ய நிமித்தமான விசித்ர பரிணாமம் கூடுமாகையாலே ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்டு ஜகத்காரணமாகிறதென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது.

விளக்கம் - “காபிலர்” என்பது கபில மதத்தைப் பின்பற்றும் ஸாங்க்யர்கள் ஆவர். மண் ரூபமாக உள்ள பானைக்கு மண்ணே காரணம் என்பது போன்று, ஸத்வம் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றால் இன்பதுன்பங்களையும் மயக்கத்தையும் உள்ளடக்கிய ஜகத்திற்கு, மூன்று குணங்களுடைய சம வடிவமாக உள்ள ப்ரதானமே, சுதந்திரமான காரணம் ஆகும். தயிராக மாற்றம் அடைகின்ற பாலானது மற்ற எதனையும் எதிர்பாராமல், காலம் மாறுவதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற, தனது முதல் நிலையிலேயே திரிந்து போதல் முதலான மாற்றங்களை அடைகிறது; மேகம் பொழிகின்ற ஒரே சுவை கொண்ட நீரானது தேங்காய், மாம்பழம், விளாம்பழம், வேப்பம்பழம், புளியம்பழம் போன்றவற்றுடைய விசித்ரமான சாறு என்பதான மாற்றம் அடைகிறது; இது போன்று மாற்றம் அடைதல் என்பதையே தனது இயல்பாகக்கொண்டதும், ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியிலும் ஒரே போன்று மாற்றங்கள் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரதானத்திற்கு, மற்றொன்றின் ஸம்பந்தம் இன்றி, ஸ்ருஷ்டி நேரத்தில், குணங்களில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக, விசித்ரமான மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது. ஆகவே ப்ரக்ருதியே சுதந்திரமாக இருந்தபடி ஜகத் காரணமாக உள்ளது என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்.

156. ப்ரதாநம் அசேதநமாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார் (ப்ரதாநம் அசேதநமாகையாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட கருத்தை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விசித்ர ஜகதாகாரண பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைத்நயரஹிதமான வஸ்துவாகையாலும்; “ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க காலே வ்யயாவ்யயெள” என்கிறபடியே ஈச்வரன் அதிஷ்டித்தபோதேயொழிய பரிணமிக்க

மாட்டாமையாலும்; தததிஷ்ட்டாநமொழிய பரிணமிக்குமாகில், ஸர்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லுமதொழிய ஸம்ஹருதமாய்க் கிடக்கையென்னுமது கூடாமையாலே காலபேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்த்தை கூடாமையாலும்; ப்ரதாநம் காரணமென்கிறவதுவும் சேராதென்கை. (அதுவும்) என்று பூர்வோக்த பரமானு காரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

விளக்கம் - ப்ரதானமானது “விசித்ரமான ஜகத்ரூபமாக நாம் மாறுதல் அடைவோம்” என்று சிந்திக்கும் தகுதி இல்லாதபடியான அறிவற்ற வஸ்துவாக உள்ளதாலும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-31) - ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க காலே வ்யயாவ்யயெள - ஸ்ருஷ்டியின்போது அழிவு மற்றும் அதன் இல்லாமை ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டதான முறையே ப்ரக்ருதியையும் ஜீவாத்மாவையும் விஷ்ணு கலக்கினார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அண்டி நின்று உதவாதபோது ப்ரக்ருதி எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடையாது என்பதாலும்; இவ்விதம் அவனுடைய செய்கையின்றி மாற்றம் அடையும் என்றால், அனைத்து காலங்களிலும் ஸ்ருஷ்டி நடந்தபடியே இருக்கும் அல்லாமல், எதுவும் அழியும் நிலை ஏற்படாது என்பதால், காலத்தின் மாற்றத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹார நிலைகள் உண்டாகாமல் போகும் என்பதாலும்; ப்ரதானமானது ஜகத்காரணம் என்பது பொருந்தாது. “அதுவும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகை மூலம், “பரமானுக்கள் ஜகத்காரணம்” என்று முன்னர் கூறப்பட்ட வாதம் தள்ளப்பட்டது.

157. சேதநனும் காரணமாக மாட்டான்.

அவதாரிகை - இப்படி அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பசுஷத்தை நிராகரித்தவநந்தரம் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசுபதாதி மதத்தை நிராகரிக்கிறார் (சேதநனும் காரணமாக மாட்டான்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக, அசேதநமாக உள்ள ப்ரக்ருதியை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் கருத்தை நிராகரித்த பின்னர், சேதநனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசுபத மதத்தை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அசப்தத்தாலே, கீழ்ச்சொன்ன சேதநத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆகம ஸித்த ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாசுபத வைசேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன், சேதநரிலே அந்யதமனிநே. “ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவாதர்த்ததாகரே” இத்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு சேதநரிலே அந்யதமனான ப்ரஹ்மாவையும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுண்டிநே. அவையெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிநே (சேதநனும்) என்று, பொதுவிலே அருளிச்செய்தது. (காரணமாக மாட்டான்) என்றது காரணமாகக் கூடிமன் அல்லன் என்றபடி.

விளக்கம் - “சேதநனும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகை மூலம், முன்பு கூறப்பட்ட சேதநன் குறித்த வாதத்தைச் சேர்க்கிறார். ஆகமத்தில் கூறப்பட்ட சிவன் ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும், அனுமானத்தால் கூறப்படும் ஈச்வரன் ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் என்றும் பசுபத மற்றும் வைசேஷிகர்கள் முறையே கூறுகிறார்கள். பசுபதி மதத்தில் கூறப்பட்ட ருத்ரன், சேதந வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் அல்லவோ? “ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவாதர்த்ததாகரே - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஜீவர்கள் கூட்டத்தைத் தன் உள்ளே வைத்திருந்த ஹிரண்யகர்ப்பன்” என்பது போன்ற வாக்யங்கள் மூலம், சேதநர்களில் ஒருவனாகிய நான்முகனையும் ஜகத்காரணமாகச் சிலர் கூறுவர் அல்லவோ? இவை அனைத்தையும் தனது திருவுள்ளத்தில் நன்கு ஆராய்ந்து, “சேதநனும்” என்று பொதுவாக அருளிச்செய்தார். “காரணமாக மாட்டான்” என்பதன் மூலம் “காரணமாக இயலாதவன்” என்பதைக் கூறுகிறார்.

158. கர்ம பரதந்த்ரனுமாய் துக்கியுமாயிருக்கையாலே.

அவதாரிகை - எத்தாலே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (கர்மபரதந்த்ரனுமாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஏன் சேதநன் ஜகத்காரணமாக மாட்டான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அஸங்குசித ஜ்ஞாந சக்திகனாய்க்கொண்டு தான் நினைத்தபடியொன்றுஞ்செய்யக் கூடிமனல்லாதபடி கர்மாதீநனுமாய் ஆநந்தியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே முளுகைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி துக்கியுமாயிருக்கையாலே யென்கை. “அபஹதபாப்மா” என்கிறபடியே, அகர்மவச்யனுமாய், (ஆநந்தமய:) என்கிறபடியே நிரதிசய ஆநந்தியுமாயிருக்குமவனுக்கிநே அப்ரதிஹத ஜ்ஞாநசக்திகனாய்

மந: ப்ரீதியுடையவன் பண்ணும் ஜகத்வ்யாபாரங்கூடுவது; “ப்ரஹ்மாத்யாஸ் ஸகலாதேவா மநுஷ்யா: பசவஸ் ததா, விஷ்ணோ மாயாமஹா வர்த்தமோஹாந்ததம ஸாவ்ருதா: ஆப்ரஹமஸ்தம்ப பர்யந்தா ஜகதந்தர் வ்யவஸ்திதா:, ப்ராணிந: கர்ம ஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந:” என்கிறபடியே காமவச்யருமாய், “தத: க்ரோத ப்ரீதேந ஸம்ரக்த நயநேந ச வாமாங்குஷ்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா, யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச் சாப ஸமாவிஷ்ட கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி” என்கிறபடியே, தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய்க்கொண்டு துக்கிகளுமாயிருப்பார்க்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரம் கூடாதிதே.

விளக்கம் - அதாவது, சுருங்கியுள்ள ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக, தான் எண்ணியபடி எதனையும் செய்ய இயலாதபடி உள்ளவனாக, கர்ம வசப்பட்டவனாக, ஆனந்தம் நிறைந்தவனாக உள்ளபோதிலும், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபடத் தகுதி அற்றவனாக, துக்கத்தில் உள்ளவனாக இருப்பதால், சேதநன் ஜகத்காரணமாக மாட்டான். சாந்தோக்யத்தில் - அபஹதபாப்மா - பாபங்கள் அற்றவன் - என்பதற்கு ஏற்ற உள்ளவனாகவும், கர்மவசப்பட்டாதபடி உள்ளவனாகவும், ஆனந்தமய: - எல்லையில்லாத ஆனந்தம் நிறைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையில்லாத ஆனந்தம் உள்ளவனாகவும் இருக்கும் ஒருவனுக்கு மட்டுமே, “தடையில்லாத ஞானம் உள்ளவனும், சக்தி நிறைந்தவனும், மனதில் எப்போதும் மகிழ்ச்சி நிறைந்தவனும்” ஆகிய ஒருவன் செய்யும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி போன்றவை கைகூடும்? விஷ்ணு தர்மத்தில் - ப்ரஹ்மாத்யாஸ் ஸகலாதேவா மநுஷ்யா: பசவஸ் ததா, விஷ்ணோ மாயாமஹா வர்த்தமோஹாந்ததம ஸாவ்ருதா: ஆப்ரஹமஸ்தம்ப பர்யந்தா ஜகதந்தர் வ்யவஸ்திதா:, ப்ராணிந: கர்ம ஜநித ஸம்ஸார வசவர்த்திந: - நான்முகன் உள்ளிட்ட விஷ்ணுவின் மஹாமாயை என்ற மோகத்தில் ஆழ்த்தப்பட்டு, அறியாமை என்ற இருளில் உள்ளனர்; இந்த உலகத்தில் உள்ள நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்தும் அவரவர்கள் செய்யும் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப கர்மவசப்பட்டவர்களும்; மத்ஸ்யபுராணம் - தத: க்ரோத ப்ரீதேந ஸம்ரக்த நயநேந ச வாமாங்குஷ்டநகாக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா, யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச் சாப ஸமாவிஷ்ட கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி - அதன் பின்னர் கோபத்தால் சிவந்த கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய என்னால் (ருத்ரன்), எனது இடதுகை கட்டைவிரல் நுனி நகத்தால், எனது தந்தையாகிய நான்முகனுடைய தலை வெட்டப்பட்டது; எந்தக் காரணத்தால் எந்தவிதமான தவறும் செய்யாமல் இருந்த எனது

(நான்முகன்) தலையானது உன்னால் (ருத்ரன்) அறுக்கப்பட்டதோ, அதன் விளைவாக நீ சாபம் நிறைந்தவனாக, மண்டை ஓட்டைக் கையில் ஏந்தியபடி இருக்கப் போகிறாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, தலையை அறுப்பவர் மற்றும் தலை வெட்டப்பட்டவர் என்பதான துக்கங்களுடன் உள்ளவர்களும் ஆகிய இவர்களுக்கு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்றவை ஏற்படாது.

159. ஆகையால் ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

அவதாரிகை - ஆக, இப்படி விரோதி பரிஹாரங்களைப் பண்ணி, ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக நிகமிக்கிறார் (ஆகையால் ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்) என்று.

விளக்கம் - ஆக, இப்படியாக “ஸர்வேச்வரனே ஜகத்காரணம்” என்பதற்கு விரோதமாக உரைக்கும் கருத்துக்களுக்குச் சமாதானம் உரைத்து, தான் முன்பு செய்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஏற்றபடி முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆகையால் என்றது, சேதநாசேதநங்கள் இரண்டும் காரணமன்றிக்கே யொழிகையாலே யென்கை.

விளக்கம் - “ஆகையால்” என்று கூறுவது ஏன்? முன்பு கூறப்பட்ட சேதநர்கள் மற்றும் அசேதநமான ப்ரக்ருதி ஆகிய இருவரும் ஜகத்காரணம் இல்லை என்று தள்ளப்படுவதால், இவ்விதம் கூறுகிறார்.

160. இவன் காரணமாகிறது, அவித்யா கர்ம பரநியோகாதிகளாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

அவதாரிகை - லோகத்திலே அவித்யா கர்ம நிபந்தநமாகவும் பரநியோக நிபந்தநமாகவும் காரணமாகையுண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து, இவனுடைய காரணத்வ ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் காரணமாகிறது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த லோகத்தில், அவித்யையானது கர்மம் காரணமாகவும், மற்றவர்களுக்கு வசப்படுதல் காரணமாகவும் உண்டாகிறது. அவற்றை விலக்கி, இவனுடைய ஜகத்காரணத்திற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அவித்யா கர்ம நிபந்தனமான காரணத்வம் ஸகல ஜந்து ஸாதாரணம். அதாவது, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டு வருகிற காரணத்வம், வைஷயிக ஸுகப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தாலும் காமத்தாலுமிறே. அதில், சாஸ்த்ரவச்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்ம ப்ரதாநமாயிருக்கும்; அல்லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும் இரண்டும், ஒன்றையொன்று விட்டிராது அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காரணத்வம் பரநியோக ப்ரதாநமாயிருக்கும். “ப்ராஜாபத்யம் த்வயா காம பூர்வம் மயி நிவேசிதம்”, “ஏதௌ த்வௌ புருஷ ச்ரேஷ்ட்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸம்ருதௌ, ததா தர்சித பந்த்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ” இத்யாதிகளிலே கண்டு கொள்வது. “ஆதி” சப்தத்தால், இவர்க்கு விவக்ஷிதம் “அவர்ஜநீயமான ரோகமோ” என்று நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் அருளிச்செய்ததா மித்தனை. “அந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கள், எம்பெருமானுக்கு அவித்யா கர்ம நிபந்தனமோ? அன்றிக்கே, அவர்ஜநீயமாயிருப்பதொரு (ரோ) ராகமோ? இல்லையாகில், பரப்ரேரிதனாய்க் கொண்டு செய்கிறானா?” என்றிறே அவர் சங்காவாக்யத்தில் அருளிச் செய்தது. இவற்றாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சயாலே என்றது “நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்”, “அபஹதபாப்மா”, “ந தஸ்யேசே கச்சந” என்கிறபடியே அவித்யாதி தோஷ ப்ரதிபடனாய், தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கேயிருப்பானொருவனாகையாலே, தன்னிச்சையொழிய ஹேத்வந்தரமில்லையென்றபடி. “அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:; வரத நிஜேச்சயைவ பரவாநகரோ: ப்ரக்ருதிம் மஹதபிமாந பூதகரணாவளி கோரகிணீம்”, “ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் சரீரைகதேசம் வரத சிதசிதாக்க்யம் ஸ்வேச்சயா விஸ்த்ருணாந:; கசிதமிவ கலாபம் சித்ரமாதத்யதூந்வந் அநுசிகிநி சிகீவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம்” என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - அறியாமைக்கு, “கர்மம் காரணமாகவே அறியாமை உண்டாகும்” என்னும் தன்மை என்பது அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானதே ஆகும். அதாவது, இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைத்தும் ஒன்றை ஒன்று உற்பத்தி செய்வதாக உள்ளது; ஆகவே ஒன்றுக்கு ஒன்று காரணமாக உள்ளன; இப்படியாக இவற்றுக்கு ஏற்படுகின்ற

“காரணமாக உள்ள தன்மை” என்பது, புலன்களின் சுகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள அறிவற்ற தன்மையாலும், கர்மத்தாலும் ஆகும். இவற்றில் சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்பட்டு ஏற்படக்கூடிய உற்பத்தியானது, கர்மம் காரணமாக இருக்கும். இவ்விதம் அல்லாதது, அறிவற்ற தன்மையால் இருக்கும். இவை ஒன்றை ஒன்று விடாமல் இருப்பதாகும். அதிகாரி புருஷர்களாக உள்ள நான்முகன் ஆகியவர்களுக்கு உள்ள “காரணமாக உள்ள தன்மை” என்பது மற்றவர்களுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டு இருக்கும். ப்ராஜாபத்யம் த்வயா காம பூர்வம் மயி நிவேசிதம் - ப்ராஜாபதி என்னும் பதவியானது முன்பு ஒரு காலத்தில் உன்னால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது - என்றும், ஏதெள த்வெள புருஷ ச்ரேஷ்ட்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸம்ருதௌ, ததா தர்சித பந்த்தானௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - தேவர்களில் உயர்ந்தவர்களாகவும், ஸர்வேச்வரனுடைய அருள் மற்றும் கோபம் ஆகியவற்றால் உண்டானவர்களாகவும் உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்கள், அவனால் காண்பிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகிய வழியில் ஈடுபட்டு நிற்பதைக் காணலாம் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. “நியோகாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி - முதலான” என்பது, இவருடைய கருத்தானது, “விடமுடியாத ஆசையாக இருக்குமோ” என்று உரைப்பதாக நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் அருளிச்செய்வார். மேலும் அவர், “ஸ்ருஷ்டி முதலான கர்மங்களைப் பகவான் செய்வது அறிவற்ற தன்மை மற்றும் கர்மங்களின் பந்தம் காரணமாகவா? அல்லது தவிர்க்க முடியாத ஆசையா? அல்லது வேறு ஒருவன் ஏவியபடி உள்ளபோது இவன் செய்கிறானா?” என்ற சந்தேகங்களை எழுப்பிக் கொண்டு, இவற்றுக்குச் சமாதானம் கூறுகிறார். “இவை எதனாலும் அல்ல, தனது ஆசையால் அவன் செய்கிறான்” என்று நடுவில்திருவீதிப் பிள்ளைபட்டர் அருளிச்செய்தார். இதன் காரணம் என்ன? ச்வே. - நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் - அழிவற்றவன், தோஷம் அற்றவன் - என்றும், அபஹதபாப்மா - பாபம் அற்றவன் - என்றும், ந தஸ்யேசே கச்சந - பரமாத்மாவிற்கு ஈச்வரனாக உள்ளவன் யாரும் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறிவற்ற தன்மை போன்றவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருந்தபடி, தன்னை அடக்கி ஆள்பவர்கள் யாரும் இல்லாதபடி உள்ளதால், தனது ஆசை அல்லாமல், ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றுக்கு வேறு எந்தக்காரணமும் இல்லை. இதனை ஸ்வாமி பராசரபட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-41) - அசித் அவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா: வரத! நிஜ இச்சயா ஏவ பரவாந் அகரோ: ப்ரக்ருதிம் மஹத் அபிமாந பூத கரண ஆவளி கோரகிணீம் - மோசஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளயத்தின்போது, சேதனங்கள் அனைத்தும், அசித் வஸ்துக்களுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காண இயலாமல், ஒன்றாகவே கிடந்தன. இவற்றைக் கண்டு உனது மனம் இரங்கியது. இந்தச் சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய். இதற்கான ஸங்கல்பம்

கொண்டவனாக, உனது இச்சைக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்த்ரியங்கள் போன்றவற்றை வரிசையாக அரும்பும்படிச் செய்தாய் – என்றும், (2-44) - ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் சரீர ஏக தேசம் வரத! சித் அசித் ஆக்யம் ஸ்வ இச்சயா விஸ்த்ருணாந: கசிதம் இவ கலாபம் சித்ரம் ஆதத்ய தூந்வந் அநுசிகிநி சிகீ இவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமசஷம் – மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளய காலத்தில் உனது திருமேனியில் அனைத்து சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒடுங்கி நின்றன. உனது திருமேனியும் அவையும் ஒன்றே எனத் தோன்றுவது போல் நின்றன. இதனை உனது ஸங்கல்பம் மூலமாக, அனைத்து உலகங்களும் உனது திருமேனியில் நிற்பதைப் பெரியபிராட்டியிடம் நீ காண்பித்தாய். இது எப்படி உள்ளது என்றால் – பெண் மயிலின் முன்பாக ஆண் மயிலானது, பல நிறங்களுடன் கூடிய தனது அழகான தோகையை, விண்ணை முட்டும் அளவிற்கு விரித்து நின்று உதறுவது போன்று உள்ளது – என்றும் கூறியது காண்க.

161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி இச்சையாலேயானாலும் இதுதான் ஆயாஸ ரூபமாயிருக்குமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சை என்பதாகவே உள்ளபோதிலும், அது அரிதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, யத்நரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தாலன்றிக்கே, அயத்நமான மாநஸ வ்யாபாரரூப ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத் ஸருஷ்டி ரூப வ்யாபாரந்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்குமென்கை. “ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி”, “மநஸைவ ஜகத் ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய: தஸ்யாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுத்யமவிஸ்தர:”, “நினைந்தவெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அதாவது, செயல்படுவதாக உள்ள சரீரம் மூலம் அல்லாமல், மனம் மூலம் செய்யப்படும் ஸங்கல்பத்தால் செய்வதால், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான வடிவில் உள்ள அவனுடைய செய்கைகள் அனைத்தும் அவனுக்கு எளிதாகவே இருக்கும். தைத். (2-6) - ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி – நான் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்து படைத்து - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (5-22-15) - மநஸைவ ஜகத் ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச

கரோதி ய: தஸ்யாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுத்யமவிஸ்தர: - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் தனது மனத்தின் நினைவு மூலம் மட்டுமே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல் மற்றும் ஸம்ஹாரம் செய்தல் ஆகியவற்றைப் புரிகிறானோ அவனுக்கு விரோதிகளை அழிக்கும் செயலில் உள்ள முயற்சிதான் எத்தனை, மிகவும் அற்பமே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-2) - நினைந்தவெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை - என்றும் கூறுவது காண்க.

162. இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை.

அவதாரிகை - அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு இந்த வ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜநமென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலலீலை) என்று.

விளக்கம் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி போன்றவை அவனுக்கு மிகவும் எளிதாக உள்ளபோதிலும், தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவனும் பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும் ஆகிய அவனுக்கு, இத்தகைய செயல்களால் என்ன பயன் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ரூப வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வெறும் லீலையென்றபடி. லீலையாவது தாதாத்விக ரஸமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு பலத்தைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேயாகிலும், (இதுக்கு ப்ரயோஜநம்) என்று ஸ்ருஷ்டி ரூப வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விக ரஸ மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கடவது. இந்த ஸ்ருஷ்டி ரூப வ்யாபாரந்தான், ஸார்வபௌமரான ராஜாக்களுக்கு த்யூதாதிகள் போலேயும் பாலர்க்கு மணற்கொட்டகம் போலேயும் தாதாத்விக ரஸமாயிருப்பதொன்றிறே இவனுக்கு. இத்தால் “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்கிற ஸுத்ரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. “க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய” என்று ஸ்ரீபராசர பகவானும், “அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காம கமோ வசீ, மோததே பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ” என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானும், “நளிர் மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்”, “இன்புறுமிவ விளையாட்டுடையான்” என்று அபியுத்தரும், இவனுடைய ஜகத் வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையாகவே சொன்னார்களிறே.

விளக்கம் - ஜகத் ஸ்ருஷ்டி என்பதாக உள்ள செயல்களுடைய பயன் என்பது வெறும் விளையாட்டிற்கு உதவியாக இருத்தலே ஆகும். விளையாட்டு என்பது அந்த நேரத்தில் ஏற்படும் இன்பம் அல்லாமல், மற்றொரு காலத்தில் உண்டாகக்கூடிய பயனைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் உள்ளதே ஆகும். ஆனாலும் இந்த விளையாட்டிற்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டி போன்றவை பயனாக உள்ளன என்று கூறுவதால், அப்போது உண்டாகக்கூடிய விளையாட்டு இன்பமே கூறப்பட்டதாகிறது. இத்தகைய ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்கள், அரசர்களுக்கு சூதாட்டம் போன்றும், சிறுவர்களுக்கு மணல் வீடு கட்டுவது போன்றும், இவனுக்கு ஏற்ற விளையாட்டாக உள்ளது. இதன் மூலம் ப்ர. ஸூ. (2-1-33) - லோகவத்து லீலா கைவல்யம் - என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருளைக் கூறினார். இப்படியாக இவன் ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்களில் ஈடுபடுவதல் என்பது விளையாட்டிற்காகவே ஆகும் என்பதை ஸ்ரீபராசரபகவான் ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய - விளையாடும் சிறுவர்கள் செயல் போன்று அவனுடைய செயல்கள் உள்ளன - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-20) - அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காம கமோ வசீ, மோததே பகவாந் பூதாந் பால: க்ரீடநகைரிவ - அளவிட இயலாதபடியும், அனைத்துவிதமான இன்பங்களை அடைந்தபடியும், அனைவரையும் வசப்படுத்தியபடியும் உள்ள பகவான், எந்த ஒரு லீலைக்கு உபயோகமான உலகத்தில், பஞ்சபூதம் போன்றவற்றைக் கொண்டு, சிறுவர்கள் பந்து விளையாடுவது போன்று விளையாடுகிறானோ - என்றும், நாச். (14-9) - நளிர் மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-10-7) - இன்புறுமிவ விளையாட்டுடையான் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், "சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்" என்றும், "உய்யவுலகு படைத்து" என்றும், "விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா பரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா" என்றும், "மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை" என்றும், "அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரளய ஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாந மநா:" என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணினான் என்று சொல்லுகிற இவ்வசநங்களுக்கு வையர்த்தம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்ஙனே? என்னில், உபய ப்ரயோஜநமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், லீலையே ப்ரயோஜநம் என்றவிது, ப்ராசர்யத்தைப் பற்றச் சொன்னவித்தனையாகையாலே. "ரூப ப்ரகார பரிணாம க்ருத்வயவஸ்த்தம் விச்வம் விபர்யஸிது மந்யதஸச்ச கர்த்தும், கூடாம்யந் ஸ்வபாவ நியமம் கிமுதீக்ஷஸே த்வம் ஸ்வாதந்தர்யமைச்வரமபர்யநு யோஜ்யமாஹு:"

என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானாகையாலே, ஸகலாத்மாக்களையும் யுகபதேவ முக்தராக்கவல்லனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வாதீந ஸ்வரூப ஸ்த்தித்தயாதிகரான ஆத்மாக்களை கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே வரவர அங்கீகரிப்பனென்று இருக்கிறது, லீலா ரஸேச்சையாலேயிறே. லீலா விபூதியென்றிறே இது தனக்கு நிரூபகம். ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரசுர ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் லீலையேயாகச் சொல்லுகையாலே இவரும் (கேவலலீலை) என்று அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் விளையாட்டிற்காகவே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் என்றால், சேதநர்கள் பிழைப்பதற்காகவே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்வதாகக் கூறும் பின் வரும் வாக்கியங்கள், பயனின்றிப் போகாதோ? அவையாவன திருவாய்மொழி (3-9-10) – சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-6-1) - உய்யவுலகு படைத்து - என்றும், விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா பரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா – தன்னை வணங்கி வழிபடுவதற்காகவே கை கால் என்பதான விசித்ரமான இந்தச் சரீரம் ப்ரஹ்மத்தால் முன்னர் படைக்கப்பட்டது - என்றும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (67) - மாயவன்றன்னை வணங்க வைத்த கரணமிவை - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2-41) – அசித் அவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா: வரத! நிஜ இச்சயா ஏவ பரவாந் அகரோ: ப்ரக்ருதிம் மஹத் அபிமாந பூத கரண ஆவளி கோரகிணீம் - மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ப்ரளயத்தின்போது, சேதனங்கள் அனைத்தும், அசித் வஸ்துக்களுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காண இயலாமல், ஒன்றாகவே கிடந்தன. இவற்றைக் கண்டு உனது மனம் இரங்கியது. இந்தச் சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய். இதற்கான ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, உனது இச்சைக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக – ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்த்ரியங்கள் போன்றவற்றை வரிசையாக அரும்பும்படிச் செய்தாய் - என்றும் உள்ளவை ஆகும். இந்த முரண்பாடு ஏற்படாது. ஏன்? இரண்டுவிதமான பயன்களும் உள்ளதாலும், விளையாட்டிற்காகவே செய்வதாகக் கூறப்படும் கருத்தானது இன்றியமையாத விஷயத்தைக் கூறுவதாலும் ஆகும். ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (55) - ரூப ப்ரகார பரிணாம க்ருத்வ்யவஸ்த்தம் விச்வம் விபர்யஸிது மந்யதஸச்ச கர்த்தும், ச்ஷாம்யந் ஸ்வபாவ நியமம் கிமுதீக்ஷஸே த்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யமைச்வரமபர்யநு யோஜ்யமாஹ: - இன்ன வஸ்துவின் ஸ்வரூப பரிணாமம் இன்னது, இன்ன வஸ்துவின் ஸ்வபாவ பரிணாமம் இன்னது என்பதான வரையறை

கொண்டுள்ள சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றைக் கொண்டதான அனைத்து ப்ரபஞ்சங்களையும் விபரீதமாக மாற்றுவதற்கும், அஸத்தாக உள்ளதை ஸத்தாக மாற்றுவதற்கும் சக்தி கொண்ட நீ, ஒவ்வொரு ஸ்வபாவத்தையும் ஏன் நியமிக்கிறாய்? உனது சுதந்திரமானது எல்லயற்றது என்பதால் ஆகும் - என்பது காண்க; இதன்படி தான் எண்ணியதைச் செய்யவல்லவனாக உள்ளதால், அனைத்து ஆத்மாக்களையும் ஒரே நேரத்தில் முக்தி பெறச்செய்யும் திறன் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், “தாங்கள் தங்களுடைய வசத்தில், தங்களுடைய இருப்பு மற்றும் ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டுள்ளோம்” என்று எண்ணியுள்ள ஆத்மாக்களை, கர்மத்தை ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு கைகழிய விட்டு, அவர்கள் சாஸ்த்ரங்களுடைய வரம்பிற்குள் வரும்போது ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பது, லீலையில் உள்ள இச்சையால் ஆகும். “லீலைக்கான லோகம்” என்று அல்லவோ இந்த உலகின் பெயராக உள்ளது? எனவே இந்த விபூதியின் லீலை என்பதையே இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கூறுவதால், ஸூத்ரகாரர்கள் அனைவரும் ஸ்ருஷ்டியின் பயன் என்பது அவனுடைய லீலைக்காக இருத்தலே ஆகும் என்பதை ஏற்பதால், இவரும் அவ்விதமே கூறுகிறார்.

163. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ வென்னில்.

அவதாரிகை - இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹார தசையில் லீலை குலையாதோ? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டி என்பது லீலைக்காகவே உள்ளது என்று கூறினால், ஸம்ஹார நிலையில் இப்படிப்பட்ட லீலையானது குறையாதோ என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

164. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

அவதாரிகை - அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது) என்று.

விளக்கம் - அந்த சந்தேகத்தை விலக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கொட்டகமிட்டு விளையாடுகிற பாலர்க்கு, இட்ட கொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப் பொகடுகிறது தானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக்மைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, அப்போதும் லீலை குலையாது என்றபடி. “அகில புவந ஜந்மஸ்த்தேம பங்காதி லீலே” என்றும், “நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீல” என்றும், ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரத்தையும் அவனுக்கு லீலையாக அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானார். ஆக இதுக்குக் கீழ், ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும்; இவன் காரணமாகிறது ஹேத்வந்தரங்களாலன்று, ஸ்வேச்சையாலேயென்றும்; ஸங்கல்ப மாத்ராவக்ல்பதமாகையாலே இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும்; இது தனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலையென்றும் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அதாவது, மணல் வீடு கட்டி விளையாடும் சிறுவர்களுக்குத் தாங்கள் கட்டிய மணல் வீட்டை அழிப்பதும், பின்னர் மீண்டும் உண்டாக்குவதும் என்பது, விளையாட்டிற்காகவே உள்ளது. இதனைப் போன்றே ஸம்ஹாரமும் ஸ்ருஷ்டி போன்று லீலையாக உள்ளதால், அந்த நேரத்தில் லீலை மாறாது என்று கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யம் மங்கள ச்லோகம் - அகில புவந ஜந்மஸ்த்தேம பங்காதி லீலே - அனைத்து உலகின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றை ஒரு லீலையாகக் கொண்டு - என்றும், நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீல - அனைத்து உலகின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றை ஒரு லீலையாகக் கொண்டவனே - என்றும், ஸ்ருஷ்டி போன்று ஸம்ஹாரத்தையும் அவனுக்கு ஒரு லீலையாகவே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். ஆகவே, இதற்கு முன்பாக, அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஈச்வரனே காரணமாக உள்ளான் என்பது, மற்ற காரணங்களால் அல்ல, தனது இச்சையால் மட்டுமே என்றும்; ஸங்கல்பத்தை கொண்டு மட்டுமே இது நடைபெறுவதால், மிகவும் எளிதாகவே அவனுக்கு உள்ளது என்றும்; இதன் பயன் என்பது லீலைக்காக மட்டுமே என்றும் கூறப்பட்டது.

165. இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாதாநமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, இவனுக்கு ஜகத்தைப் பற்ற உண்டான காரணத்வம் கட படாதிகளைப் பற்ற குலாலாதிகளுக்குண்டான காரணத்வம் போலே நிமித்தத்வ மாத்ரமோ? என்கிற சங்கையிலே உபாதாநகாரணமும் இவனே என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் தானே) யென்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பானை மற்றும் துணி போன்றவற்றுக்கு நிமித்தகாரணமாக குயவர்கள் போன்றவர்கள் உள்ளனர். இது போன்று இவனுக்கு ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மை என்பது நிமித்தகாரணமாக மட்டுமே ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது இவனே உபாதானக்காரணமும் ஆவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - லோகத்தில், கார்யோத்தப்த்தியில் காரணம் நிமித்த உபாதாந ஸஹகாரி ரூபேண த்ரிவிதமாயிருக்கும் இதில், நிமித்தகாரணமாவது, உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யரூபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்ருவஸ்து. உபாதாந காரணமாவது, கார்யரூபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரி காரணமாவது, கார்ய உத்தப்த்திக்கு உபகரணமான வஸ்து. கடபடாதிகளுக்கு குலால குவிந்தாதிகள் நிமித்தமாய், மருத்தந்த்வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்ட சக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியாயிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே ஜகத்ரூப கார்ய உத்தப்த்தியில் ஈச்வரனே த்ரிவித காரணமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே? என்னில், “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்ப விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு நிமித்தகாரணமாயும், நாம ரூப விபாக அநர்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்தி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாயும் இருக்கும். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனேயென்கிறார். (இவன்) என்று, கீழ் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது. சித அசித்துக்கள் இரண்டும அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாய்க் கொண்டு, தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே, (தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே) என்கிறார். (உபாதாநமுமாயிருக்கும்) என்று கீழ்ச்சொன்ன நிமித்தகாரணத்தோடே உபாதாந காரணத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

விளக்கம் - இந்த உலகில் ஒரு பொருள் உண்டாவதற்கான காரணம் என்பது நிமித்த காரணம், உபாதான காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம் என மூன்றுவிதமாக உள்ளன. இவற்றில் நிமித்தகாரணம் என்பது, உபாதானக்காரணமாக உள்ள வஸ்துவை, அதன் கார்யப்பொருளாக மாற்றிக் கொடுக்கின்ற செயலாற்றும் வஸ்துவாகும். உபாதானக் காரணம் என்பது, கார்யப்பொருளாக மாறுவதற்கான தகுதி கொண்ட வஸ்துவாகும். கார்யப் பொருளுடைய உற்பத்திற்கு உதவுகின்ற வஸ்துவானது, ஸஹகாரி காரணம் என்பதாகும். குடம் மற்றும் துணி ஆகியவற்றுக்கு முறையே குயவன் மற்றும் நெசவாளி ஆகியோர் நிமித்த காரணமாகவும், மண் மற்றும் பஞ்ச ஆகியவை உபாதானக்

காரணமாகவும், தடி மற்றும் சக்கரம் ஆகியவை ஸஹ்காரி காரணமாகவும் உள்ளன. ஜகத்ரூபமாக உள்ள கார்யத்தின் உற்பத்தியில் இந்த மூன்றுவிதமான காரணங்களாக ஈச்வரனே உள்ளான். எப்படி? சாந்தோக்யத்தில் “பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்பவனாக உள்ளதால் நிமித்த காரணமாகிறான். பெயர் மற்றும் ரூபம் என்று பிரித்து அறியத் தகுதி இல்லாதபடி தன்னுடன் சேர்ந்து கிடக்கின்ற ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து உபாதானக் காரணம் ஆகிறான். ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ளதால் ஸஹ்காரி காரணம் ஆகிறான். எனவே உபாதானக்காரணமும் இவனே ஆவான் என்கிறார். (இவன்) - இதன் மூலம் கீழே நிமித்த காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஈச்வரனையே மீண்டும் கூறுகிறார். சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டும் அவனை விட்டுப் பிரியாத அடையாளமாகக் கொண்டு, “தான்” என்ற சொல்லிற்குள் இருப்பதால், “தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே” என்கிறார். (உபாதானமுமாயிருக்கும்) - முன்பு கூறிய நிமித்தகாரணத்துடன் உபாதானக் காரணத்தையும் சேர்க்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத் காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தஸூத்ரத்தில் நிமித்த காரணத்வத்தை ஸாதித்தவநந்தரம், “ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்” என்று உபாதாந காரணத்வத்தையும் சொன்னாப்போலே இவரும் அருளிச்செய்தாராயிற்று. “ப்ரக்ருதிச்ச” என்றத்தையுட் கொண்டிறே இவரும் (உபாதாநமுமாயிருக்கும்) என்றது. அங்கு “ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தா நுபரோதாத்” என்று ஸாத்யம் முன்னாக ஸாதநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு (இவன்தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கையாலே) என்று ஸாதநம் முன்னாக ஸாத்யத்தைச் சொல்லிற்று. அங்கு “யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” என்று ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞையாலும், “யதா ஸோமயைகேந ம்ருத் பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்” என்கிற ததுப்பாதகமான த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஏக வஸது பரிணாமம் ஜகத்து என்றிறே சொல்லிற்று. அந்த ஏக வஸ்துவாகிறது, ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மமிநே. அத்தையிறே இவரும் (தானே) என்கிற சொல்லாலேயருளிச்செய்தது. ஆகையால், அந்த ஸூத்ரார்த்தமேயிது என்னத்தட்டில்லை. “ஏகமேவாத்விதீயம்”, “ததாத்மாநம் ஸ்வயம்குருத”, “ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு:”, “ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்தாபிரசேஷ மூர்த்திர் விஷ்ணு வரிஷ்ட்டோ வரதோ வரேண்ய” இத்யாதிகளாலே இந்த நிமித்த உபாதாநயோரைக்யத்தை ச்ருதி ஸம்ருதிகள் ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லா நின்றனவிநே.

விளக்கம் - அதாவது, ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்தை விளக்குகின்ற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், நிமித்த காரணமாக மட்டுமே தன்மையை உணர்ந்தும் ஸூத்ரத்தைத் தொடர்ந்து ப்ர. ஸூ (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்பதாக ப்ரஹ்மத்தின் உபாதானக் காரணமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. இதனைப் போன்றே இவரும் இங்கு செய்கிறார். “ப்ரக்ருதிச்ச” என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவரும் “உபாதானமாய் இருக்கும்” என்கிறார். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், “ப்ரதிஜ்ஞா” என்று, ஸாதிக்கப்படும் பொருளுக்கு முன்பாக ஸாதனம் கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு, “இவன்” என்பதால், ஸாதனத்திற்கு முன்பாக ஸாதிக்கப்படும் பொருள் கூறப்பட்டதாகிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், யேந அச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் - எந்த ஒன்றைக் குறித்துக் கேட்டப்பட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்டவை என்று ஆகிறதோ - என்பதாக “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை உள்ளது; இத்தகைய ப்ரதிஜ்ஞையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள சாந். (6-1-4, 5, 6) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத் பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாநம் ஸ்யாத் - குழந்தாய்! எவ்விதம் மண்ணைக் குறித்து அறிந்தால், மண்ணால் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் (அதாவது அவற்றின் தன்மைகள் குறித்து) அறிந்ததாகிறதோ - என்ற உதாரணம் உள்ளது; இவை மூலம், ஒரே வஸ்துவே ஜகத்தை பரிணாமம் அடைவது கூறப்பட்டது. இத்தகைய ஒரே வஸ்து என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ப்ரஹ்மம் ஆகும். இதனையே இவரும் “தானே” என்று கூறினார். எனவே இந்தச் சூர்ணையானது, அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் பொருள் ஆகும் என்று கூறக் குறையில்லை. சாந். (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - இரண்டாவதாக ஏதும் இன்றி இருந்தது - என்றும், தைத். (2-7-7) - தத் ஆத்மாநம் ஸ்வயம் அகுருத - தன்னையே உபாதானமாகச் செய்தது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-12-67) - ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச உபஸம்ஹரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு: - அந்த நாராயணன் நான்முகனாக நின்று படைக்கிறான், விஷ்ணுவாக இருந்து காக்கிறான், இறுதியில் அனைத்தையும் அழிக்கிறான், தானே அனைத்திற்கும் தலைவனாக உள்ளான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-12-70) - ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச, ப்ரஹ்மாத்யவஸ்த்தாபிரசேஷ மூர்த்திர் விஷ்ணு வரிஷ்ட்டோ வரதோ வரேண்ய - அவனே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகவும்,

வரங்களை அளிப்பவனாகவும், அனைவராலும் அடையத்தக்கவனாகவும் உள்ளான்; படைக்கப்பட்ட அனைத்தும் விஷ்ணுவே ஆவான்; காப்பவனும் அழிப்பவனும் அவனே - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் மூலம், நிமித்த காரணம் மற்றும் உபாதானக் காரணம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே என்பதை ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் மிகவும் தெளிவாகக் கூறின.

166. ஆனால், நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில்,

அவதாரிகை - இப்படி, தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்குமாகில் “நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்”, “நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம்”, “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம”, “அவிகாராய சுத்தாய” என்று இவனை நிர்விகாரனாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் நிர்விகாரன் என்னும்படியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் அவனே ஜகத்தாக மாறி நிற்கிறான் என்றால், ஆத்ம. (68) - நிர்குணம் (குணம் அற்றது) ... நிரஞ்ஜனம் (தோஷம் அற்றது) – என்றும், ச்வே (6-19) - நிஷ்கலம் (உருவம் அற்றது), நிஷ்க்ரியம் (செயல்கள் அற்றது), சாந்தம் (அமைதியானது) – என்றும், தை. (1-1) - ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் – ஸத்யம், ஞானம், எல்லையற்ற ப்ரஹ்மம் - என்றும், அவிகாராய சுத்தாய – மாற்றம் அடையாதவன் தூய்மையாவன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள், “இவனை மாற்றம் அற்றவன்” என்று கூறுவது எப்படி என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பிக்கொள்கிறார். இதற்கான விடையை அடுத்த சூர்ணையில் கூறுகிறார்.

167. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

அவதாரிகை - அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அந்த ஐயத்தை தீர்த்து வைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சித் அசித் ரூப விசேஷண விசிஷ்டனான தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்குமிடத்தில் விசேஷ்யமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே நிர்விகாரன் என்னக் குறையில்லை யென்கை.

விளக்கம் - சித் மற்றும் அசித் ரூபமாக உள்ள வஸ்துக்களைத் தனது விசேஷணமாகக் கொண்டுள்ள தான், ஜகத்தாக மாறி நிற்கும்போது, அவற்றின் விசேஷ்யப் பொருளாக உள்ள தனது ஸ்வரூபத்திற்கு மாற்றம் இல்லை; ஆகவே இவன் மாற்றம் அடையாதவன் என்பதில் முரண்பாடு இல்லை.

168. ஆனால் பரிணாமமுண்டாம்படி யென்னென்னில்.

அவதாரிகை - ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் “இவன்தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கிறான்” என்ற பரிணாமம் இவனுக்குண்டாம்படி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் பரிணாமமுண்டாம்படி என்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை என்றால், “இவன்தானே ஜகத்தாய் பரிணமிக்கிறான்” என்று கூறப்படும் மாற்றம் இவனுக்கு எப்படி உண்டாகிறது என்று சந்தேகத்தை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

169. விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகமாக.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகமாக) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பிய சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “விசிஷ்டஞ்ச தத் விசேஷணம் சேதி விசிஷ்ட விசேஷணம்” என்று, ப்ரதமம் கர்மதாரய ஸமாஸத்தைப் பண்ணி, “த்வாரேண ஸஹ வர்த்தத இதி ஸத்வாரகம்” என்று அநந்தர பதத்தை பஹுவீஹித்து, (விசிஷ்ட விசேஷணேந ஸத்வாரகம் விசிஷ்ட விசேஷண ஸத்வாரகம்) என்று த்ருதீயா தத் புருஷனாக சப்தத்துக்கு வ்யுத்தபத்தி பண்ணிக்கொள்வது. விசிஷ்டமாவது விசேஷ யுக்தமானதாய், விசிஷ்டமான விசேஷணமென்று, தண்ட குண்டலாதிகள் போலன்றிக்கே சரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக் ஸித்தயர்ஹமல்லாத விசேஷத்தை உடைத்தான சித் அசித் ரூப விசேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விசிஷ்ட விசேஷணம் என்கிறவிதுக்கு சரீர பூதமாய்க்

கொண்டு, என்றுமொக்கத் தன்னோடே கூடியிருக்கிற விசேஷணமென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும் ப்ருதக்ஸித்தி அர்ஹமான தண்ட குண்டலாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி ஸித்திக்குமிறே. விசேஷணத்தாலே ஸத்வாரகமாகவென்றது இப்படி அப்ருதக் ஸித்தமான விசேஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வார ஸஹிதமாகவிவனுக்கு பரிணாமம் உண்டாகிறதென்கை. இத்தால், அப்ருதக் ஸித்தமான சித் அசித் ரூப விசேஷண த்வாரா இவனுக்கு பரிணாமம் உண்டாகிறது என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - “விசிஷ்டஞ்ச தத் விசேஷணம் சேதி விசிஷ்ட விசேஷணம் - தனித்தன்மையுடன் அடையாளம் காண்பிக்கப்படும் பொருள் மற்றும் அடையாளம் என்பதே அடையாளத்துடன் கூடியுள்ள பொருள்” என்பதாக முதலில் பண்புத்தொகையாக உரைக்கிறார். அடுத்து, “ஸத்வாரகம்” என்பதை அன்மொழித்தொகை என்பதாகக் கொண்டு, “த்வாரேண ஸஹ வர்த்தத இதி ஸத்வாரகம் - மற்றவற்றுடன் சேர்ந்து நிற்பது என்பது ஸத்வாரகம்” என்று உரைக்கிறார்; அதாவது இங்கு, “விசேஷணத்துடன் கூடியுள்ள ஸத்வாரகம்” என்று மூன்றாம் வேற்றுமையாகக் கொள்க. விசிஷ்டம் என்பது அடைகொளியுடன் கூடியுள்ளதாக, விசிஷ்டமான விசேஷணம். அதாவது “தடியை வைத்துள்ளவன் தண்ட” என்றும், “குண்டலம் அணிந்தவன் குண்டலீ” என்றும் அடையாளம் காண்பிக்கப்படுவது போன்று அல்லாமல், சரீரம் உள்ளதால் தனியாகப் பிரிந்து நிற்பதற்குத் தகுதி அற்றதாக உள்ள சிறப்பு கொண்ட சித் மற்றும் அசித் வடிவத்தில் உள்ள அடையாளங்களைக் கூறுகிறார். அல்லது “விசிஷ்ட விசேஷணம்” என்பதற்கு, சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்டு, எப்போதும் தன்னுடன் கூடியுள்ள நிலை என்றும் கூறலாம். அப்போதும், சரீரம் முதலானவற்றை விட, பிரிந்து அறிதலுக்குத் தகுதியாக உள்ள தடி மற்றும் குண்டலம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபாடு உண்டாகும் அல்லவோ? “விசேஷணத்தாலே ஸத்வாரகம்” - இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை விட்டு அகலாதபடி உள்ள விசேஷணம் என்ற காரணத்தால், சித் மற்றும் அசித் ஆகியவை மூலமாக இவனுக்கு மாற்றம் ஏற்படுவதாகத் தோன்றுகிறது என்று கருத்து.

170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க ஸ்வசரீரபூத விசேஷணத்வாரா கார்ய ஜாதத்துக்கெல்லாம் இவனே உபாதாநமாகை கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிலந்திக்குண்டான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாற்றம் ஏதும் இல்லை என்னும்போது, தனது சரீரமாக உள்ள விசேஷணங்கள் மூலம் உண்டாகும் அனைத்து கார்யப் பொருள்களுக்கும் இவனே உபாதானக்காரணமாக உள்ளான் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அல்பசக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, ஸ்வசரீரபூத விசேஷண முகத்தாலே தந்துஜாதமான கார்ய ஜாதத்துக்குத்தான் உபாதானமாம்படியுண்டான ஸ்வபாவம், “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே” என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே என்கை. “யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹணதே ச”, “ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புந: ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம் ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரி:” என்னக்கடவதிறே. “கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹூ: ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேக்ஷா ஸா ஏவ ஐசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா” என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். இப்படி, நிமித்தோபாதாந காரணத்வங்களைச் சொல்லி ஸஹகாரி காரணத்வம் சொல்லா தொழிந்தது ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணயோகம் கீழே சொல்லுகையாலும், நிமித்த உபாதாநங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுகையாலும், தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்னுமத்தாலே, ஆகையிறே வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும் இது விசேஷித்துச் சொல்லாதொழிந்தது.

விளக்கம் - அற்பமாக உள்ள ஒரு சிலந்திக்கு, தனது ஸ்வரூபத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லை என்றாலும், தனது சரீரம் மூலமாக எச்சில் வடிவில் உண்டாகும் வலை என்ற கார்யப்பொருளின் உற்பத்திக்கு உபாதானக்காரணமாக உள்ள நிலை ஏற்படுபடுகிறது. இப்படி உள்ளபோது, இத்தகைய இயல்பானது, ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளை இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது - என்று ஓதப்படும் ஸர்வசக்தி கொண்ட வஸ்துவிற்கு ஏற்படாமல் இருக்குமோ? முண். (1-1-7) - யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹணதே ச - எவ்விதம் சிலந்திப்பூச்சி தனது வலையை உண்டாக்கியும் உள்ளிழுத்துக் கொண்டும் செய்கிறதோ - என்றும், ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புந: ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம் ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரி: - சிலந்தியான்து எவ்விதம் தானே தனது வலையை ஏற்படுத்தி,

அந்த வலையைத் தானே எவ்விதம் விழுங்குகிறதோ அதே போன்று, இந்த உலகத்தை படைக்கும் ஸ்ரீஹரி, அதனைத் தானே விழுங்குகிறான் - என்றும் கூறியது காண்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-31) – கார்யே அநந்தே ஸ்வ தநு முகத: த்வாம் உபாதாநம் ஆஹு: ஸா தே சக்தி: ஸுகரம் இதரத் ச இதி வேலாம் விலங்க்ய இச்சா யாவத் விஹரதி ஸதா ரங்கராஜ அநபேசஷா ஸா ஏவ ஐசாநாத் அதிசயகரீ ஸா ஊர்ணநாபௌ விபாவ்யா - ஸ்ரீரங்கநாதா! உனது ஸங்கல்பம் எப்படிப்பட்டது என்றால் – இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலாது, இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலும் என்னும் பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளதாகும்; எப்போதும், எங்கும் நிறைந்து, எதனையும் செய்து முடிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய உனது ஸங்கல்பம் என்பதே சக்தி என்று கூறப்படும் உனது குணமாக உள்ளது. இத்தகைய சக்தி காரணமாகவே, அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் – எண்ணற்ற கார்ய வஸ்துக்களில், சேதனம் அசேதனம் ஆகியவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட உன்னை, அனைத்திற்கும் உபாதானக் காரணம் என்று கூறுகின்றனர். ஆயினும் பாசுபத மதத்தின் வாதங்களை வீழ்த்துவது உனது இந்தச் சக்தி அல்லவோ? இதனை சிலந்தியிடமும் காணலாம் - என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் இந்த ஜகத்திற்கான நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகியவற்றை உரைத்து, ஸஹகாரிகாரணம் என்னும் துணைக்காரணம் குறித்து கூறாமல் விட்டது ஏன்? காரணம், ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்தும் அறியும் தன்மை போன்றவற்றை முன்பே கூறியதாலும், நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகியவை ஜகத்திற்கு ஒன்றாகவே உணர்த்தப்படுகிறது என்பதாலும், நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக் காரணம் ஆகியவற்றை உரைக்கும்போது ஸஹகாரிகாரணமும் தானாகவே கூறப்பட்டதாகும் என்பதாலும், இதனை வேதாந்தஸூத்ரத்திலும் சிறப்பித்துக் கூறாமல் விடப்பட்டது.

171. ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதனனுக்கு சரீரேந்த்ரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

அவதாரிகை - ஆக ஈச்வரனே த்ரிவிதகாரணமும் என்னுமிடம் ஸாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அந்தரம் “அஜாமேகாம்”, “கௌநாத்யந்தவதீ”, “த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநரதிப்ரபவாப்யயம்”, “அஜோஹ்யேக:”, “ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீச நீசௌ”, “அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராண:” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமாயிருந்துள்ள அசித்தையும் சித்தையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவதுதான் ஏது? என்னுமாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை ஸர்வேச்வரனே ஜகத்தின் மூன்றுவிதமான காரணமுமாக உள்ளான் என்று நிரூபித்தார். அடுத்து, அஜாம் ஏகாம் - பிறப்பற்றதும் ஒன்றாக உள்ளதும் - என்றும், கௌநாத்யந்தவதீ - முதல் மற்றும் முடிவு அற்றது - என்றும், கொஓள- முதல் மற்றும் முடிவு அற்றது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-22) - த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநரதிப்ரபவாப்யயம் - மூன்று குணங்கள் கொண்டது, ஜகத்தின் காரணமாக உள்ளது, தோன்றுதல் அற்றது - என்றும், அஜோஹ்யேக: - பிறப்பற்ற ஒன்று - என்றும், ச்வே. (1-19) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வா அஜௌ ஈச அநீசௌ - அறிந்தவன், அறியாதவன் என்று இரண்டு பிறப்பற்றவர்கள் ஈசன், அநீசன் என்று கூறப்படுகிறார்கள் - என்றும், கட. (2-18) - அஜோ நித்ய: சாச்வத: அயம் புராண: - பிறப்பற்றவனாக, நித்யனாக, எப்போதும் உள்ளவனாக, பழையவனாக உள்ள இந்த ஆத்மா - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களில் கூறப்பட்டபடி, நித்யமாக உள்ள அசித் மற்றும் சித் ஆகியவற்றில், ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிப்பது என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழ் ஜகத்காரணபூதனாகச் சொல்லப்பட்டவீச்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, “தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி” என்கிறபடியே தன்னோடு அவிபக்தமாய்க் கிடந்து தமச்சப்த வாச்யமான அசித்தை, “ததஸ் ஸ்வயம்பூர் பகவாநவ்யக்தோ வ்யஞ்ஜயந்நிதம், மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா: ப்ராதுராஸீத் தமோநுத:” என்கிறபடியே ஸ்வப்ரேரண விசேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி அநந்தரம், அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி, அது தன்னைப் பின்பு அவ்யக்தாவஸ்த்தமாக்கி, அதை வ்யக்த சப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்த கார்யங்களுமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும், “அசித் விசேஷிதாந் ப்ரளய ஸீமநி ஸம்ஸரத:” என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரனாய், போக மோக்ஷ சூந்யனாய், அசித் விசேஷிதனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு போக ஸ்த்தாநமான சரீரத்தையும், போக உபகரணங்களாள் இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்து, போக மோக்ஷ பாகித்வ அநர்ஹனாம்படி, முன்பு ஸங்குசிதமாய்க் கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும் என்கை. “சேதநனுக்கு” என்றவிது, ஜாத்யேக வசநம்.

விளக்கம் - ஜகத் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான் என்பது என்ன? தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடன் பிரிக்க இயலாத நிலையில் உள்ளதும், “தமஸ்” என்பதால் கூறப்படுவதும் ஆகிய அசித்தை, மநு. (1-6) – தத: ஸ்வயம்பூ: பகவாந் அவ்யக்தோ வ்யஞ்ஜயந் இதம் | மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா: ப்ராதூராஸீத் தமோநுத: - ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன், ஸ்வயம்பூவாகிய நாராயணன், அதுவரை புலப்படாமலிருந்து, மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் வெளிப்பட்டான்; மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பஞ்சபூதங்களை, இருளை விரட்டும்விதமாக வெளிப்படுத்தினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் உட்புகுந்த சிறப்பு மூலம் தன்னிடமிருந்து பிரித்து, அடுத்து அதனை அக்ஷர நிலையை அடையும்படிச் செய்து, அதன் பின்னர் அதனை அவ்யக்த நிலையை அடையும்படிச் செய்து, அதன் பின்னர் அதனை “வ்யக்தம் – காணும்படி” என்பதாக உள்ள தனி மற்றும் தொகுத்த ரூபமாகப் பரிணாமம் செய்கிறான். மேலும் அசித் வஸ்துக்களைப் போன்று கிடந்த சேதனுக்கு, இன்பத்தை அனுபவிக்கவல்ல இடமான சரீரத்தையும், இன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கான கருவிகளாகிய இந்த்ரியங்களையும் அளிக்கிறான். இதன் மூலம் சேதனை இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் அடைவதற்கான தகுதியைப் பெறும்படிச் செய்கிறான். மேலும், முன்பு சுருக்கமாகக் கிடந்த ஞானத்திற்கு மலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்துகிறான். “சேதனுக்கு” என்பதான இதன் மூலம், சேதநர்களுக்கு மட்டும் செய்வதைக் கூறுகிறார்.

172. ஸ்திதிப்பிக்கையாவது ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர் நிலைபோலே, அனுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரசைஷகளையும் பண்ணுகை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களையும் அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்திதிப்பிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்ததாக, உயிர்கள் நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள காப்பாற்றும் தன்மை மற்றும் அவற்றை அழித்தல் ஆகிய விதங்களை அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். முதலில் காப்பாற்றும் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸ்திதிக்கையாவது” என்னாதே “ஸ்திதிப்பிக்கையாவது” என்றது, ஸ்திதியாவது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் போலே கர்த்ருகதமன்றிக்கே ரக்ஷணத்துக்கு

கர்மீபவிக்கிற வஸ்துகதமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, ஸ்திதிப்பிக்கையே கர்த்ரு வ்யாபாரமாகையால். (ஸ்ருஷ்டமான) இத்யாதி. அதாவது, “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா” என்கிறபடியே தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு ரக்ஷகமாய்க் கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர் நிலைபோலே, “ததேவாநுப்ராவிசத்” என்கிறபடியே, தத் ரக்ஷணாநுகூலமாக உள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத் தத் வஸ்து அநுகுணமான ஸர்வ ரக்ஷகளையும் பண்ணுகையென்கை. அநுப்ரவேச சப்தத்துக்கு அநுகூலதயா ப்ரவேசம் இவர்க்கிவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இத்தால், ஸ்திதிப்பிக்கையாவது நிலைப்பிக்கையாகையாலே தத் ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகையென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - “ஸ்திதிக்கையாவது - இருத்தல் என்பது” என்று கூறாமல் “ஸ்திதிப்பிக்கையாவது - இருக்கும்படிச் செய்தல் என்பது” என்று ஏன் கூறினார்? “இருப்பு” என்பது ஸ்ருஷ்டி மற்றும் அழித்தல் போன்று செய்யும் செயல் என்பது அல்லாமல், காப்பாற்றுதலுக்கு ஏற்றபடியான பொருளாக உள்ளதைக் கூறுவதால், “இருக்கும்படி செய்தல்” என்பதே இங்கு அவன் செய்கின்ற செயல் என்றாகிறது. ஆகவே இவ்விதம் உரைத்தார். “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா - அதனை ஸ்ருஷ்டித்து” என்பதற்கு ஏற்ப தன்னால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களில், பயிரைக் காப்பாற்றுதலுக்கு ஏற்றபடி நிற்கும் நீர் நிலை போன்று, “தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் - அவற்றில் புகுந்து” என்பதற்கு ஏற்ப, அவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தகுதியாக அவற்றின் உள்ளே புகுந்து, அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடியான அனைத்து காப்பற்றும் செயல்களையும் செய்கிறான். “உள்ளே புகுதல்” என்பது, அவற்றுக்கு ஏற்றபடியான நன்மைகளைச் செய்யவே ஆகும் என்பதே இங்கு இவருடைய திருவுள்ளமாக உள்ளது. ஆகவே “இருக்கும்படிச் செய்தல்” என்பது “நிலைக்கும்படிச் செய்தல்” என்பதால், அந்தந்த காப்பாற்றும் செயலைச் செய்கிறான் என்றாகிறது.

173. ஸம்ஹரிக்கையாவது அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களில் கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டு வைக்கை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஸம்ஹார ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஹரிக்கையாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து அழிக்கும் செயல்களுடைய விதத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தீர்ச்வராய நிவேதிதும்” என்கிறபடியே ஸ்வஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணி, உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே பாஹ்ய விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகப் புக்கவாரே, விதி நிஷேத வச்யனாய ஒடுங்கி வர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புத்ரனை ஹிதபரனான பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாரார்ஹனல்லாதபடி விலங்கையிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாப்போலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக் குலைத்து ஒடுக்கியிட்டுவைக்கையென்கை.

விளக்கம் - “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தீர்ச்வராய நிவேதிதும் - விசித்ரமான அமைப்புடன் கூடிய இந்தச் சரீரத்தை அளித்தது என்பது ஈச்வரனை ஆராதிக்கவே ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைச் சரணம் புகுந்து கரையேறுவதற்கு ஏற்றபடியாக, தான் அளித்த உடல் உறுப்புகளைக் கொண்டு தன்னை வழிபடுதல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளதைக் காண்கிறான். தனக்கு விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்து, அந்த விதிகளுக்கு வசப்பட்டு, மற்ற விஷயங்களிலிருந்து விலகி வாழாமல், தனது விருப்பப்படி தகாதவற்றைச் செய்தபடி உள்ள தனது புத்திரன் ஒருவனை, அவனுடைய நன்மையில் மட்டுமே கண்வைத்தபடி உள்ள ஒரு தந்தை, அவன் எந்தச் செயலையும் செய்ய இயலாதபடி விலங்கு இட்டு வைக்கிறான். இதனைப் போன்றே ஸர்வேச்வரனும், தன்னைத் தவிர்த்து மற்ற விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள உடல் உறுப்புகளை ப்ரளயத்தின்போது அழிக்கிறான் என்று கருத்து.

174. இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள், தான் ப்ரத்யேகம் சதுர்விதமாயிருக்கையாலே, அத்தையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்) என்று.

விளக்கம் - அடுத்து, இத்தகைய ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றில் ஸர்வேச்வரன் நான்குவிதமான உள்ளான் என்பதால், அதனை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்.

175. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ப்ரஜாபதிகளுக்கும் காலத்திற்கும் ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – “சதுர்விபாகஸ் ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ சதுர்த்தா ஸம்ஸ்த்திதஸ் ஸ்த்திதௌ, ப்ரளயஞ்ச கரோத்யந்தே சதுர் பேதோ ஜநார்தந:” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - “சதுர்விபாகஸ் ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ சதுர்த்தா ஸம்ஸ்த்திதஸ் ஸ்த்திதௌ, ப்ரளயஞ்ச கரோத்யந்தே சதுர் பேதோ ஜநார்தந: - ஜனார்த்தனன் ஸ்ருஷ்டியில் நான்குவிதமாகவும், காப்பதில் நான்குவிதமாகவும், அழிப்பதில் நான்குவிதமாகவும் உள்ளான்”, என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்ருஷ்டியில்) இத்யாதி. அதாவது, ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் சதுர்தச புவந ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸமஷ்டி புருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாக்களான தச ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு அபேக்ஷிதமான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்களான ஸகல ஜந்துக்களுக்கும், தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகளடையத் தன்பக்கலிலே பர்யவஸிக்கும்படி அந்தராத்மாவாய், ப்ரவருத்தி ஹேதுவான ரஜோ குண விசிஷ்ட்னாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. “ஏகேநாம்சேந ப்ரஹ்மாஸௌ பவத்ய வ்யக்த மூர்த்திமாந் மரீசி மிச்ரா: பதய: ப்ரஜாநாமந்யபாகத:, இத்தம் சதுர்த்தா ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ வர்த்ததேஸௌ ரஜோ குண:”, என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது, பதினான்கு லோகங்களையும் படைப்பவனாக உள்ளான். அனைத்து ஆத்மாக்களுடைய தொகுத்த உருவமான நான்முகனுக்கும், அவனால் படைக்கப்பட்டவர்களாக எப்போதும் ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபட்டபடி உள்ள பத்து ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்குத் தேவையாக உள்ளதான தகுந்த காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று உற்பத்தி செய்தபடி உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும், இவை அனைத்தின் செயல்கள் அனைத்தும் தன்னில் வந்து முடியும்படியாக அவற்றின் உள்ளே ஆத்மாவாக உள்ளான். இவை அனைத்தும் செயலாற்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ரஜோகுணத்துடன் நின்று அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஸ்ரீவிபு. (1-22-25) – ஏகேந அம்சேந ப்ரஹ்மாஸௌ பவத்ய வ்யக்த மூர்த்திமாந் மரீசி மிச்ரா: பதய: ப்ரஜாநாம் அந்யபாகத:, இத்தம் சதுர்த்தா ஸம்ஸ்ருஷ்டௌ வர்த்ததேஸௌ ரஜோ குண: – அனைத்து உயிர்களுக்குள் வசிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனாகிய ஜனார்த்தனன், தனது ஒரு சிறு

அம்சத்திலிருந்து நான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று அனைத்தையும் படைக்கிறான்; வேறு ஒரு அம்சத்தின் பகுதி மூலம் ப்ரஜாபதிகளான மரீசி போன்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; ஜனார்த்தன் தனது மூன்றாவது அம்சமாகக் காலமாகவும், அடுத்து ஓர் அம்சமாக அனைத்து ஜீவராசிகளுடைய அந்தர்யாமியாகவும் இருந்து, ரஜோகுணத்துடன் கூடியவனாக, தனது ஸ்ருஷ்டியில் நான்குவிதங்களாக நின்று படைக்கிறான் - என்பது காண்க.

176. ஸ்திதியில், விஷ்ணுவாதி ரூபேண அவதரித்து, மந்வாதிமுகேந சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழி காட்டி, காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்திதியில்) இத்யாதி. அதாவது, ஸ்திதியில் வந்தால், “மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம் ப்ரதமாவதார:” என்கிற விஷ்ணு அவதாரம் தொடக்கமாக, “ஸூர நர திரச்சாமவதரந்”, “எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே, அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, “யத் வை கிஞ்ச மநூரவதத் தத் பேஷஜம்” என்று ஆப்தமனாக ச்ருதி ப்ரஸித்தனான மநு முதலான யாஜ்ஞவல்க்ய பராசர வால்மீகி சௌநகாதிகள் முகேந ஸ்ம்ருதிஹாஸ புராண ரூப சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, சேதநர் அபதே ப்ரவ்ருத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்கு உறுப்பான நல்வழிகளை தர்சிப்பித்து, ரக்ஷணோபயோகியான காலத்துக்கும்; லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வ பூதங்களுக்கும்; தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய், ஜ்ஞாந ப்ரகாசாதி ஹேதுவான ஸத்வ குண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்திதிப்பிக்கும் என்கை. “ஏகாம்சேந ஸ்திதிதோ விஷ்ணு: கரோதி பரிபாலநம், மந்வாதி ரூபீ சாந்யேந காலரூபோபரேண ச ஸர்வ பூதேஷு சாந்யேந ஸம்ஸ்த்தித: குருதே ஸ்திதித்ம், ஸத்வம் குணம் ஸமாச்ரித்ய ஜகத: புருஷோத்தம:” என்னக்கடவதிறே. புராணத்தில் “ஏகாம்சேந ஸ்திதிதோ விஷ்ணு:” என்று விஷ்ணு அவதாரமொன்றையும் சொன்னது, அவதாராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்று கொள்ளவேணும், (விஷ்ணுவாதி ரூபேண அவதரித்து) என்று இவர் அருளிச்செய்கையாலே.

விளக்கம் - அனைத்தையும் காப்பாற்றி, அவற்றை “இருக்கும்படிச் செய்தல்” என்ற செயலில், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-51) - மத்யே விரிஞ்ச கிரிசம் ப்ரதமாவதார: - நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோருக்கு நடுவில் முதல் அவதாரம் எடுத்து - என்று விஷ்ணு

அவதாரம் தொடக்கமாக, ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (17) - ஸுர நர திரச்சாமவதரந் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் போன்ற பலவற்றிலும் அவதரித்து - என்றும், திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான அவதாரங்களையும் செய்கிறான். “யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம் - மனு எதனைக் கூறினாரோ அது மருந்து போன்றது” என்பதற்கு ஏற்ப அனைவராலும் நம்பத்தகுந்தபடி உள்ள வேதத்தின் மூலம் அறியப்படும் மனு போன்றவர் தொடங்கி, “யாஜ்ஞவல்க்யர், பராசரர், வால்மீகி, சௌநகர்” என்பது போன்ற பலர் மூலமாக “ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம், புராணம்” என்பதான வடிவில் உள்ள சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்துகிறான். சேதநர்கள் தவறான பாதையில் சென்று விடாமல் கரையேறுவதற்கு ஏற்றபடியான நற்பாதைகளைக் காண்பிக்கிறான். அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்குத் தனக்குப் பயன்படும் காலம், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று காப்பாற்றியபடி உள்ளதான அனைத்து உயிர்கள் மற்றும் அவற்றில் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான். ஞானம் மற்றும் ப்ரகாசம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வகுணத்துடன் கூடி நின்று அனைத்தையும் காப்பாற்றியபடி உள்ளான். ஸ்ரீவிபு. (1-22, 26, 27, 28) - ஏக அம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு: கரோதி பரிபாலநம், மந்வாதி ரூபீ ச அந்யேந காலரூபோபரேண ச ஸர்வ பூதேஷு ச அந்யேந ஸம்ஸ்த்தித: குருதே ஸ்த்திதிம், ஸத்வம் குணம் ஸமாச்ரித்ய ஜகத: புருஷோத்தம: - விஷ்ணு, தனது ஒரு அம்சம் மூலம் அனைத்தையும் காப்பாற்றி பரிபாலனம் செய்கிறான். மற்றொரு அம்சம் மூலமாக மனு போன்ற மற்றவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று, வேறு ஓர் அம்சம் மூலமாகக் காலமாகவும், வேறு ஓர் அம்சத்திலிருந்து அனைத்து உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக நின்று, ஸத்வ குணத்தில் இருந்தபடி, இந்த உலகைக் காப்பாற்றுதல் என்பதைச் செய்கிறான் - என்பது காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (1-22) - ஏக அம்சேந ஸ்த்திதோ விஷ்ணு: - தனது ஒரு அம்சம் மூலம் விஷ்ணு - என்று கூறப்பட்டதன் மூலம், விஷ்ணு அவதாரம் மட்டுமே கூறப்பட்டது என்பதல்ல; இதன் மூலம் அனைத்து அவதாரங்களையும் கூறியதாகவே கொள்ள வேண்டும்; காரணம் சூர்ணையில் “விஷ்ணுவாதி ரூபேண அவதரித்து” என்று இவர் அருளிச்செய்ததால் ஆகும்.

177. ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரனுக்கும் அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (ஸம்ஹாரத்தில் இத்யாதி) அதாவது, ஸம்ஹாரத்தில் வந்தால் ஸம்ஹர்த்தாக்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவாந்தர ஸம்ஹர்த்தாக்களான அக்நி அந்தகாதிகளுக்கும், ஸம்ஹார உபயோகியான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாசகமான ஸகல பூதங்களுக்கும், தத் தத் ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னதாம்படி அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான தமோகுண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸம்ஹரிக்குமென்கை. “ஆச்ரித்ய தமஸோ வ்ருத்திமந்தகாலே ததா ப்ரபு:, ருத்ர ஸ்வரூபோ பகவாதேகாம்சேந பவத்யஜ:; அக்நி அந்தகாதி ரூபேண பாகேநாந்யேந வர்த்ததே, காலஸ்வரூபோ பாகோந்யஸ் ஸர்வபூதாநி சாபர:, விநாசம் குர்வதஸ் தஸ்ய சதுர்த்தைவ மஹாத்மந:” என்னக்கடவதிநே. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில், சதுர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ச சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளைச சொல்லிற்று; அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூதராகையாலே யென்னுமிடத்தை அநந்தரம் “ப்ரஹ்மா தசஷாதய: காலஸ் ததைவாகில ஜந்தவ:, விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ் ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ:, விஷ்ணுர் மந்வாதய: காலஸ் ஸர்வபூதாநி ச த்விஜ, ஸ்த்திதேர் நிமித்த பூதஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூதய: ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச ஸமஸ்தாச்சைவ ஜந்தவ:, சதுர்த்தா ப்ரளயே ஹ்யேதா ஜநார்தந விபூதய:” என்று மூன்று ச்லோகத்திலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தானிநே ஸ்ரீபராசரபகவான். இத்தை நினைத்திநே இவரும் (அந்தர்யாமியாய்) என்று அருளிச்செய்தது. “விஷ்ணுமந்வாதய:” என்கிற ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச் சொன்னவிது, அவதார ப்ரயுக்தமான விக்ரஹ பரமாகக் கடவது.

விளக்கம் - ஸம்ஹாரம் என்ற நிலையில், அழிப்பவர்களில் தலைவனாக உள்ள ருத்ரன், நடுவில் அழிப்பவர்களாக உள்ள அக்னி மற்றும் யமன் போன்றவர்கள், ஸம்ஹாரத்தில் பயன்படும் காலம், ஒன்றுக்கொன்று அழித்துக்கொள்ளும் அனைத்து உயிர்கள் என்றுள்ள அனைவருடைய செயல்பாடுகளும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடையதே ஆகும் என்று கூறலாம்படியாக அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நிற்கிறான். கண்பாராமல் செய்யும் செயல்களுக்குக் காரணமாக உள்ள தேஜோ குணத்தைக் கைக்கொண்டு ஸம்ஸாரம் செய்கிறான். ஸ்ரீவிபு. (1-22, 31) - ஆச்ரித்ய தமஸோ வ்ருத்திம் அந்தகாலே ததா ப்ரபு:, ருத்ர ஸ்வரூபோ பகவாத் ஏக அம்சேந பவத்யஜ:; அக்நி அந்தகாதி ரூபேண பாகேந அந்யேந வர்த்ததே, காலஸ்வரூபோ பாகோந்யஸ் ஸர்வபூதாநி ச அபர:, விநாசம் குர்வதஸ் தஸ்ய சதுர்த்தைவ மஹாத்மந: - ஜகத்தை அழிக்கும் நேரத்தில் மஹாவிஷ்ணு தமோகுணத்தின் செயலை அடைந்து, தனது ஒரு அம்சத்தால் ருத்ரன் ஆகிறான். ஒரு அம்சத்தால் அக்னியாக மாறுகிறான். ஒரு அம்சத்தால் காலம் ஆகிறான். மற்றொரு

அம்சத்தால் அனைத்து உயிர்களிலும் நின்று அழிக்கிறான். இப்படியாக நான்கு வகையான அழித்தல் என்பதைப் பரமாத்மா செய்கிறான் - என்பது காண்க. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நான்கு விதங்கள் கூறியபோது, “அம்சம்” என்பதன் மூலம் நான்முகன் போன்றவர்களைக் கூறினார். அவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய சரீரங்களாக உள்ளதால், இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிப்பதை ஸ்ரீவிபு, “ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: காலஸ் ததைவாகில ஜந்தவ:, விபூதயோ ஹரேரேதா ஜகதஸ் ஸ்ருஷ்டி ஹேதவ:, விஷ்ணுர் மந்வாதய: காலஸ் ஸர்வபூதாநி ச த்விஜ, ஸ்த்திதேர் நிமித்த பூதஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூதய: ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச ஸமஸ்தாச்சைவ ஜந்தவ:, சதுர்த்தா ப்ரளயே ஹ்யேதா ஜநார்தந விபூதய: - ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ள நான்முகனும், தக்ஷ ப்ரஜாபதிகளும், காலமும், அனைத்து உயிர்களும் என்ற பலவும் ஸ்ரீஹரியின் விபூதிகள் ஆகும். அந்தணரே! விஷ்ணு, மனு, காலம், அனைத்து உயிர்கள் என்ற இவை அனைத்தும் காக்கும் தொழிலில் ஈடுபடும்போது, அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள விஷ்ணுவின் விபூதிகளாகத் திகழ்கின்றன. ருத்ரன், காலம், யமன், அனைத்து உயிர்கள் போன்றவை ப்ரளய காலத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய விபூதி ஆகும்” என்றுள்ள மூன்று ச்லோகங்களில் ஸ்ரீபராசரர் தெளிவாக அருளிச்செய்தார். இதனைக் கருத்தில் கொண்டுதான் இவரும் “அந்தர்யாமியாய்” என்று அருளிச்செய்தார். மேலே உள்ள ச்லோகத்தில், “விஷ்ணு மந்வாதய: - விஷ்ணு, மனு தொடக்கமாக” என்று விஷ்ணுவையும் விபூதியாகக் கூறியது ஏனென்றால், அவதாரத்தில் விஷ்ணுவாக நின்றதால் ஆகும்.

178. சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோவென்னில்;

அவதாரிகை - இனி, விஷ்ணு ஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக் கடவ சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம் தத் விஷய சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (சிலரை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸ்ருஷ்டியில் சில குறைகள் உள்ளதாகத் தாழ்ந்த புத்தி கொண்டவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சந்தேகத்தை நீக்குவதற்காக, முதலில், அந்த விஷயத்தில் ஏற்படக்கூடிய சந்தேகத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்ருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸர்வ ஆத்மாக்களையும் ஏகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே, தேவமநுஷ்யாதி விபாகேந, சிலவாத்மாக்களை ஸுகிகளாகவும், சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸமனாய், பரமதயாவானா யிருக்கும் ஈச்வரனுக்கு, எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையில்லாமையும் வாராதோ? என்கிறதாகில் என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டியின்போது அனைத்து உயிர்களையும் ஒரே போன்று அல்லாமல், தேவர்கள் மனிதர்கள் என்பதான வேறுபாடுகளுடன் கூடியதாக, ஒரு சிலரை சுகம் உள்ளவர்களாகவும், ஒரு சிலரை துக்கம் கொண்டவர்களாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், “அனைவருக்கும் சமமாக உள்ளவன், மிகுந்த தயை கொண்டவன்” என்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, “அனைவருடைய விஷயத்திலும் ஒரே போன்று இல்லாத தன்மை” என்பதான ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படலாம். அல்லது, துக்கம் நிறைந்தவர்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதால் “மற்றவர்கள் அடையும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை என்பதான க்ருபை இல்லாதவன்” என்னும் நிலையும் ஏற்படலாம் அல்லவோ?

179. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண் தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹித பரனாய்ச் செய்கையாலும் வாராது.

அவதாரிகை - அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (கர்மமடியாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த ஐயத்தை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது, விஷம ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பான சேதநருடைய கர்மமடியாகச் செய்கையாலும்; துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது, தனக்கு ரோககரமான மண்ணை விரும்பித் தின்ற ப்ரஜையை, மேலே தின்னாதபடி நாக்கிலே குறியிட்டு மண் தின்ன பயப்படும்படி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப் போலே இவர்கள் மேல் துக்க ஹேதுவான கர்மங்களைப் பண்ண அஞ்சும்படி ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும், வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாராதென்கை. இத்தால், “வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்” என்கிற வேதாந்தஸூத்ரார்த்தத்தை அருளிச்

செய்தாராயிற்று. “நிம்நோந்நதம் ச கருணம் ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேசுஷ்ய ஸ்ருஜாத: தவ ரங்கசேஷிந் வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோ: ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸசிவா: ச்ருதய: க்ருணந்தி” என்று இதுதன்னை பட்டரும் அருளிச் செய்தாரிநே.

விளக்கம் - ஒரு சிலரை சுகம் உள்ளவர்களாகவும், ஒரு சிலரை துக்கம் நிறைந்தவர்களாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தல் என்பது, அந்தந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு ஏற்றபடியான அவரவர்களுடைய கர்மத்தின் அடிப்படையில் உள்ளது. தனக்கு நோய் உண்டாக்கவல்ல மண்ணை விரும்பி உண்கின்ற சிறு குழந்தையானது மீண்டும் அவ்விதம் மண்ணை உண்பதில் அச்சம் கொள்ளும்விதமாக தாயானவள் அதன் நாக்கில் சிறிய சூடு வைக்கிறாள். அதனைப் போன்றே, சேதநர்கள் தங்களுக்கு துக்கம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள கர்மங்களை செய்ய அச்சம் கொள்ளும்படியாக அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனாக, துக்கத்தை அளிக்கிறாள். ஆகவே, ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டவன் மற்றும் க்ருபை இல்லாதவன் என்ற இரண்டு தோஷங்களும் இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. இதன் மூலம், ப்ர. ஸூ. (2-1-34) - வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேசுஷத்வாத் - என்ற வேதாந்தஸூத்ரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார் என்றானது. இதனை ஸ்வாமி பராசர பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-42) – நிம்நோந்நதம் ச கருணம் ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேசுஷ்ய ஸ்ருஜாத: தவ ரங்கசேஷிந் வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோ: ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸசிவா: ச்ருதய: க்ருணந்தி - திருவரங்கனே! ஜீவன்களின் பலவகையான கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்றபடி, இந்த உலகத்தில் உள்ளவற்றை ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் நீ ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இதனைப் பார்க்கும்போது நீ பாரபட்சமாக நடப்பதாகவும், கருணை இல்லாமல் இருப்பதாகவும் சந்தேகம் எழக்கூடும். இந்த ஐயத்திற்கு அவசியமே இல்லை என்னும் கருத்தை, ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தைத் துணையாக உடைய உபநிஷத்துக்கள் தெளிவாகவே கூறுகின்றன - என்று அருளிச்செய்தார்.

180. இவன்தான், “முந்நீர் ஞாலம் படைத்த என் முகில்வண்ணன்” என்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

அவதாரிகை - ஆக, “ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்த்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றத்தை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ். அநந்தரம், “விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்” என்றத்தை உபபாதிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் (இவன்றான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை (141) - ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்த்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் - என்பதை இதுவரை விளக்கினார். அடுத்து சூர்ணை (141) - விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய் - என்பதை விளக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டவராகத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - நடுவு சொன்ன, ஆர்த்தாதி சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வமும், தர்மாதி சதுர்வித பலப்ரதத்வமுமாகிற இவையிரண்டையும் உபபாதியாதொழிவானென்? என்னில்; “காரணந்து த்யேய:”, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமும் ஆச்ரயணீயமுமாகையாலே காரணத்வம் சொன்னபோதே “சதுர்விதா பஜந்தே மாம்” என்கிற சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வமும், “பலமத உபபத்தே” என்கிறபடியே பல ப்ரதத்வ ஹேதுவான ஸர்வ சக்தி யோகம் கீழே உக்தமாகையாலே, தர்மாதி சதுர்வித பலப்ரதத்வமும் அர்த்தாத் உக்தமென்னும் நினைவாலும், அவற்றில் உபபாதநீயாம்சம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபபாதநம் பண்ணிற்றிலர்; ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வத்தோடே விக்ரஹ யோகத்துக்கு அந்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார். இவன்றான் “முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவென் முகில்வண்ணனே” என்கிறபடியே, ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும் என்று. அதாவது, இப்படி ஜகத் ஸர்காதி கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவிவன்தான் எனக்காக, ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷ ஜலமென்று மூன்று வகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தோடே கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷுக வலாஹகம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனேயென்று ஆழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்திற் சொல்லுகிறபடியே விக்ரஹ ஸஹிதனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும் பண்ணுமென்கை. “முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது, ஓளதார்ய குண பரமாக வ்யாக்க்யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்க்யாநம் பண்ணினார்களேயாகிலும், விக்ரஹபரமாக இவரருளிச்செய்கையாலே இங்ஙனுமொரு யோஜனையுண்டென்று கொள்ளவேணும். ஒன்றுக்குப் பல யோஜனையுமுண்டாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - சூர்ணை (141) என்பதன் நடுவில் கூறப்பட்டதான “ஆர்த்தர்கள் என்னும் நான்குவிதமான புருஷர்கள் தன்னை வந்தடையும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளான்” என்பதையும், “தர்மம் போன்றதான நான்குவிதமான பலனை அளிப்பவனாக உள்ளான்” என்பதையும் விரிவாக உரைக்காமல் விடுத்தது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தைத்திரீயத்தில், “காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது” என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - எந்த நான்முகனை

அனைத்திற்கும் முன்பாகப் படைத்தானோ” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, காரணப்பொருள் என்பதே ஆராதிக்கத்தக்கதாகவும் அடையத்தக்க இடமாகவும் உள்ளதால் ஆகும். அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மையைக் கூறிய நேரத்திலேயே, கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் - நான்குவிதமான புருஷர்கள் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “தன்னை வந்தடையும் தன்மை” என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. ப்ர. ஸூ. (3-2-27) - பலமத உபபத்தே - அவனிடமிருந்தே பலன் கிட்டுகிறது - என்பதாகக் கூறப்பட்ட, தர்மம் காரணமாக உள்ள “அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவன்” என்பதும் முன்பே கூறப்படுகிறது. ஆகவே இவற்றை விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்பதால், விரிவாகக் கூறவில்லை. எனவே முதலில் கூறப்பட்ட “காரணப் பொருளாக உள்ளான்” என்பதுடன், “அழகான திருமேனியின் சேர்க்கை” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு உரைக்கிறார். அதாவது இவன், திருவாய்மொழி (3-2-1) - முந்நீர் ஞாலம் படைத்த என் முகில்வண்ணனே - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமேனியுடன் கூடியவனாக நின்று ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கிறான். அதாவது, “இவ்விதம் ஜகத் முதலானவற்றைப் படைக்கிறான் என்று கூறப்படும் இந்த ஸர்வேச்வரன், ஆற்று நீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்பதான மூன்றுவிதமான நீரைக் கொண்ட ஸமுத்திரத்துடன் கூடிய இந்த ஜகத்தை, மழைமேகம் போன்ற திருமேனியுடன் கூடியவனாக, எனக்காகப் படைத்தான்” என்பதே நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளமாக இருக்கிறது. இதில் கூறப்பட்டபடி திருமேனியுடன் கூடியவனாக, “ஸ்ருஷ்டி , ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்” ஆகியவற்றைச் செய்கிறான் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (3-2-1) - முகில்வண்ணன் - என்பதற்கு, “தாராள குணம் கொண்டவன்” என்பதாகப் பலர் வ்யாக்யானம் செய்தபோதிலும், திருமேனியை உணர்த்துவதாக நம்மாழ்வார் கொள்வதால், இப்படியும் ஒரு கருத்து உள்ளதாகவே ஏற்கவேண்டும். ஒரு சொல்லிற்குப் பல பயன்கள் உள்ளது அல்லவோ?

181. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், நித்யமாய், ஏகரூபமாய், சுத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், லௌகுமார்யாதி கல்யாணகுணகண நிதியாய், யோகி த்யேயமாய், ஸகல ஜந மோஹநமாய், ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய், நித்யமுக்தானுபாவ்யமாய், “வாசத்தடம்”போலே ஸகல தாப ஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய், ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாய், அஸ்த்ர பூஷண பூஷிதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையொரு சூர்ணையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் (விக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் மேன்மையை ஒரு சூர்ணை மூலம் விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்த அபிமதமாகையாவது, ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபமும் ஆனந்தாவஹமான குணங்களும் போலன்றியே நிரதிசயாநந்தா வஹமாயிருக்கையாலே, அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவுமபிதமாயிருக்கை. “இச்சாக்ரு ஹீதாபிமதோரு தேஹ:” என்னக்கடவதிறே. (ஸ்வாநுரூபமாகை) ஆவது அநுரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் அபிமதமாயிருக்குமவை போலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கை. (நித்யமாகை) ஆவது ஸ்வரூப குணங்களோபாதி அநாதி நிதநமாயிருக்கை. லோகத்தில் அவயவிகளுக்கு அநித்யத்வம் காண்கையாலே, இதுக்கும் அவயவித்வேந அநித்யத்வம் வாராதோ? என்னில்; வாராது. எங்குமொக்க அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமல்ல அநித்யத்வ ஹேது; அவயவ ஆரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில் கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாசம் வரவேணும்; இங்கு அப்படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கரசரணாத் யவயவ யோகியாகா நிற்கச் செய்தேயும் நித்யமாயேயிருக்கும் என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - திருமேனியானது, ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் விரும்பக்கூடியதாக உள்ளது என்பது ஏன்? திருமேனியானது, ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபம் மற்றும் ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல குணங்கள் போன்று அல்லாமல், எல்லையற்ற ஆனந்தமயமாக உள்ளதால், அவற்றைக் காட்டிலும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) – இச்சாக்ரு ஹீதாபிமதோரு தேஹ: - தனது விருப்பத்தால் எடுத்துக்கொண்ட திருமேனி - என்பது காண்க. (ஸ்வாநுரூபமாக இருத்தல்) - ஒரு சிலருடைய சரீரமானது ஏற்கத்தகாததாக உள்ளபோதிலும், விரும்பத்தக்கதாகவே இருக்கும். இவை போன்று அல்லாமல் இவனுடைய திருமேனியானது ஏற்கத்தக்கதாகவும் உள்ளது. (நித்யமாக இருத்தல்) - அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் போன்று தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றதாக, எப்போதும் இருப்பதாகும், ஆனால் இந்த

உலகில் உடல் உறுப்புகளுடன் கூடிய சரீரங்களுக்கு “எப்போதும் உள்ள நிலை” என்பது காணப்படுவதில்லை; இதே போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியும், உடல் உறுப்புகளுடன் கூடியதாக உள்ளதால் “நித்யம் அல்லாத தன்மை” என்பது ஏற்படாதோ என்றால், “ஏற்படாது” என்கிறார். தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை, “எங்குமொக்க அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமல்ல அநித்யத்வ ஹேது; அவயவ ஆரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்த மாத்ரமே அநித்யத்வ ஹேதுவாமாகில் கரசரணாத்யவயவ ஸம்பந்தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாசம் வரவேணும்; இங்கு அப்படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கரசரணாத் யவயவ யோகியாகா நிற்கச் செய்தேயும் நித்யமாயேயிருக்கும் - உடல் உறுப்புக்களுடைய ஸம்பந்தமானது, எப்போதும் ஒரே போன்று, நித்யம் அல்லாத தன்மைக்குக் காரணமாக இருப்பதில்லை. சரீர ஸம்பந்தம் மட்டுமே அழிவின் காரணம் என்றால், சரீர ஸம்பந்தம் கொண்ட ஆத்மாவிற்கும் அழிவு ஏற்படவேண்டும். ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியானது, உடல் உறுப்புகளுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டது என்று கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை. ஆகவே அவனுடைய திருமேனியானது கை மற்றும் கால் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக உள்ளபோதிலும், எப்போதும் இருப்பதாகவே உள்ளது” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏகரூபமாகை) ஆவது, வருத்தி சுடியாதி விகார ரஹிதமாயிருக்கை “ஸதைக ரூப ரூபாய” என்னக்கடவதிறே (சுத்தஸத்வாத்மகமாகை) ஆவது குணாந்தர ஸம்ஸர்கமில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கை. “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதாமூர்த்தி:” என்னக் கடவதிறே. (சேதந தேஹம் போலே) இத்யாதி. (பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாகை) ஆவது சுத்தஸத்வாத்மகமாகையாலே குணத்ரய ஆச்ரயமான சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமாகையாலே; தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தைப் புறந்தோற்றாதபடி மறைக்கையின்றிக்கே மாணிக்யத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறமபே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாப் போலே “எண்ணும் பொன்னுருவாய்” என்கிறபடியே, ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே, பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (ஏக ரூபமாக இருத்தல்) – வளர்த்தல் மற்றும் தேய்தல் என்பது போன்று மாற்றங்கள் இல்லாமல் உள்ளது. “ஸதைக ரூப ரூபாய - ஒரே போன்று உள்ள ரூபம்” என்று கூறியது காண்க. (சுத்த ஸத்வாத்மகம்) - ஸத்வம் அல்லாத மற்ற குணங்களாகிய

ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றின் ஸம்பந்தம் இல்லாத ஸத்வத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், இந்த உலகில் காணப்படாத த்ரவ்யமாக உள்ளதும் ஆகிய வடிவமாக இருத்தல். மஹாபாரதம் - “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதாமூர்த்தி: - இந்த உலகில் காணப்படாத திருமேனி - என்பது காண்க. (சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாக இருத்தல்) - மூன்று குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதான சேதநர்களுடைய சரீரம் போன்று ஞானமயமான உள்ளபோதிலும், சுத்த ஸத்வமயமாக உள்ளதால், தேஜோ ரூபமாக உள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை வெளியில் காண்பிக்காமல் மறைத்தல் என்பது செய்யாமல், மாணிக்கத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதில் தங்கத்தை வைத்தால், உள்ளே இருக்கின்ற பொன்னை அது காண்பிப்பது போன்று, திருநெடுந்தாண்டகம் (1) - எண்ணும் பொன் உருவாய் - என்பதற்கு ஏற்ப விரும்பத்தக்கதாக திருமேனி உள்ளதால், “பொன் உருவம்” என்று கூறப்படும் அந்தத் திருமேனியானது ப்ரகாசமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாகை) ஆவது நித்ய முக்த விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஏக ஜாதீய த்ரவ்யமாயிக்கச்செய்தே, ஏக ஜாதீய த்ரவ்யாத்மகமான கத்யோத சரீர தேஜஸ்ஸிற்காட்டில் ஆதித்ய சரீரத்திற்குண்டான தேஜோதிசயம் போலே இவை ஸாவதிக தேஜஸ்ஸாம்படி தான் நிரவதிக தேஜஸ்ஸை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கை. (ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண கண நிதியாகை) ஆவது ஸௌகுமார்யம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸௌகந்த்யம், யௌவனம் முதலான கல்யாண குண ஸமூஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கை. “ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குண நிதி திவ்ய ரூப” என்று எம்பெருமானாரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாக இருத்தல்) - நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள் ஆகியவர்களுடைய சரீரங்களும், ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியும் ஒரே திரவியமாக உள்ளன; மின்னலுடைய ஒளியும், சூரியனுடைய ஒளியும் ஒரே திரவியமாக உள்ளபோதிலும், சூரியனுடைய சரீரத்தில் உள்ள ஒளிக்கு மேன்மை உள்ளது; இதனைப் போன்று அவர்களுடைய சரீரத்தில் உள்ள தேஜஸ்ஸானது அளவுடன் கூடியதாகவும், தனது தேஜஸ்ஸானது அளவற்றதாகவும் உள்ளான். (ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குண கண நிதியாக இருத்தல்) - மென்மை, அழகு, திருமேனியின் உள்ளும்புறமும் ஒரே போன்று இனிமை, நறுமணம், இளமை என்பது போன்ற பலவிதமான திருக்கல்யாண

குணங்களுடைய கூட்டத்திற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல். கத்யத்தில் - ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குண நிதி திவ்ய ரூப - என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (யோகி த்யேயமாகை) ஆவது பகவத் த்யாந பரரான பரமயோகிகளுக்கு சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு எப்போதும் த்யாந விஷயமாயிருக்கை. “காசாந்யா த்வாம்ருதே தேவி ஸர்வ யஜ்ஞ மயம் வபு: அத்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகி சிந்த்யம் கதாப்ருத:” என்று அஸாதாரண விக்ரஹமே யோகி சிந்த்யமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. (ஸகல ஜந மோஹநமாகை) ஆவது ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகமற ஸகல ஜநங்களையும் ஸ்வ வைலக்ஷணயத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கை. “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்”, “ஸர்வ ஸத்வம் நோஹர:”, “கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (யோகி த்யேயமாக இருத்தல்) - பகவானை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ள பரமயோகிகளுக்கு, சுபத்தின் இருப்பிடமாக இருந்தபடி, எப்போதும் த்யானத்திற்கான விஷயமாக இருத்தல். ஸ்ரீவிபு. (1-9-122) - காசாந்யா த்வாம்ருதே தேவி ஸர்வ யஜ்ஞ மயம் வபு: அத்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகி சிந்த்யம் கதாப்ருத: - மஹாலக்ஷ்மியே! அனைத்து தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ளவனும், கதையைத் தாங்கி நிற்பவனும், அனைத்து யோகிகளாலும் த்யானிக்கத்தக்கபடி உள்ள திருமேனி உள்ளவனும், யாகங்களின் வடிவான திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய அவனுடைய திருமேனியை, உன்னை அல்லாமல் யார் அடைவார்கள் - என்று அவனுக்கே உரிய திருமேனி மட்டுமே யோகிகளால் த்யானிக்கத்தக்கதாக கூறப்பட்டது அல்லவோ? (ஸகல ஜந மோஹநமாகை இருத்தல்) - ஞானம் உள்ளவர்கள் மற்றும் ஞானம் அற்றவர்கள் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைத்து உயிர்களையும் தனது மேன்மையால் மயக்கம் அடையும்படிச் செய்கிறான். அயோத்யாகாண்டம் (3-79) - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - ஆண்களுடைய பார்வையையும் சித்தத்தையும் அபகரிக்கும் இராமன் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் - ஸர்வ ஸத்வம் நோஹர: - அனைவருடைய மனதையும் அபகரிப்பவன் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (8-2) - கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும் - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாகை) ஆவது, தன் வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுதியை விளைக்கு மதாயிருக்கை; “பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே.

(நித்ய முக்த அநுபாவ்யமாகை) ஆவது, அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாதி குணகரான நித்யராலும் முக்தராலும் “ஸ்தா பச்யந்தி”ப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப்படுமதாயிருக்கை. (வாசத் தடம் போலே ஸகல தாபஹரமாகை) ஆவது, “கண் கை கால் தூய செய்யமலர்களா” என்று தொடங்கி ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே திவ்ய அவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே, பரப்பு மாறத் தாமரை பூத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம் போலேயிருக்கையாலே, தன்னைக் கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக விவித தாபத்தோடு விரஹ தாபத்தோடு வாசியற ஸகல தாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அனைத்து இன்பமான விஷயங்களிலும் வைராக்யம் பிறத்தல்) - தனது திருமேனியுடைய மிகுதியான மேன்மையைக் கண்டவர்களுக்குத் தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து விஷயங்களால் ஏற்படும் அனுபவங்களில் உள்ள உறுதியைத் தவிர்ப்பான். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்பது காண்க. (நித்யர்கள் முக்தர்கள் ஆகியவர்களால் அனுபவிக்கும்படி இருத்தல்) - எல்லையற்ற ஞானம் போன்ற குணங்கள் மிகுந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்களால், சாந்தோக்யத்தில் - ஸ்தா பச்யந்தி - எப்போதும் நோக்கியபடி உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் அனுபவிக்கப்படுபவனாக உள்ள நிலை. (தாமரைக்குளம் போன்று அனைத்து துன்பங்களையும் நீக்குதல்) - திருவாய்மொழி (8-5-1) - கண் கை கால் தூய செய்யமலர்களா - என்று தொடங்கி நம்மாழ்வார் வர்ணித்தபடி, திவ்யமான திருமேனியின் உறுப்புக்கள் மற்றும் திருமேனி என்றுள்ள சேர்த்தி காரணமாக, நீர்நிலை என்பதே தெரியாதபடி தாமரைகள் மலர்ந்து பரிமளம் வீசியபடி உள்ள ஒரு குளம் போன்று, தன்னை வந்து அடைந்தவர்களுடைய பலவிதமான ஸம்ஸாரத்துன்பம் மற்றும் தன்னைப் பிரிந்து வாடுதல் என்னும் துன்பம் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் போக்குவதாக உள்ள திருமேனி.

வ்யாக்யானம் - (அநந்தாவதார கந்தமாகை) ஆவது, “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”, “பஹூநி மே வ்யதீதாநி” என்று சொல்லப்படுகிற அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களும் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு தீபாநுத்பந் ப்ரதீபம் போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கை, “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாமி”, “கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ ஸ்வமூர்த்யா”, “ஆதியஞ் சோதியருவையங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த” என்னக்கடவதிறே. (ஸர்வ ரக்ஷகமாகை) ஆவது, ஐச்வார்யார்த்திகளோடு கேவலரோடு பகவச்சரணார்த்திகளில்

உபாஸகரோடு, ப்ரபந்நரோடு அநுபவ கைங்கர்ய பரரான நித்ய முக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடையவும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, இஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்யமங்கள விக்ரஹோபேதனாய்க் கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்கும் ரக்ஷகமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அநந்தாவதார கந்தமாகை) – “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே – பிறப்பற்ற அவன் பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்” என்றும், கீதை (4-5) - பஹுநி மே வ்யதீதாநி – எனதும் உனதும் பல பிறவிகள் சென்றுள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எண்ணற்ற அவதாரங்கள்; இவை அனைத்தும், பரமபதத்தில் உள்ள தனது திருமேனியை மற்ற ஜாதியை போன்று மாற்றிக்கொண்டு, தீபத்தில் ஏற்றப்பட்ட மற்ற தீபங்கள் போன்று வருவதாக உள்ளதால், அவை அனைத்திற்கும், மூல திருமேனியாக உள்ள நிலை. கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாமி - எனது திருமேனியை எடுத்தபடி இங்கு அவதரிக்கிறேன் - என்றும், மஹாபாரதம் - கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ - கல்பங்கள் தோறும் எனது திருமேனியுடன் நான் அவதரிக்கிறேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-5) – ஆதி அம் சோதியருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த - என்றும் கூறுவது காண்க. (அனைத்திற்கும் ரக்ஷகமாக இருத்தல்) - ஐச்வர்யத்தை மட்டுமே வேண்டுபவர்கள், ஆத்ம அனுபவத்தை மட்டுமே வேண்டுபவர்கள், பகவானைச் சரணம் புகும் உபாஸகர்கள், பகவானுடைய திருவடிகளில் சரணாகதி அடைந்தவர்கள், எப்போதும் அவனுடைய கைங்கர்ய அனுபவத்தை அடைந்தபடி உள்ள நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள் என்பதான வேறுபாடுகள் இன்றி, அனைவருடைய தடைகள் நீக்குதல் மற்றும் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்தல் என்பது திருமேனியை வைத்துக் கொண்டே ஆகும் என்பதால், திருமேனி அனைவருக்கும் காப்பாற்றும் ஒன்றாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஸர்வாச்ரயமாகை) ஆவது, உபய விபூதிக்கும் ஆச்ரமாயிருக்கை. (அஸ்த்ர பூஷண பூஷிதமாகை) ஆவது, கீழ்ச் சொன்ன ஸர்வாச்ரயத்வ ஸூக்ஷமாய்ப்படி அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விபூத்யபிமாநிகளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்க்ருதமாயிருக்கை. “ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம், பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிம் ஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி: ஸ்ரீவத்ஸ ஸம்ஸ்த்தாநதரமநந்தேச ஸமாச்ரிதம், ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே கதாருபேண மாதவே, பூதாதிமிந்த்ரியாதிஞ்ச த்விதாஹங்காரமீச்வர: பிபர்த்தி சங்க்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்த்திதம், சல ஸ்வரூப மத்யந்த ஜவேநாந்தரிதா நிலம் சக்ர ஸ்வரூபஞ்ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரேஸ்த்திதம், பஞ்சரூபாது யாமாலா வைஜயந்தீ கதாப்ருத: ஸா

பூதஹேது ஸங்காதோ பூத மாலாச வை த்விஜ, யாநீந்த்ரிய விசேஷாணி புத்தி கர்மாத்தமகாநிவை சர ரூபாண்ய சேஷாணிதாநி தத்தே ஜநார்தந: பிபர்த்தி யச்சாஸிரத்தம் அச்யுதோதயந்த நிர்மலம், வித்யாமயந்து தத் ஜ்ஞாநம் வித்யாச மம ஸம்ஸ்த்திதம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (அனைவராலும் அண்டும்படி உள்ளது) - இரண்டு விபூதிகளில் உள்ள அனைவராலும் அடையப்படுவதாக திருமேனி உள்ளது. (ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டபடி இருத்தல்) - இங்கு கூறப்பட்டதான “அனைவராலும் அண்டும்படி இருத்தல்” என்பது மறைமுகமாக வெளிப்படும்படியாக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் குறித்து உரைக்கும் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டபடியாக, அபிமான தேவதைகளாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்கள் மற்றும் திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டபடி இருத்தல். ஸ்ரீவிபு. (1-22, 67 முதல் 74) - ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம், பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிம் ஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி: ஸ்ரீவத்ஸ ஸம்ஸ்த்தாநதரமநந்தேச ஸமாச்சரிதம், ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே கதாருபேண மாதவே, பூதாதிமிந்த்ரியாதிஞ்ச த்விதாஹங்காரமீச்வர: பிபர்த்தி சங்க்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்த்திதம், சல ஸ்வரூப மத்யந்த ஜவேநாந்தரிதா நிலம் சக்ர ஸ்வரூபஞ்ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரேஸ்த்திதம், பஞ்சரூபாது யாமாலா வைஜயந்தீ கதாப்ருத: ஸா பூதஹேது ஸங்காதோ பூத மாலாச வை த்விஜ, யாநீந்த்ரிய விசேஷாணி புத்தி கர்மாத்தமகாநிவை சர ரூபாண்ய சேஷாணிதாநி தத்தே ஜநார்தந: பிபர்த்தி யச்சாஸிரத்தம் அச்யுதோதயந்த நிர்மலம், வித்யாமயந்து தத் ஜ்ஞாநம் வித்யாச மம ஸம்ஸ்த்திதம் - இயல்பாகவே துன்பம் ஏதும் இல்லாதவர்களும், தாழ்ந்த குணம் அற்றவர்களும், தோஷம் அற்றவர்களும் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களை, ஸ்ரீஹரி தனது கௌஸ்துபமணி போன்று ஏற்கிறான்; ஸ்ரீவத்ஸம் என்று மருவானது ஆதிசேஷனில் உள்ள ஸ்ரீஹரியால் தரிக்கப்பட்டது; புத்தியானது, கதை ரூபத்தில் மாதவனால் தரிக்கப்பட்டது; தாமஸ அஹங்காரம் மற்றும் ஸாத்விக அஹங்காரம் ஆகியவை, சங்கு மற்றும் சக்ரம் என்றும், சார்ங்கம் என்ற வில் ரூபமாகவும் உள்ளன; ஸஞ்சலமான இயல்பில் வாயுவையும் மிஞ்சுகின்ற மனமானது, சக்கரமாகத் தரிக்கப்பட்டது. வைஜயந்தியானது தந்மாத்தரையாக உள்ளது; பஞ்சபூதங்களும் இந்த்ரியங்களும் அம்பு ரூபமாக உள்ளன; கட்கம் என்ற வாளானது ஞானமாக உள்ளது - என்பது காண்க.

182. ஈச்வர ஸ்வரூபந்தான், பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்று அஞ்ச ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

வ்யாக்யானம் – ஆக, (விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்) என்றத்தையுபபாதித்தார் கீழ். அநந்தரம் இந்த விக்ரஹயோக ப்ரயுக்தமான ஈச்வரனுடைய பரத்வாதி பஞ்ச ப்ரகாரத்தையும் தனித்தனியே ஸுவ்யக்தமாக தர்சிப்பிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அது தன்னையுத்ஷேபிக்கிறார்.

விளக்கம் - சூர்ணை (141) - விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய் - என்று கூறியதை கடந்த சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். அடுத்து, இத்தகைய திருமேனியுடன் சேர்வதால் வெளிப்படுவதான ஈச்வரனுடைய பரம் முதலான ஐந்து விதங்களையும், தனித்தனியாக விரிவாக அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டு, அதனைத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – “லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாய்” என்றத்தையும் உபபாதித்துவிட்டு, பின்னையிது சொல்லாதொழிவானென்? என்னில், அதில் உபபாதிக்க வேண்டுவது பணி இல்லாமையாலும், “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீ ஸஹாயோ ஜநார்தந:, உபாப்யாம் பூமி நீளாப்யாம் ஸேவித பரமேச்வர:” என்கையாலே, மேல் சொல்லுகிற பரத்வத்திலே அர்த்தாதுக்தமாம் என்னுமத்தைப் பற்றவும் தனித்து உபபாதித்திலர். ஆகையால் விரோதமில்லை. (ஈச்வர ஸ்வரூபம்) என்கிறவிடத்தில், ஸ்வரூப சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தையாதல், விக்ரஹ விசிஷ்டமான ஸ்வரூபந் தன்னையாதல், ஸங்க்ரஹேண இட்டருளின மற்றையிரண்டு தத்வத்ரயப்படியிலும் ஒரு படியிலே, “திருமேனியும் அஞ்சபடியாயிருக்கும். அதாவது பரத்வமும், வ்யூஹமும், அந்தர்யாமித்வமும், விபவமும், அர்ச்சாவதாரமும்” என்றும், மற்றைப்படியிலே, “ஈச்வர ஸ்வரூபம் ஹேய ப்ரதிபடமாய்” என்று தொடங்கி “பத்நீ பரிஜந விசிஷ்டமாய் இருக்கும்” என்றத்தை யுபபாதித்த வநந்தரம், “இதுதான் அஞ்சபடியாயிருக்கும்” என்றும், “இதம்” சப்தத்தாலே ப்ரக்ருதமான ஈச்வர ஸ்வரூபத்தைப் பராமர்சித்து, அதுதான் பரத்வாதி ரூபேண பஞ்ச ப்ரகாரமாயிருக்குமென்றும் இவர் தாமேயருளிச் செய்கையாலே. இப்படி, பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார விசிஷ்டனாயிருப்பன் என்னுமிடத்தை, “மம ப்ரகாரா: பஞ்சேதி ப்ராஹூர் வேதாந்த பாரகா:, பரோ வ்யூஹச்ச விபவோ நியந்தா ஸர்வதேஹிநாம், அர்ச்சாவதாரச்ச ததா தயாலு: புருஷாக்ருதி:, இத்யேவம் பஞ்சதா ப்ராஹூர் மாம்

வேதாந்தவிதோஜநா:” என்று விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதையிலே தானே அருளிச் செய்தானிறே.

விளக்கம் - சூர்ணை (141) - லக்ஷ்மீ பூமீ நினா நாயகனாய் - என்று கூறினார். ஆனால் அதனை ஏன் விளக்கவில்லை என்று கேட்கலாம். அதனை விளக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதாலும்; “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீஸஹாயோ ஜநார்த்தந:; உபாய்யாம் பூமி நீளாய்யாம் ஸேவித: பரமேச்வர: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற உயர்ந்த இடத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக உள்ளான்; இங்கு பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவியுடன் சேர்ந்தபடி உள்ள அந்த பரமேச்வரன் வணங்கப்படுகிறான்” என்று கூறப்படுவதால், அடுத்து உரைக்கவுள்ள பரத்வம் குறித்த விளக்கத்தில் இதுவும் அடங்கி உள்ளதாலும், “லக்ஷ்மீ பூமீ நினா நாயகனாய்” என்பது குறித்து தனியாக விளக்கவில்லை. ஆகவே இங்கு முரண்பாடு ஏதும் இல்லை. (ஈச்வர ஸ்வரூபம்) - இங்குள்ள “ஸ்வரூபம்” என்பதன் மூலம், அவனுக்கே உரிய திருமேனியை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம் அல்லது திருமேனியால் சிறப்புற்ற ஸ்வரூபத்தைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இதற்கு முன்பு சுருக்கமாக இரண்டு நூல்களை இவரே அருளிச்செய்தார். அவற்றில் ஒன்றில், “திருமேனியும் அஞ்சுபடியாயிருக்கும். அதாவது பரத்வமும், வ்யூஹமும், அந்தர்யாமித்வமும், விபவமும், அர்ச்சாவதாரமும் - திருமேனியானது பரத்வம், வ்யூஹம், அந்தர்யாமி, விபவம், அர்ச்சாவதாரம் என ஐந்துவிதமாக உள்ளது” என்றும், மற்றொன்றில் “ஈச்வர ஸ்வரூபம் ஹேய ப்ரதிபடமாய் - ஈச்வர ஸ்வரூபமானது அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக” என்று தொடங்கி, “பத்நீ பரிஜந விசிஷ்டமாய் இருக்கும் - பத்னி மற்றும் மற்ற பரிவாரங்களால் சிறப்புற்று இருக்கும்” என்றும் அருளிச்செய்தார்; இவ்விதம் தொடங்கி, “இதுதான் - இது ஐந்துவிதமாக உள்ளது” என்றார். இங்குள்ள “இது” என்பதன் மூலம், அடுத்துள்ள ஈச்வர ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தி, அத்தகைய ஸ்வரூபமானது பரத்வம் என்பதாக உள்ளதை இவரே அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் அவன் ஐந்துவிதமாக உள்ளதை விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதையில் - மம ப்ரகாரா: பஞ்சேதி ப்ராஹூர் வேதாந்த பாரகா:; பரோ வ்யூஹச்ச விபவோ நியந்தா ஸர்வதேஹிநாம், அர்ச்சாவதாரச்ச ததா தயாலு: புருஷாக்ருதி:; இத்யேவம் பஞ்சதா ப்ராஹூர் மாம் வேதாந்தவிதோஜநா: - எனது நிலைகள் ஐந்தாக உள்ளதாக வேதாந்தம் அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். வேதாந்தம் அறிந்த சான்றோர்கள் பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி மற்றும் அர்ச்சை என்று உரைக்கிறார்கள் - என்று அவனே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ?

183. அதில் பரத்வமாவது, அகாலகால்யமான “நலமந்தமில்லதோர் நாட்”டிலே நித்யமுத்தர்க்கு போக்யனாய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அவதாரிகை - இனி, இந்த அஞ்ச ப்ரகாரத்தையும் அடைவே உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமம் பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதில் பரத்வமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் -அடுத்த இந்த ஐந்து விதங்களையும் முறையாக விளக்க எண்ணி, முதலில் பரத்வத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவையைந்திலும் வைத்துக் கொண்டு பரத்வமாவது “ந காலஸ் தத்ரவை ப்ரபு” என்றும், “கலாமுஹூர்த்தாதி மயச்ச கால: ந யத் விபூதே: பரிணாம ஹேது:” என்றும், “யா வை நஜாது பரிணாம பதாஸ்பதம் ஸா காலாதிகாதவ பரா மஹதீ விபூதி:” என்றும், “யத் காலாத் அபசேளிமம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே, கால கால்யமன்றிக்கேயிருப்பதாய், “நலமந்தமில்ல தோர் நாடு” என்னும்படி ஆநந்தம் அளவிறந்து அத்விதீயமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:”, “யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:” என்றும், “அயர்வருமமரர்கள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகளான நித்யஸூரிகளுக்கும், “ஸூர்யகோடி ப்ரதீகாசா: பூர்ணேந்த்வயுத ஸந்திபா:, யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே முக்தாஸ் ஸம்ஸார பந்த்தனை” என்கிறபடியே நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராய், அஸங்குசித ஜ்ஞாநரான முக்தர்க்கும் அநுபவ விஷயபூதனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பென்னை. “வைகுண்ட்டேது பரே லோகே நித்யத்வேந வ்யவஸ்திதம், பச்சந்திச் ஸதாதேவம் நேத்ரைர் ஜ்ஞாநேந வாமரா:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அவை ஐந்தில் பரத்வம் என்பது மஹாபாரதம் - ந காலஸ் தத்ரவை ப்ரபு - அங்கு காலம் ஆட்சி செய்வதில்லை - என்றும், கலாமுஹூர்த்தாதி மயச்ச கால: ந யத் விபூதே: பரிணாம ஹேது: - கலை, முஹூர்த்தம் என்பதாக உரைக்கவல்ல காலமானது அந்த விபூதியில் மாற்றங்களுக்கான காரணமாக இருப்பதில்லை - என்றும், யா வை நஜாது பரிணாம பதாஸ்பதம் ஸா காலாதிகாதவ பரா மஹதீ விபூதி: - எந்த ஒரு இடமானது பரிணாமங்களுக்கு இடம் அல்லாமல் உள்ளதோ, எந்த உனது உயர்ந்த விபூதியானது காலத்தைக் கடந்து உள்ளதோ - என்றும், யத் காலாத் அபசேளிமம் - எது

காலத்தால் மாற்றம் அடையாததோ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மாற்றங்கள் ஏதும் இல்லாத இடமாக உள்ளதால், காலத்தால் ஏதும் செய்ய இயலாதபடி உள்ளதாகவும்; திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலம் அந்தம் இல்லதோர் நாடு - என்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தமானது அளவில்லாமல், இதனைப் போன்று வேறு ஒன்று இல்லாமல் உள்ளதாகவும்; இப்படியாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், புருஷஸூக்தம் - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: - எங்கு தொடக்கம் முதலாகவே நித்யஸூரீகள் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளனரோ - என்றும், யஜுர்வேதம் - யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: - எங்கு ருஷிகளும் நித்யஸூரிகளும் தொடக்கம் முதலாகவே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வருமமரர்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் சுருக்கம் அற்ற ஞானம் கொண்ட ஆதிசேஷன் கருடன் விஷ்வக்ஸேநர் போன்ற நித்யஸூரிகளுக்கும், லக்ஷ்மீதந்தரம் - ஸூர்யகோடி ப்ரதீகாசா: பூர்ணேந்த்வயுத ஸந்நிபா:, யஸ்மிந் பதே விராஜந்தே முக்தாஸ் ஸம்ஸார பந்தத்தை - கோடி சூரியர்கள் போன்றவர்களும் முழு நிலவைப் போன்றவர்களும் ஆகிய முக்தர்கள் வெகு ப்ரகாசத்துடன் உள்ளனரோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரத்தை விட்டவர்களாக சுருக்கம் அற்ற ஞானம் கொண்டவர்களாக உள்ள முக்தர்களுக்கும் எப்போதும் அனுபவிக்கத்தக்கபடியாக எழுந்தருளியுள்ள நிலை ஆகும். வைகுண்டேது பரே லோகே நித்யத்வேந வ்யவஸ்திதம், பச்யந்திச் ஸதாதேவம் நேத்ரைர் ஜ்ஞானேந வாமரா: - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற பெயர் கொண்ட உயர்ந்த இடத்தில் எப்போதும் உள்ளவனாகிய அவனை, நித்யஸூரிகள் தங்கள் கண்கள் மற்றும் ஞானக்கண் கொண்டு எப்போதும் நோக்கியபடி உள்ளனர் - என்பது காண்க.

184. வ்யூஹமாவது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரசுஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை.

அவதாரிகை - அநந்தரம், வ்யூஹத்தை உபபாதிக்கிறார் (வ்யூஹமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து வ்யூஹத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வ்யூஹத்துக்கு விநியோகம் லீலாவிபூதியிலேயாகையாலே, இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டியென்ன ஸ்திதியென்ன ஸம்ஹாரமென்ன, இவற்றை நிர்வஹிக்கக்கூடியும், புபுஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளைப்

பண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்குமவர்களுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமாகத் தன்னை வந்து ப்ராபிகைக்கு உடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்கு உடலாகைக்காகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை, வ்யூஹமாவது என்கை. இதில், இன்ன வ்யூஹத்தாலே யின்னது செய்யுமென்னுமிடம், மேல் உபபாதந்திலே கண்டு கொள்வது. “சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந் முமுக்ஷுணாம் ஹிதாய வை, அந்யேஷாமபிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்தித்யந்த ஸித்தயே” என்றும், “ஆநந்த்யாத் தவஸேனாதே! வ்யூஹ ஆதயோ மயேரித:, அநாதி காமவச்யாநாம் ஸம்ஸாரே பத்தாமத:” என்று தொடங்கி, “உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஜகதோ ரக்ஷணாய ச” என்றும், “ஆவிராஸீத் பகவத: பஞ்சாயுத பரிஷ்க்ருத:, ருக்மாபஸ்ஸோயமமஸ் ஸர்வ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:; ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாம்நாபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:; ஸோயம் ஸங்கர்ஷணாக்கயோபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:, இந்தர நீலப்ரதீகாச ஏஷ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:, ததோ நாம்நா அநிருத்தோயம் ஸ்வயமே வாபவந் முநே; ததேகாந்த வபுர்யுக்தஸ் தாதாத்விக கந ப்ரப:” என்றும் பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணமும் உபாஸக அநுக்ரஹமுமாகிற வ்யூஹ க்ருதயங்களும், ஸங்கர்ஷணாதி வ்யூஹங்களும் சொல்லப்பட்டதிறே. “சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந்” என்கிறவிடத்தில், சதுர்விதமாகச் சொல்லிற்று வாஸுதேவரையும் கூட்டுகையாலே.

விளக்கம் - வ்யூஹத்தின் பயன் என்பது லீலாவிபூதியில் உள்ளது. இந்த உலகில் ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றை நியமிப்பதற்காகவும்; இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய விருப்பம் அற்றவற்றை விலக்கி அவர்களைக் காப்பதற்காகவும்; மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களாக உபாஸனை செய்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை முதலில் விலக்கி, அதன் பின்னர் அவர்கள் தன்னை வந்தடைவதற்கு ஏற்றபடியான அநுக்ரஹத்தைச் செய்ய ஏதுவாகவும்; ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்பவர்களாக நிற்கும் நிலையே வ்யூஹம் ஆகும். இவற்றில் “இந்த வ்யூஹம் இந்தச் செயலைச் செய்யும்” என்பதை அடுத்து கூற உள்ள இடத்தில் அறியலாம். விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - சதுர்விதஸ் ஸ பகவாந் முமுக்ஷுணாம் ஹிதாய வை, அந்யேஷாமபிலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்தித்யந்த ஸித்தயே - முமுக்ஷுக்களுடைய நன்மைக்காகவும், தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள லோகத்தின் ஸ்ருஷ்டி இருப்பு மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றுக்காகவும், பகவான் நான்கு விதமாக உள்ளான் - என்றும்; ஆநந்த்யாத் தவஸேனாதே! வ்யூஹ ஆதயோ மயேரித:, அநாதி காமவச்யாநாம் ஸம்ஸாரே பத்தாமத: - விஷ்வக்ஸேநரே! வ்யூஹம் குறித்து உமக்கு

முதலில் கூறப்பட்டது. எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மத்திற்கு வசப்பட்டபடி இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் நீடிப்பவர்களையும் – என்று தொடங்கி, உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஜகதோ ரக்ஷணாய ச - உபாஸனை செய்தபடி உள்ளவர்களையும் காப்பதற்காக - என்றும்; ஆவிராஸீத் பகவத: பஞ்சாயுத பரிஷ்க்ருத:, ருக்மாபஸ்ஸோயமமஸ் ஸர்வ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:; ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாம்நாபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:; ஸோயம் ஸங்கர்ஷணாக்கயோபூத் ததேகாந்த வபுர்தர:, இந்தர நீலப்ரதீகாச ஏஷ சாஸ்த்ரேஷு சப்தித:, ததோ நாம்நா அநிருத்தோயம் ஸ்வயமே வாபவந் முநே; ததேகாந்த வபுர்துக்தஸ் தாதாத்விக கந ப்ரப: - வ்யூஹங்கள் என்னைப் போன்று ஒளி வீசியபடியும், குற்றங்கள் ஏதும் இல்லாமல், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்டபடியும், ஐந்து ஆயுதம் கொண்டபடியும் கூறப்பட்டனர். பரவாஸுதேவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ப்ரதியும்நன், அந்தத் திருநாமத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ளான்; ப்ரத்யும்நனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ஸங்கர்ஷணன், இந்த்ர நீல நிறம் கொண்டபடி உள்ளான். ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து, மேகம் போன்று நிறம் கொண்ட அநிருத்தன் வெளிப்பட்டான் - என்றும் பாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ருஷ்டி குறித்தும், ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பது குறித்தும், உபாஸகர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வது குறித்தும் உள்ள வ்யூஹங்களுடைய செயல்பாடுகள் மற்றும் ஸங்கர்ஷணன் போன்று வ்யூஹங்கள் குறித்தும் உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ? மேலே “சதுர்விதஸ் ஸ பகவான் - பகவான் நான்கு விதங்களில்” என்று கூறப்பட்ட இடத்தில், வாஸுதேவனையும் கூறியதாகக் கொள்க.

185. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாரும் பூர்ணமாயிருக்கும், வ்யூஹத்தில் இவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த பரவ்யூஹங்களுக்குத் தன்னில் விசேஷமேது? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பரவாஸுதேவனுக்கும், மற்ற மூன்று வ்யூஹங்களுக்கும் உள்ள சிறப்பு என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸம்பூர்ண ஷட்குணஸ் தேஷு வாஸுதேவோ ஜகத்பதி:” என்றும், “பூர்ணஸ்திமித ஷாட்குண்யோ நிஸ்தரங்கார்ணவோபம:; ஷண்ணாம்

யுகபதுந்மேஷாக்குணாநாம் ஸ்வ ப்ரசோதிதாத், அநந்த ஏவ பகவாந் வாஸுதேவஸ் ஸநாதந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வாஸுதேவ ரூபமான பரத்வத்தில் ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணாதி ரூபமான வ்யூஹத்தில், “தத்ர தத்ராவசிஷ்டம் யத் குணநாம் த்வியுகம் முநே, அநுவ்ருத்திம் பஜத்யேவ தத்ர தத்ர யதாததம்” என்கிறபடியே, அவசிஷ்டமான குணசதுஷ்டயமும் தத்ரதத்ராவ்ருத்தமாய் நிற்கச் செய்தேயும், அதிகரித்த காரியங்களுக்கு அநுகுணமான இவ்விரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்குமென்கை. “குணை: ஷட்பிஸ் த்வேதை: ப்ரதமதா மூர்த்திஸ் தவ பபௌ ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர் ஹி த்ரிபிரபு: வ்யவஸ்த்தா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷ்க்ருதிவசாத் பவாந் ஸர்வத்ரைவ த்வகணித மஹா மங்களகுண:” என்று, இது தன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தானே.

விளக்கம் - அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை - ஸம்பூர்ண ஷட்குணஸ் தேஷு வாஸுதேவோ ஜகத்பதி: - இந்த ஜகத்தின் பதியாகிய வாஸுதேவன், ஆறு குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டுள்ளான் - என்றும், பூர்ணஸ்திமித ஷாட்குண்யோ நிஸ்தரங்கார்ணவோபம:, ஷண்ணாம் யுகபதுந்மேஷாக்குணாநாம் ஸ்வ ப்ரசோதிதாத், அநந்த ஏவ பகவாந் வாஸுதேவஸ் ஸநாதந: - தனக்குள் எப்போதும் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளதான ஆறு குணங்களும் ஒரே நேரத்தில் விரிந்தபடி உள்ளதால், அலையற்ற கடல் கலங்காமல் உள்ளது போன்று முழுமையான கலங்காத ஆறு குணங்கள் கொண்டவனாக பகவான் வாஸுதேவன் எப்போதும் உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வாஸுதேவ ரூபமாக உள்ள பரத்வத்தில் “ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ்” ஆகிய ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளன. ஸங்கர்ஷணன் போன்ற மற்ற வ்யூஹங்களில் “தத்ர தத்ராவசிஷ்டம் யத் குணநாம் த்வியுகம் முநே, அநுவ்ருத்திம் பஜத்யேவ தத்ர தத்ர யதாததம் - அந்தந்த மூர்த்திகளிடம் அவரவர்களுக்குள்ள இரண்டு இரண்டு குணங்கள் மீறாமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு வ்யூஹத்திலும் இரண்டு குணங்கள் என்னும் அடிப்படையில், அந்தந்த வ்யூஹத்தின் முக்கியமான இரண்டு குணங்கள் மட்டும் அல்லாமல், மீதம் உள்ள நான்கு குணங்களும் காணப்பட்டாலும். அந்தந்த வ்யூஹத்தின் முதன்மையான இரண்டு குணங்கள் மட்டுமே ப்ரகாசமாக உள்ளன [அதாவது, ஸங்கர்ஷணனிடம் இரண்டு குணங்கள் மட்டுமே ப்ரதானமாக உள்ளன. ஆனாலும், மற்ற நான்கு குணங்களும் அவனிடம் பொருந்தி உள்ளன]. ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தில் (16) கூரத்தாழ்வான் - குணை: ஷட்பிஸ் த்வேதை: ப்ரதமதா மூர்த்திஸ் தவ பபௌ ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகளைர் ஹி த்ரிபிரபு: வ்யவஸ்த்தா யா சைஷா நநு வரத ஸாவிஷ்க்ருதிவசாத் பவாந் ஸர்வத்ரைவ த்வகணித மஹா மங்களகுண: - வரதா! உனது முதலாவதான பரவாஸுதேவ மூர்த்தியானது ஆறு குணங்களாலும் ப்ரகாசம் அடைந்தது;

அதன் பின்னர் உள்ள மற்ற மூன்று வ்யூஹங்கள், அந்தந்த வ்யூஹங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள இரண்டு குணங்களுடன் ப்ரகாசித்தன. ஆனால் நீ எப்போதும் எண்ணற்ற பெரிய மங்கள குணம் கொண்டவன் ஆவாய் அல்லவோ - என்றார்.

186. அதில் ஸங்கர்ஷணர், ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டோடுங்கூடி ஜீவ தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அதை ப்ரக்ருதியில நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பார்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸங்கர்ஷணாதிகள் மூவர் பக்கலிலும் ப்ரகாசிக்கிற குண விசேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்ன க்ருத்யங்களுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும் தனித்தனியே அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸங்கர்ஷணர்படியை அருளிச் செய்கிறார் (அதில் ஸங்கர்ஷணர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸங்கர்ஷணன் முதலான மூவரிடத்திலும் வெளிப்படும் குணச் சிறப்புக்களையும், இவர்கள் இத்தகைய செயல்கள் செய்யக்கடவர்களாக உள்ளனர் என்பதையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே முதலில் ஸங்கர்ஷணனுடைய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வ்யூஹ த்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர் “தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே” என்றும், “பகவாந்ச்யுதோபீத்தம் ஷட்குணேந ஸமேதித:; பல ஜ்ஞாநெள குணெள தஸ்ய ஸ்ப்புடெள கார்ய வசாந் முநே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வ குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கார்யாநு குணமாக ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டோடுங் கூடி, “ஸோயம் ஸமஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டா த்ருதயா ஸ்த்தித:” என்றும், “ஸங்கர்ஷணஸ் து தேவேசோ ஜகத் ஸ்ரஷ்டுமநாஸ் தத:; ஜீவ தத்வமதிஷ்ட்டாய ப்ரக்ருதேஸ்து விவிசய தத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக் கிடக்கிற ஜீவ தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்ட்டாந விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும், நாம ரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து, “விவேகாநந்தரம் தேவ: ப்ரத்யும்நத்வமவாப ஸ:” என்றும், “ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாமபூத் ததேகாந்தவபுர்த்தர:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, “சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநஞ்சாபி ஸம்ஹாரஞ்சைவ தேஹிநாம்” என்றும்,

“பலேந ஹரதீதம் ஸகுணேந நிகிலம் முநே, ஜ்ஞானேந தநுதே சாஸ்த்ரம் ஸர்வஸித்தாந்த கோசரம்; வேதசாஸ்த்ரமிதிக்க்யாதம் பாஞ்சராத்த்ரம் விசேஷத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாதி சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை.

விளக்கம் - மூன்று வ்யூஹங்களில் உள்ள ஸங்கர்ஷணன், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத்ர ஜ்ஞான பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே - ஸ்ரீஹரியின் ரூபமாகிய ஸங்கர்ஷண வடிவமானது, ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டது - என்றும், பாஞ்சராத்த்ரம் - பகவாந் அச்யுதோபீத்தம் ஷ்ட்குணேந ஸமேதித:; பல ஜ்ஞானேந குணேந தஸ்ய ஸ்ப்புடௌ கார்ய வசாந் முநே - பகவானாகிய அச்சுதன் ஆறு குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், ஸங்கர்ஷணனாக உள்ளபோது ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகிய குணங்கள் கொண்டு செயலாற்றுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானுக்கு அனைத்து குணங்களும் உள்ளபோதிலும், கார்யங்கள் செய்வதற்கு ஏற்றபடி ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகிய இரண்டு குணங்களும் கூடியவனாக ஸங்கர்ஷணனாக உள்ளான். மேலும், ஸோயம் ஸமஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டா த்ருதயா ஸ்த்தித: - இத்தகைய ஸங்கர்ஷணன், அனைத்து ஜீவர்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளான் - என்றும், ஸங்கர்ஷணஸ் து தேவேசோ ஜகத் ஸ்ரஷ்டுமநாஸ் தத:; ஜீவ தத்வமதிஷ்ட்டாய ப்ரக்ருதேஸ்து விவிச்ய தத் - தேவர்களை ஆண்டபடி உள்ள ஸங்கர்ஷணன், இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து, ஜீவாத்மாக்களில் புகுந்து, ப்ரக்ருதியில் மயங்கியபடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு பெயர் மற்றும் ரூபம் அளித்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரக்ருதிக்குள் மயங்கிக் கிடக்கும் ஜீவாத்மாக்களில் புகுந்து, அத்தகைய சிறப்பால் அவர்கள் ப்ரக்ருதியிலிருந்து பிரித்து எடுத்து, அவர்களுக்குத் தனித்தனி பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகிய சிறப்புகள் தோன்றும்படிச் செய்கிறான். மேலும், விவேகாநந்தரம் தேவ: ப்ரத்யும்நத்வமவாப ஸ: - இவ்விதம் பிரித்த பின்னர் ஸங்கர்ஷணனாகிய அவன், ப்ரத்யும்நன் ரூபத்தை அடைகிறான் - என்றும், ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாமாபூத் ததேகாந்தவபுர்த்தர: - இப்படியாக ப்ரத்யும்ந நாமத்தை அடைந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரத்யும்நன் நிலையை அடைகிறான். அடுத்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநஞ்சாபி ஸம்ஹாரஞ்சைவ தேஹிநாம் - சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தல் மற்றும் ஸம்ஹாரம் என்பதைச் செய்தல் - என்றும், பலேந ஹரதீதம் ஸகுணேந நிகிலம் முநே, ஜ்ஞானேந தநுதே சாஸ்த்ரம் ஸர்வ ஸித்தாந்த கோசரம்; வேதசாஸ்த்ரம் இதிக்க்யாதம் பாஞ்சராத்த்ரம் விசேஷத: - பலம் என்பதைக் கொண்டு ஸம்ஹாரம் செய்கிறான், சாஸ்த்ரம்

என்பதான அனைத்து வேதாந்தங்களையும் தன்னுள் அடக்கிய பாஞ்சராத்திரத்தை ஞானம் மூலம் வெளியிடுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதம் தொடங்கியுள்ள அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் வெளியிடுதல் மற்றும் ஜகத்தை ஸம்ஹாரம் செய்தல் ஆகியவற்றை ஸங்கர்ஷணன் செய்கிறான்.

187. ப்ரத்யும்நர், ஐச்வர்ய வீர்யங்களிரண்டோடும் கூடி மனஸ் தத்வத்தையதிஷ்டித்து, தர்மோபதேசத்தையும், மநு சதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ப்ரத்யும்நர் படியை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யும்நர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரத்யும்நனுடைய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ரத்யும்நர் “ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யுமந முச்யதே” என்றும், “பூர்ண ஷட்குண ஏவாயம அச்யுதோபி மஹாமுநே, குணவைச்வர்ய வீர்யாக்க்யௌ ஸ்புடௌ தஸ்ய விசேஷை:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்யாநுகுணமாக விசேஷேண ஸ்ப்புடங்களாயிருக்கிற ஐச்வர்ய வீர்யங்களோடே கூடி, “மநஸோயமதிஷ்ட்டாதா மநோமய இதீரித:” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாந ப்ரஸரண த்வாரமான மநஸ் தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, “ஐச்வர்யேண குணேநாஸௌ ஸ்ருஜதே தச்சராசரம், வீர்யேண ஸர்வதர்மாணி ப்ரவர்த்தயதி ஸர்வச:” என்கிறபடியே, சாஸ்த்ரார்த்தாநுஷ்ட்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய உபதேசத்தையும், “மநூநாம் ஸர்கமகரோத் முக பாஹுருபாதத:, சதுர்ணாம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் ஸர்க த்வாரம் ஜகத்பதி:, த்விஜ யுகம்ம் ஷுத்ர யுகம்ம் வைச்ய யுகம்ம் ததைவ ச, மிதுநஞ்ச சதுர்த்தஸ்ய ஏதந்மநு சதுஷ்டயம்; மநுப்யோ மாநவசதம் ஸ்த்ரீபும் மிதுநதோ பவேத்; ஏகைகம் வர்ண பேதேநதேப்யோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா:, ஸம்பூவுச்ச ஸ்த்ரீபும் மிதுநதஸ் ததா; மநுஷ்யாச்ச ததஸ் தேப்ய: ப்ராதுஷ்யுர் வீதமத்ஸரா: ஏதே ஹி சுத்தஸத்வஸ்தா: தேஹாந்தம் நாந்யயாஜிந:, நிராசீ: கர்மகரணாந் மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி தே; த்ரய்யந்தேஷு ச நிஷ்ணாதா த்வாதசாத்யாத்ம சித்தகா:, வ்யூஹா நிவ்ருத்திம் ஸததம் குர்வதே தே ஜகத்பதே: த்ருதீயேந ஜகத் தாத்ரா நிர்மிதா மநஸா ஸ்வயம், குண ப்ரதாந யோகே ச நிஷ்ட்டிதா: புருஷர்ஷப: இத்யேஷு சுத்த

ஸர்கோயம் கணேச தவ கீர்த்தித:" என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே முக பாஹூருபாதஜராய், மிதுநமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதி மநு சதுஷ்டயம் தொடக்கமாக இந்த மநுக்கள் பக்கலிலே நின்றும் மிதுநங்களாய்க் கொண்டு, தனித்தனியே வர்ண பேதேந உண்டான மாநவ சதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபும் மிதுநங்களாய்க் கொண்டு அந்த மாநவா பக்கலிலே நின்றும் உண்டான மாநவரும், அவர்கள் பக்கலிலே நின்றமுண்டான மநுஷ்யருமாய்க் கொண்டு, நிர்மத்ஸரராய், சுத்தஸத்வஸ்த்தராய், தேஹாந்த மந்யயாஜிகளன்றிக்கே, பலாபிஸந்தி ரஹிதராய்க் கொண்டு, பகவத் ஸமாராதந ரூபமான கர்மத்தை அநுஷ்ட்டியா நிற்பாராய், வேதாந்தத்திலே நிஷ்ணாதராய், த்வாதசாஷ்டரமுகேந அத்யாத்ம சிந்தகராய், ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹாநுவ்ருத்தியை எப்போதும் பண்ணா நின்றுகொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப் பண்ணா நிற்கும் சுத்த வர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை.

விளக்கம் - விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் – ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்த்யுமந முச்யதே - ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையுடன் கூடிய ரூபமானது ப்ரத்த்யும்நம் என்று கூறப்படுகிறது - என்றும், பூர்ண ஷட்குண ஏவாயம அச்யுதோபி மஹாமுநே, குணவைச்வர்ய வீர்யாக்க்யௌ ஸ்புடௌ தஸ்ய விசேஷத: - அச்சுதனாகிய ப்ரத்த்யும்நன் ஆறு குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டபோதிலும், ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவை சிறப்பாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரத்த்யும்நன் அனைத்து குணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளபோதிலும், தனது கார்யங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள சிறப்பான குணங்களாகிய ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றுடன் உள்ளான். மநஸோயமதிஷ்ட்டாதா மநோமய இதீரித: - ஜீவாத்மாவின் மனதில் நிற்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானமானது ஸஞ்சாரம் செய்கின்ற வாசலாக உள்ள மனதின் உள்ளே புகுந்து நிற்கிறான். அடுத்து, ஐச்வர்யேண குணேநாஸௌ ஸ்ருஜதே தச்சராசரம், வீர்யேண ஸர்வதர்மாணி ப்ரவர்த்தயதி ஸர்வச: - அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் நிறைந்த இந்த அனைத்தையும் ஐச்வர்யம் என்னும் குணத்துடன் கூடி நின்று ஸ்ருஷ்டித்து, வீர்யம் என்ற குணத்தின் மூலம் அனைத்து தர்மங்களையும் உபதேசிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான தர்மங்களை உபதேசிக்கிறான். அடுத்து விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - மநூநாம் ஸர்கமகரோத் முக பாஹூருபாதத:, சதுர்ணாம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் ஸர்க த்வாரம் ஜகத்பதி:, த்விஜ யுகம்ம் ஷுத்ர யுகம்ம் வைச்ய யுகம்ம் ததைவ ச, மிதுநஞ்ச சதுர்த்தஸ்ய ஏதந்மநு சதுஷ்டயம்;

மநுப்யோ மாநவசதம் ஸ்த்ரீபும் மிதுநதோ பவேத்; ஏகைகம் வர்ண பேதேநதேப்யோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா:, ஸம்பபூவுச்ச ஸ்த்ரீபும் மிதுநதஸ் ததா; மநுஷ்யாச்ச ததஸ் தேப்ய: ப்ராதுஷ்யுர் வீதமத்ஸரா: ஏதே ஹி சுத்தஸத்வஸ்தா: தேஹாந்தம் நாந்யயாஜிந:, நிராசீ: கர்மகரணாந் மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி தே; த்ரய்யந்தேஷு ச நிஷ்ணாதா த்வாதசாத்யாதம் சித்தகா:, வ்யூஹா நிவ்ருத்திம் ஸததம் குர்வதே தே ஜகத்பதே: த்ருதீயேந ஜகத் தாத்ரா நிர்மிதா மநஸா ஸ்வயம், குண ப்ரதாந யோகே ச நிஷ்ட்டிதா: புருஷர்ஷப: இத்யேஷு சுத்த ஸர்கோயம் கணேச தவ கீர்த்தித: – நான்காக உள்ள அந்தணர்கள் போன்றவர்களுடைய ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளவனும், ஜகத்தின் பதியாக உள்ளவனும் (ஆகிய ப்ரத்யும்நன்), தனது “முகம், தோள், தொடை, கால்கள்” ஆகியவற்றிலிருந்து மனுக்களைப் படைத்தான்; இந்த ஆண் பெண் என்பதான மனுக்களிலிருந்து, நூறு மனுக்கள் ஏற்பட்டனர். அந்தந்த மனுக்களிலிருந்து தனித்தனியான பிரிவுகளில் ஆண் மற்றும் பெண் என்பதாகப் பல மனுக்கள் தோன்றினர். அந்த மனுக்களிலிருந்து மனிதர்கள் தோன்றினர். அந்த மனிதர்கள் சுத்தஸத்வ குணம் கொண்டவர்களாக, சரீரம் விழும் காலம் முடிய வேறு யாரையும் குறித்து யாகம் செய்யாதவர்களாக, பலனில் விருப்பம் இல்லாத ஸத் கர்மங்களை மட்டுமே செய்வதில் நோக்கம் கொண்டவர்களாக உள்ளதால் என்னையே அடைகிறார்கள். பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்பதன் மூலம் பரமாத்மாவைக் கூறும் சாஸ்த்ரத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட அவர்கள், அனைத்து காலங்களிலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், ஜகத் பதியுமாகிற வ்யூஹங்களுக்கு அடிமையாக உள்ளனர். உலகைத் தாங்கி நிற்கும் நான்கு வ்யூஹங்களில், மூன்றாவதாக உள்ள ப்ரத்யும்நனால் யோக நிஷ்டையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு, இவர்கள் அனைவரும் அவனால் தனது மனம் மூலம் படைக்கப்பட்டனர். இப்படியாக ஸ்ருஷ்டி குறித்து உனக்கு உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறப்பட்டபடி, பகவானுடைய “முகம் தோள், தொடை” ஆகியவற்றில் பிறந்தவர்களாக, ஆண் மற்றும் பெண் என்பதாக உள்ள அந்தணன் முதலான நான்கு பிறவிகளில் தோன்றிய மனுக்கள்; அந்த மனுக்களிடமிருந்து ஆண் பெண் என நான்கு வர்ணபேதங்களுடன் கூடிய மனுக்கள்; அந்த மனுக்களிடமிருந்து தோன்றிய மனிதர்கள்; அந்த மனிதர்கள் அனைவரும் எந்தவிதமான சச்சரவுகளும் இன்றி, சுத்தஸத்வ குணம் கொண்டவர்களாக, தேகம் விழும்வரை வேறு யாருக்கும் யாகம் செய்யாதவர்களாக, பலனில் விருப்பம் இன்றி பகவத் ஆராதனை என்பதாகவே கர்மங்களை இயற்றி, வேதாந்தத்தில் நிலை நின்று, பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்டு

பரமாத்மாவை த்யானித்து, ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி, பகவானை அடைகிறார்கள் என்பதாக ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவன் ப்ரத்யும்நன் ஆவான்.

188. அநிருத்தர், சக்தி தேஜஸ்ஸுக்ளிரண்டோடுங்கூடி ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வ ஜ்ஞாந ப்ரதானத்துக்கும் கால ஸ்ருஷ்டிக்கும், மிசர் ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பார்.

அவதாரிகை – அநந்தரம், அநிருத்தர்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அநிருத்தர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து அநிருத்தனுடைய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநிருத்தர் “சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநுர் ஹரே:” என்றும், “புருஷோபி மஹாத்யக்ஷ: பூர்ண ஷட்குண உச்யதே, சக்தி தேஜௌ குணௌ தஸ்ய ஸ்புடா கார்யவசாந் முநே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வகுணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்யாநுகுணமான சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களோடே கூடி “சக்த்யா ஜகதிதம் ஸர்வமநந்தாண்ட நிரந்தரம், பிபர்த்தி பாதி ச ஹரிர் மணிஸாநுரிவாணுகம், தேஜஸா நிகிலம் தத்வம் ஜ்ஞாபயத்யாத்மநோ முநே” என்கிறபடியே, ஜகத் ரக்ஷணத்துக்கும்; உஜ்ஜீவந ஹேதுவான தத்வ ஜ்ஞாந ப்ரதானத்துக்கும்; த்ருடி முதலாக த்விபரார்த்த பர்யந்தமாக உண்டான கால ஸ்ருஷ்டிக்கும் “துரீயோயம் ஜகந்நாதோ ப்ரஹ்மானமஸ்ருஜத் புந: முக பாஹூருபஜ் ஜாதோ ப்ரஹ்மண பரமேஷ்டிந:, சதுர்விதோ பூத ஸர்கஸ்தேந ஸ்ருஷ்டஸ் ஸ்வயம்புவா ப்ராஹ்மணாத்யாஸ் ததா வரணா ரஜ: ப்ராசர்யதோ பவந், த்ரயீமர்கேஷு நிஷ்ணாதா: பலவாதே ரமந்திதே, தேவாதீநேவ மந்வாநா ந ச மாம் மேநிரே ஸ்வத:, தம: ப்ராயாஸ் த்விமே கேசித்மம நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே, ஆராத்யஞ்ச நியந்தாரம் ந ஜாநந்த: பரஸ்பரம், ஸல்லாபம் குர்வதோ வ்யக்ர வேத வாதேஷு நிஷ்ட்டிதா:, மாம் ந ஜாநந்தி மோஹேந மயி பக்தி பராங்முகா:, ஸ்வர்காதிஷு ரமந்தயேதே அவஸாநே பதந்தி தே, காமத்மானோ மஹாபாக ஜரா மரண யோகிந:, ப்லவந்த்யேதே த்விஜா மோஹாத் தேஹி ஸம்ஸார வர்த்மநி இத்யேஷ மிசர் ஸர்கஸ்து கணேச தவ கீர்த்தித:” என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மாவினுடைய முக பாஹூ ருப ஜாதராய், ப்ராஹ்மணாதி வர்ணராய், ரஜ ப்ரசுரராய், பூர்வபாகமார்க நிஷ்ணாதராய், பலவாதத்திலே ரமியா நிற்பராய், ஈசுவரனையொழிய

தேவாதிகளையே ஆராத்யராக நினைத்து அதிலே சிலர் தம்: ப்ரகரராய், பகவந் நிந்தையைப் பண்ணி ஆராத்யனாய் நியந்தாவாயிருக்கிற அவனையறியாமல் வ்யகரமான வேதவாதங்களிலே மநஸ்ஸை வைத்து ஒருவர்க்கொருவர் அவற்றை ஸல்லாபித்துக் கொண்டு, ஆகையாலே, பகவத் ஜ்ஞாந பக்திகளில் அந்வயமன்றிக்கே, ஸ்வர்காதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு, ஸ்வகர்ம் பலாவஸாநத்திலே அத: பதித்து காம விஷயமான மநஸ்ஸையுடையராய் ஜரா மரணங்களையடைந்து, ஸம்ஸார மார்க காமிகளாய்த் திரியுமவர்களாகிற மிச்ர வர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை.

விளக்கம் -விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில், சக்தி தேஜஸ் ஸமுத்கர்ஷாத் அநிருத்த தநூர் ஹரே: - ஸ்ரீஹரியின் அநிருத்த திருமேனியானது சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றை உயர்ந்து கொண்டதாகும் - என்றும், புருஷோபி மஹாத்யசஷ: பூர்ண ஷட்குண உச்யதே, சக்தி தேஜௌ குணௌ தஸ்ய ஸ்புடா கார்யவசாந் முநே - மிகவும் உயர்ந்த புருஷன், ஆறு குணங்களையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனாக உள்ளான், அவற்றில் சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டும் காரியங்களுக்கு உறுப்பாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அநிருத்தன் அனைத்து குணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளபோதிலும், கார்யத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ள சக்தி மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளான். மேலும், சக்த்யா ஜகதிதம் ஸர்வமநந்தாண்ட நிரந்தரம், பிபர்த்தி பாதி ச ஹரிர் மணிஸாநூரிவாணுகம், தேஜஸா நிகிலம் தத்வம் ஜ்ஞாபயத்யாத்மநோ முநே - எல்லை இல்லாதபடி உள்ள அண்டங்களால் நெருக்கப்பட்டுள்ள இந்த லோகங்களை ஸ்ரீஹரியானவன், மாணிக்க மலையின் தாழ்வரையானது அணுவைத் தாங்குவது போன்று, அனைத்து தத்வங்களையும் காக்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜகத்தைக் காத்தல் மற்றும் ஜகத்தானது கரையேற அவசியமாக உள்ள தத்வஞானம் ஏற்படவும் காரணமாகவும், விநாடி தொடக்கமாக த்விபரார்த்தம் முடிய உள்ள காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாகவும் உள்ளான், மேலும் விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - துரீயோயம் ஜகந்நாதோ ப்ரஹ்மாணமஸ்ருஜத் புந: முக பாஹூருபஜ் ஜாதோ ப்ரஹ்மண பரமேஷ்டிந:, சதுர்விதோ பூத ஸர்கஸ்தேந ஸ்ருஷ்டஸ் ஸ்வயம்புவா ப்ராஹ்மணாத்யாஸ் ததா வரணா ரஜ: ப்ராசர்யதோ பவந், த்ரயீமர்கேஷு நிஷ்ணாதா: பலவாதே ரமந்திதே, தேவாதீநேவ மந்வாநா ந ச மாம் மேநிரே ஸ்வத:, தம்: ப்ராயாஸ் த்விமே கேசித்மம் நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே, ஆராத்யஞ்ச நியந்தாரம் ந ஜாநந்த: பரஸ்பரம், ஸல்லாபம் குர்வதோ வ்யக்ர வேத வாதேஷு நிஷ்ட்டிதா:, மாம் ந ஜாநந்தி மோஹேந மயி பக்தி பராங்க்முகா:, ஸ்வர்காதிஷு ரமந்தயேதே அவஸாநே பதந்தி தே, காமத்மாதோ மஹாபாக ஜரா மரண

யோகிந்., ப்லவந்த்யேதே த்விஜா மோஹாத் தேஹி ஸம்ஸார வர்த்மநி இத்யேஷ மிச்ர ஸர்கஸ்து கணேச தவ கீர்த்தித: - நான்காவதாக உள்ள ஜகந்நாதனாகிய அநிருத்தன், மீண்டும் நான்முகனைப் படைத்தான். பரமேஷ்டி என்ற பெயர் கொண்ட அந்த நான்முகனுடை முகம், தோள், தொடை மற்றும் கால் ஆகியவற்றிலிருந்து அந்த நான்முகனால் நான்குவிதமான உயிர்கள் படைக்கப்பட்டன. அவர்கள் அந்தணர்கள் முதலான நால்வரும் ரஜோ குணம் மிக்கவர்களாக இருந்தனர். வேதமார்க்கங்களில் நிஷ்டை கொண்டவராகவும், இன்பம் என்ற பயனில் நாட்டம் கொண்டவர்களாகவும், இருந்தனர். யுகத்தின் முடிவில் அழியும் தன்மை கொண்ட தேவர்களை ஆராதித்து, என்னை எண்ணாமால் உள்ளனர். ஒரு சிலர், தாமஸ குணம் நிறைந்தவர்களாக, என்னைப் பகைக்கிறார்கள். ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவனும், அனைத்தையும் ஆள்பவனும் ஆகிய என்னை அறியாமல் உள்ளனர். தங்களில் ஒருவரை ஒருவர் என்னை இழந்து பேசியபடியும், கொடிய மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளனர். வேதவாக்கியங்களுக்கு நேரடியாக உள்ள பொருளை விடுத்து, அவசியம் அற்ற வாதங்களால் பொருள் உரைக்கிறார்கள். இவர்களுடைய அறியாமை காரணமாக என்னிடம் பக்தி இன்றி, ஸ்வர்கத்தில் இன்பம் விழைகிறார்கள். இப்படியாக அந்தணர்கள் காமத்தில் மனம் கொண்டவர்களாக, பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதை அடைந்து தங்களுடைய மயக்கத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளனர். இப்படியாக உள்ள பாபுண்ணியம் கலந்த படைப்பு குறித்து, கணங்களின் நாதனாகிய உனக்கு உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறப்பட்டபடி, நான்முகனுடைய “முகம், தோள் மற்றும் தொடை ஆகியவற்றில் பிறந்தவர்களாகவும், அந்தணன் முதலான வர்ணங்களில் உள்ளவராகவும், ரஜஸ் நிறைந்தவர்களாகவும், வேதத்தின் பூர்வ பாகமான கர்மத்தில் நாட்டம் உள்ளவர்களாகவும், பலனில் விருப்பம் கொண்டவராகவும், ஈச்வரனைத் தவிர உண்மையற்ற தேவர்களையே ஆராதிக்கத் தக்கவர்களாக எண்ணுபவர்களாகவும், ஒரு சிலர் தாமஸம் நிறைந்து பகவானை நிந்திப்பவராகவும், ஆராதிக்கத் தக்கவனும் அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் உள்ள அவனை அறியாமல் குதர்க்கமான வேத வாதங்களில் மனதை வைப்பவராகவும், ஒருவருக்கொருவர் அந்த வாதங்களில் சச்சரவு செய்பவராகவும், இதன் விளைவாக பகவத் ஞானம் மற்றும் பக்தி இன்றி ஸ்வர்கம் போன்றவற்றை எண்ணுபவராகவும், ஸ்வர்கத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் காலம் கழிந்த பின்னர் பூமியில் பிறந்து காம விஷயமாக மனம் கொண்டவராகவும், பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்பதை அடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் எப்போதும் விருப்பம் கொண்டவராகவும் அலைகின்ற பாபம் மற்றும் புண்ணிய கர்மங்கள் கலந்து நிற்கும் ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்தன் செய்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) என்று; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் அத்வாரகமாகவும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி எல்லாம் ஸத்வாரகமாகவும், இவர்தாம் கீழ் அருளிச்செய்கையாலும்; “இவ்வண்டத்திலே பத்தாத்ம ஸமஷ்டி பூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமானாறானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும். இதுக்குமேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்கையாலும்; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரகமாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையாலே, ப்ரத்யும்நக்ருத்யமாகச் சொன்ன சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டி அத்வாரகம், அநிருத்தக்ருத்யமாகச் சொன்ன மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகம் என்னவொண்ணாது. ஆகையால் சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டியும், மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டியும் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டிதன்னிலே, சேதநருடைய கர்ம விசேஷ ப்ரயுக்தமான ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலேயாகக் கடவது.

விளக்கம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) - தொகுத்ததாக உள்ள ஸூக்ஷ்ம ஸ்ருஷ்டி அனைத்தையும் அவன் தன் மூலமாகவும், தனித்தனியாக உள்ள ஸ்ருஷ்டிகள் அனைத்தையும் மற்றவர்கள் மூலமாகவும் நிகழ்த்துவதாக இவர் முன்பே உள்ள சூர்ணையில் அருளிச்செய்ததாலும்; “இவ்வண்டத்திலே பத்தாத்ம ஸமஷ்டி பூதனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமானாறானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும். இதுக்குமேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும் - இந்த அண்டத்தில் உள்ள பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களின் தொகுத்த ஸ்ருஷ்டியாக உள்ள நான்முகனுக்குக் கீழே உள்ள அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் தனது ஸங்கல்பத்தால் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். நான்முகனுக்கு மேலே உள்ள அனைத்தையும் அவனுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று படைக்கிறான்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்ததாலும்; தொகுத்த ஸ்ருஷ்டி மற்றும் தனியாக உள்ள ஸ்ருஷ்டிகளை மற்றவர்கள் மூலமாகவே செய்வதற்காகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு, “சுத்த வர்க்க படைப்பை ப்ரத்யும்நன் செய்கிறான், இது தன் மூலம் செய்யும் படைப்பாகும். பாப புண்ணியம் கலந்த படைப்பை அநிருத்தன் செய்கிறான், இது மற்றவர்கள் மூலம் செய்யும் படைப்பாகும்”, என்று கூற முடியாது. எனவே சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி மற்றும் பாபபுண்ணியம் கலந்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஆகிய இரண்டுமே ஆத்மாக்களின் கர்ம அடிப்படையில், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால், மற்றவர்களால் செய்யப்படுவதை அறியவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இந்த சுத்தவர்க ஸ்ருஷ்டியும், மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்யக் கேட்டவநந்தரம், “பகவந் தேவதேவேச ஸர்வஜ்ஞ! பரமேச்வர! கிமேஷு பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிச்ரஸர்கோ ஜகத்பதே! சுத்த ஸ்ருஷ்டிம் விஹாயைஷாம் நிர்தய: புருஷோத்தம!” என்று ஸேநை முதலியார் கேட்க, “விஹாய சுத்த ஸரீகஞ்ச மிச்ரஸர்கஸ்ய காரணம் ச்ருணுஷ்வ கணநாத த்வம் தயாலுர் நிர்தயோ ந ச ஸர்வஜ்ஞோஹம் நஸந்தேஹஸ் ததாபி ச ஸ்ருஜாம்யஹம், அநாத்ய வித்யா ஸம்முஷ்டசேமுஷீகாந் நராநிஹ, வீக்ஷ்யாஜ்ஞாந ப்ரஸங்கம் து நிஷித்த கரணம் ததா, விஹிதாகரணஞ்சாபி வீக்ஷயைஷாமபராதகாந், மிச்ர ஸர்கம் கரோம்யேவ ப்ரஹ்மணா பரமேஷ்டிநா; ஏவம் ஸுக்ருதலேசேந சுத்தஸர்கம் கரோமி ச; மநு ப்ரமுக ஸர்கோ யச்சுத்த ஸர்கோ மயேரித: சுத்த ஸத்வ மயாஸ் ஸர்வே மத் பக்தி நிரதாஸ் ஸதா, மமார்ச்சந பராஸ் ஸர்வே மத்த்யாந பரிப்ரும்ஹிதா:, நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாத்மானோ ஜிதேந்த்ரியா:; பக்த்யா பரமயா சைவ பரபத்த்யாவா மஹாமுநே, ப்ராப்யம் வைகுண்டமாஸாத்ய ந நிவர்த்தந்தி தேவ்யயா:, ஏவம் ஸர்வேஷு குர்வத்ஸூ மாநவேஷு முமுக்ஷுஷு ஸ்ருஷ்டிஷ்யோ மஹாநாஸீநாரகீ பூஸ் த்ருணாவ்ருதா, இதி ஜ்ஞாத்வா மிச்ர ஸர்க க்ரியதே லீலயா மயா” என்று பகவான்தானே அருளிச்செய்கையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி மற்றும் பாப புண்ணியம் கலந்த ஸ்ருஷ்டி ஆகிய இரண்டையும் ஸர்வேச்வரன் தானே செய்வதாகக் கூறியதைக் கேட்ட பின்னர் ஸேநைமுதலியார், “பகவந் தேவதேவேச ஸர்வஜ்ஞ! பரமேச்வர! கிமேஷு பவிதா ஸ்ருஷ்டோ மிச்ரஸர்கோ ஜகத்பதே! சுத்த ஸ்ருஷ்டிம் விஹாயைஷாம் நிர்தய: புருஷோத்தம! - அனைத்து தேவர்களுக்கும் ஈசனே! பகவானே! அனைத்தும் அறிந்தவனே! பரமேச்வரனே! ஜகத்தின் பதியே! பாப புண்ணியம் இரண்டையும் கலந்த படைப்பு ஏன் செய்யப்பட்டது? தயை இன்றி இவற்றைச் செய்யாமல், சுத்த ஸ்ருஷ்டியாக ஏன் செய்யப்படவில்லை?”, என்றார். இதற்கு பகவான், “விஹாய சுத்த ஸரீகஞ்ச மிச்ரஸர்கஸ்ய காரணம் ச்ருணுஷ்வ கணநாத த்வம் தயாலுர் நிர்தயோ ந ச ஸர்வஜ்ஞோஹம் நஸந்தேஹஸ் ததாபி ச ஸ்ருஜாம்யஹம், அநாத்ய வித்யா ஸம்முஷ்டசேமுஷீகாந் நராநிஹ, வீக்ஷ்யாஜ்ஞாந ப்ரஸங்கம் து நிஷித்த கரணம் ததா, விஹிதாகரணஞ்சாபி வீக்ஷயைஷாமபராதகாந், மிச்ர ஸர்கம் கரோம்யேவ ப்ரஹ்மணா பரமேஷ்டிநா; ஏவம் ஸுக்ருதலேசேந சுத்தஸர்கம் கரோமி ச; மநு ப்ரமுக ஸர்கோ யச்சுத்த ஸர்கோ மயேரித: சுத்த ஸத்வ மயாஸ் ஸர்வே மத் பக்தி நிரதாஸ் ஸதா, மமார்ச்சந பராஸ்

ஸர்வே மத்த்யாந பரிப்ரும்ஹிதா:, நமஸ்யந்தோ மஹாபாக மஹாத்மாநோ ஜிதேந்த்ரியா:; பக்த்யா பரமயா சைவ பரபத்த்யாவா மஹாமுநே, ப்ராப்யம் வைகுண்டமாஸாத்ய ந நிவர்த்தந்தி தேவ்யயா:, ஏவம் ஸர்வேஷு குர்வத்ஸூ மாநவேஷு முமுஷுஷு ஸ்ருஷ்டிஷுயோ மஹாநாஸீத்நாரகீ பூஸ் த்ருணாவ்ருதா, இதி ஜ்ஞாத்வா மிச்ர ஸர்க் க்ரியதே லீலயா மயா - நித்யஸூரிகள் முதலான கூட்டத்தின் நாதனே! சுத்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி நீங்கலாக உள்ள பாப புண்ணியங்கள் கலந்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டி குறித்து நீ கேட்பாயாக. நான் தயை நிறைந்தவனே ஆவேன், கருணை இல்லாதவன் அல்லன். அனைத்தும் அறிந்தவன் ஆவேன். ஆயினும், எல்லையற்ற காலமாக அறியாமையால் அபகரிக்கப்பட்ட பொய்யான அறிவு கொண்ட இவர்களை நான் இங்கு படைக்கிறேன். இவர்களுக்கு இவ்விதம் அறியாமை ஏற்பட்டபடி உள்ளது; மேலும் சாஸ்த்ரங்களில் தடுக்கப்பட்டதைச் செய்தல் மற்றும் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் இருத்தல் என்பதாக உள்ளனர். இதனைப் பார்த்து நான், நான்முகன் மூலமாக பாப புண்ணியங்கள் கலந்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன். புண்ணியங்களின் பயனாக உள்ள சுத்த வர்க்கத்தைப் படைக்கிறேன். மனு போன்றவர்களுடைய ஸ்ருஷ்டியானது, சுத்த வர்க்க ஸ்ருஷ்டி என்றாகிறது. அனைத்து மனிதர்களும் சுத்த ஸத்வ குணம் கொண்டவராகவும், எப்போதும் என்னிடம் பக்தி கொண்டவராகவும், என்னை ஆராதிப்பவராகவும், என்னையே த்யானித்தபடி உள்ளவராகவும், இந்த்ரியங்களை அடக்குபவராகவும் உள்ளபோது, பக்தி மூலமாகவோ ப்ரபத்தி மூலமாகவோ அல்லது பரபக்தி மூலமாகவோ அடையக் கூடியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு மீண்டும் திரும்ப மாட்டனர். இவ்விதம் அனைவருக்கும் மோஷுத்தில் ஆசை ஏற்படும்படி, அவர்களுடைய சம்மதம் இன்றி நான் செய்தால், இந்த உலகில் ஸ்ருஷ்டியின் விகிதம் மாறுபடும். நரகமானது, புல்லுக்குச் சமமாகிவிடும். இதனால்தான் நான் அவரவர்களுடைய வினைகளுக்கு ஏற்ப, எனது விளையாட்டின் காரணமாக, பாப புண்ணியம் கலந்த ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறேன்”, என்று பகவான் அருளிச்செய்தான்.

189. விபவம், அநந்தமாய் கௌண முக்க்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆக, வ்யூஹத்தின்படியை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ், அநந்தரம் விபவத்தின்படியை விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார் மேல் (விபவம் அநந்தமாய் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இதுவரை வ்யூஹத்தின் விதங்களை விளக்கினார். அடுத்து விபவங்களின் விதங்களை விரிவாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “விபவோபி ததா அனந்தோ த்விதைவ பரிகீர்த்யதே, கௌண முக்க்யவிபாகேந சாஸ்த்ரேஷு ச ஹரேர் முநே” என்றும், “ப்ராதூர்ப்பாவோ த்விதா ப்ரோக்தோ கௌண முக்க்ய விபேதத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விபவமானது, பரிகணித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதபடி அனந்தமாய், கௌண முக்க்யமாகிற பேதத்தாலே இரண்டு வகையாகப் பிரிந்திருக்குமென்கை விபவமாவது, இதர ஸஜாதீயமாய்க் கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை. இதில் கௌணமென்றது அவரமென்றபடி; முக்க்யமென்றது ச்ரேஷ்டமென்றபடி. கௌணமாவது, ஆவேசாவதாரம்; முக்க்யமாவது, ஸாஷாதவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேசமென்றும், சக்த்யாவேசமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில் ஸ்வரூபாவேசமாவது, ஸ்வம்மான ரூபத்தாலே ஆவேசிக்கை. அதாவது பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்கை. சக்த்யாவேசமாவது, காரிய காலத்திலே விதிசிவாதிகளான சேதநர் பக்கலிலே சக்தி மாத்ரத்தாலே ஸ்புரித்து நிற்கை.

விளக்கம் - விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - விபவோபி ததா அனந்தோ த்விதைவ பரிகீர்த்யதே, கௌண முக்க்யவிபாகேந சாஸ்த்ரேஷு ச ஹரேர் முநே - முனிவரே! எண்ணற்ற விபவங்களானவை, இரண்டுவிதமாக உள்ளன; ஸ்ரீஹரியின் விபவங்கள் இவ்விதம் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை மற்றும் நேரடியான முக்கியமானவை என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டன - என்றும், ப்ராதூர்ப்பாவோ த்விதா ப்ரோக்தோ கௌண முக்க்ய விபேதத: - நேரடியான முக்கியமானவை மற்றும் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்னும் இரண்டு விதமாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, விபவம் என்பது, எண்ணி முடிக்க இயலாதபடி எண்ணற்றதாக, நேரடியான முக்கியமானவை மற்றும் மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பதாக இரண்டு விதமாக உள்ளது. விபவம் என்பது இந்த உலகில் உள்ள உயிரினங்களுடைய குலங்களில் தோன்றுதல் ஆகும். இதில், மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பது தாழ்ந்தது, நேரடியான முக்கியம் என்பது உயர்ந்தது ஆகும். மறைமுகமான முக்கியம் கொண்டவை என்பது ஆவேசம், நேரடியான முக்கியமானது நேரடியாக உள்ளது ஆகும். ஆவேசம் என்பது ஸ்வரூபம் மற்றும் சக்தி என்ற இரண்டு விதமாக உள்ளதாகும். ஸ்வரூப ஆவேசம் என்பது, தனது ரூபத்துடன் சேர்ந்து ஆவேசிப்பது ஆகும். சக்தி ஆவேசம் என்பது, அந்தந்த காரியம்

நடப்பதற்காக நான்முகன், சிவன் போன்ற சேதநர்களிடம் தனது சக்தியை மட்டும் செலுத்தி வெளிப்படுத்தல் ஆகும்.

190. மநுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்தாவரத்வம் போலே, கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வரூபேண அன்று.

அவதாரிகை – இனி, முக்கிய விபவத்தோடு கௌண விபவத்துக்குண்டான ஸாம்ய வைஷம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் (மநுஷ்யத்வம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, முக்கியமான விபவம் மற்றும் முக்கியம் அல்லாத விபவம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஒப்புமை மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மதிச்சயா ஹி கௌணத்வம் மாநுஷ்யமிவசேச்சயா, ஸூகரத்வஞ்ச மத்ஸ்யத்வம் நாரஸிம்ஹத்வமேவச, யதாவா தண்டகாரண்யே குப்ஜாம்ரத்வம் மமேச்சயா, யதா வாஜிமுகத்வஞ்ச மம ஸங்கல்பதோ பவேத், ஸேநாபதே! மமேச்சாதோ கௌணத்வம் ந ச கர்மணா” என்கிறபடியே, ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மநுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், குப்ஜாம்ரத்வமாகிற ஸ்தாவரத்வம் ஆகிறவிலை இச்சையாலேயானாப்போலே, ஆவேச ரூபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்ததென்னுமாகாரமொக்கும். அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததன்றென்கை. உபாத்த வசனங்கள் இச்சையாலே வந்ததென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றேயாகிலும், கௌணத்வமாவது மநுஷ்யத்வாதிகள்போலே, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே ஸ்வரூபேண வந்ததன்றென்னுமிடமும் ஸித்தமிநே.

விளக்கம் - அதாவது, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் – மத் இச்சயா ஹி கௌணத்வம் மாநுஷ்யம் இவ ச இச்சயா, ஸூகரத்வம் ச மத்ஸ்யத்வம் நாரஸிம்ஹத்வம் ஏவ ச, யதாவா தண்டகாரண்யே குப்ஜாம்ரத்வம் மம இச்சயா, யதா வாஜிமுகத்வம் ச மம ஸங்கல்பதோ பவேத், ஸேநாபதே! மம இச்சாதோ கௌணத்வம் ந ச கர்மணா - எனது இச்சையால் முக்கியம் அல்லாத விபவங்களும் ஏற்படுகின்றன. இராமன் என்பது போன்ற மனித வடிவில் உள்ள அவதாரங்கள் எனது இச்சையால் ஏற்பட்டன; இதே போன்று வராகம்,

மீன், நரசிம்ஹம், தண்டவனத்தில் குட்டையான மாமரம் போன்றவையும் எனது இச்சையால் ஏற்பட்டன; இது போன்றே குதிரை முகமாக எனது ஸங்கப்பத்தால் அவதரிக்கிறேன். ஸேநை நாதரே! ஆகவே முக்கியம் அல்லாத விபவங்களும் எனது விருப்பத்தால் அல்லவோ ஏற்பட்டன? கர்மங்கள் காரணமாக அல்ல – என்பதற்கு ஏற்ப, இராமன் மற்றும் க்ருஷ்ணன் என்பதான மனித அவதாரங்கள், மீன் மற்றும் பன்றி என்பது போன்ற விலங்கு வடிவங்கள், குட்டையான மாமரம் போன்ற தாவர வடிவங்கள் போன்ற பலவும் அவனுடைய விருப்பத்தால் ஏற்பட்டன; இவை போன்று ஆவேச ரூபமாக உள்ள முக்கியம் அல்லாத அவதாரம் அவனது இச்சையால் ஏற்பட்டன என்பது பொருந்தும். ஆனால் இவை அனைத்தும் இந்த உலகில் காண இயலாதபடியும், அவனுக்கே உரிய திருமேனி கொண்டபடியும் வந்தவை அல்ல. இதுவரை கூறுப்பட்ட கருத்துக்கள் பலவும், முக்கியம் அல்லாத விபவங்கள் அனைத்தும், அவனுடைய இச்சையால் ஏற்பட்டன என்பதை மட்டுமே கூறின; ஆனால், இவை அனைத்தும், மனித அவதாரம் என்பவை போன்று, இந்த உலகில் காணமுடியாத திருமேனி, மற்ற பிறவிகளுக்கு ஒற்றுமையாகக் காணலாம்படியாக வந்தவை அல்ல; ஆகவே இவை அனைத்தும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்துடன் அவதரித்தவை அல்ல என்பது தேறுகிறது.

191. அதில், அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத் ஸ்வபாவ விபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந் ப்ரதீபம் போலேயிருக்கக் கடவதான முக்ய ப்ராதூர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இன்னமும், உபாஸ்யத்வ அநுபாஸ்யத்வ கதநமுகத்தாலும், உபயத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் முக்ய விபவத்தினுடைய உபாஸ்யத்வத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அதில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும், உபாஸிக்கத்தக்கவை மற்றும் உபாஸிக்கத்தகாதவை என்பதைக் கூறுவதன் மூலமும், முக்கியமான விபவம் மற்றும் முக்கியம் அல்லாத விபவம் என்ற இரண்டிற்கும் உள்ள சிறப்புகளை உணர்த்துவதாகத் திருவுள்ளம் கொண்டு, முதலில் முக்கியமாக உள்ள விபவங்களுடைய உபாஸிக்கத்தக்க தன்மையை காரணத்துடன் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, “ப்ராதுர்ப்பா வாஸ்து முக்க்யாயே மதம்சத்வாத் விசேஷத்:”, அஜஹத் ஸ்வபாவ விபவா திவ்யா: ப்ராக்ருத விக்ரஹா, தீபாத் தீபா இவோத்பந்நா ஜகதோ ரக்ஷணாய தே, அர்ச்சயா ஏவஹி ஸேநேச ஸம்ஸுருத்யுத்தரணாயதே, முக்க்யா உபாஸ்யாஸ் ஸேநேச, அநர்ச்சயாந் இதராந் விது:” என்கிறபடியே, “ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த”தாகையாலே அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், “அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந்” என்கையாலே விடாதேயிருந்துள்ள அஜத்வ அவயயத்வ ஸர்வேச்வரத்வாதியான ஸ்வபாவ விபவங்களையுடையவையுமாய், அத ஏவ தீபத்தில் நின்றும் உத்பந்நமான ப்ரதீபம், ஸ்வகாரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தையுடையதா யிருக்குமாப்போலே, ஸ்வகாரண துல்ய ஸ்வபாவமாயிருக்கிற முக்க்ய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, முக்கியமான விபவம் மற்றும் முக்கியம் அல்லாத விபவம் என்ற இரண்டையும் நோக்கும்போது, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ப்ராதுர்ப்பா வாஸ்து முக்க்யாயே மதம்சத்வாத் விசேஷத்:”, அஜஹத் ஸ்வபாவ விபவா திவ்யா: ப்ராக்ருத விக்ரஹா, தீபாத் தீபா இவோத்பந்நா ஜகதோ ரக்ஷணாய தே, அர்ச்சயா ஏவஹி ஸேநேச ஸம்ஸுருத்யுத்தரணாயதே, முக்க்யா உபாஸ்யாஸ் ஸேநேச, அநர்ச்சயாந் இதராந் விது: - எந்தெந்த அவதாரம் சிறப்பான எனது அம்சத்தைப் பெற்றுள்ளனவோ அவை முக்கியமானவையே ஆகும். விட இயலாத இயல்புகள், வைபவங்கள், திவ்யமான சிறப்புகள், இந்த உலகில் காண இயலாத திருமேனி போன்றவற்றுடன் கூடியபடி, தூபத்திலிருந்து எழுகின்ற தீபம் போன்று ப்ரகாசிக்கும் அத்தகைய அவதாரங்கள், இந்த ஜகத்தின் காத்தலுக்காக ஆகின்றன. ஸேநைநாதனே! ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்காக, அவை ஆராதிக்கத்தக்கவை ஆகும். முக்கியமான அவதாரங்கள் ஆராதிக்கத்தக்கவை, மற்றவை ஆராதிக்கத்தக்கவை அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (3-5-3) - ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த - என்பதாக இங்கு அவதரிப்பதால், கீதை (4-6) - அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபி ஸந் - பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவற்றவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக இருந்தாலும், நான் இங்கு அவதரிக்கிறேன் - என்பதால், கைவிட இயலாத பிறப்பற்ற தன்மை, அழிவற்ற தன்மை, ஸர்வேச்வரனாக உள்ள இயல்பு போன்றவற்றைக் கொண்டவையாக, தீபத்திலிருந்து புறப்பட்ட ஒளியானது தனக்குக் காரணமான தீப ரூபத்தின் தன்மைகளை விடாமல் உள்ளது போன்று, தனக்குக் காரணமான பரம்பொருளுடைய தன்மையை

ஒட்டியபடியே உள்ள முக்கிய விபவங்கள் அனைத்தும், மோஷுத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

192. விதி சிவ பாவக வயாஸ ஜாமதக்ந்யார்ஜூந வித்தேசாதிகளாகிற கௌண ப்ராதூர்ப்பாவங்களெல்லாம் அஹங்கார யுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முமுஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள்.

அவதாரிகை – அநந்தரம், கௌண விபவத்தினுடைய அநுபாஸ்யத்வத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச்செய்கிறார் (விதிசிவ) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, முக்கியம் அல்லாத விபவங்களுடைய, உபாஸிக்கத்தகுந்ததாக இல்லாத தன்மையை, அவற்றின் காரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அநர்ச்ச்யாநபி வக்ஷ்யாமி ப்ராதூர்ப்பாவாந் யதாஶ்ரமம், சதுர்முகஸ் து பகவாந் ஸ்ருஷ்டி கார்யே நியோஜிதஃ; சங்கராக்க்யோ மஹாருத்ரஸ் ஸம்ஹாரே விநியோஜிதஃ, மோஹநாக்கயஸ் ததா புத்தோ வ்யாஸச்சைவ மஹாந்ருஷிஃ, வேதாநாம் வ்யஸநே தத்ர தேவேந விநியோஜிதஃ, அர்ஜூநோ தந்விநாம் ச்ரேஷ்ட்டோ ஜாமதக்ந்யோ மஹாந்ருஷிஃ, வஸூநாம் பாவகச்சாபி வித்தேசச்ச ததைவ ச, ஏவமாத்யாஸ் து ஸேநேச! ப்ராதூர்ப்பாவைரதிஷ்டிநாஃ, ஜீவாத்மாநஸ் ஸர்வ ஏதே நோபாஸ்திர் வைஷ்ணவீ ஹி ஸா, ஆவிஷ்டமாத்ராஸ் தே ஸர்வே கார்யார்த்தமமிதத்யுதே, அநர்ச்ச்யாஸ் ஸர்வ ஏவைதே விருத்தவாந் மஹாமதே, அஹங்க்ருதியுதாச் சேமே ஜீவமிச்ரா ஹ்யதிஷ்டிதா:” என்கிறபடியே, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவும், ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான சிவ பாவகர்களும், வேதங்களை வ்யஸித்த வ்யாஸனும், துஷ்ட ஶுத்ரிய நிரஸநம் பண்ணின ஜமதக்நி புத்ரனான பரஶ்ராமனும், “அகார்ய சிந்தா ஸமகாலமேவ ப்ராதூர்ப்பவம் சாபதர: புரஸ்தாத்” என்கிறபடியே, சாபதரனாய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டு போந்த கார்த்தவீரியார்ஜூநனும், ஒளதார்ய ப்ரதாநனான வித்தேசனும், ஆதி சப்தத்தாலே க்ரோட க்ருதரான ககுத்ஸ்த முசுருந்த ப்ரப்ருதிகளுமாகிற கௌண ப்ராதூர்ப்பாவங்களெல்லாம், ஸ்வாதந்தர்ய ரூபமான அஹங்கார யுக்தரான ஜீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேச முகேந அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, புமுஷுக்களாயிருப்பார்க்கொழிய முமுஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களன்றென்கை.

(வ்யாஸ ஜாமதக்ந்யர்ஜுந) என்கிறவிடத்தில் அர்ஜுநனென்றது பாண்டு புத்ரனான அர்ஜுநனையாகவுமாம், அவனையும் ஆவேசாவதாரமாக இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லுகையாலே.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - அநர்ச்ச்யாநபி வசஷ்யாமி ப்ராதுர்ப்பாவாந் யதாக்ரமம், சதுர்முகஸ் து பகவாந் ஸ்ருஷ்டி கார்யே நியோஜித:; சங்கராக்க்யோ மஹாருத்ரஸ் ஸம்ஹாரே விநியோஜித:, மோஹநாக்கயஸ் ததா புத்தோ வ்யாஸச்சைவ மஹாந்ருஷி:, வேதாநாம் வ்யஸநே தத்ர தேவேந விநியோஜித:, அர்ஜுநோ தந்விநாம் ச்ரேஷ்ட்டோ ஜாமதக்ந்யோ மஹாந்ருஷி:, வஸூநாம் பாவகச்சாபி வித்தேசச்ச ததைவ ச, ஏவமாத்யாஸ் து ஸேநேச! ப்ராதுர்ப்பாவைரதிஷ்டிநா:, ஜீவாத்மாநஸ் ஸர்வ ஏதே நோபாஸ்திர் வைஷ்ணவீ ஹி ஸா, ஆவிஷ்டமாத்ராஸ் தே ஸர்வே கார்யார்த்தமமிதத்யுதே, அநர்ச்ச்யாஸ் ஸர்வ ஏவைதே விருத்தவாந் மஹாமதே, அஹங்க்ருதியுதாச் சேமே ஜீவமிச்ரா ஹ்யதிஷ்டிதா: - அர்ச்சனை செய்யத்தகாதபடி உள்ள அவதாரங்கள் குறித்து நான் (ஸர்வேச்வரன்) வரிசையாகக் கூறுகிறேன். ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட நான்முகன், அழிக்கும் பணியில் நியமிக்கப்பட்ட ருத்ரனாகிய சங்கரன், மயக்கும் தொழிலில் நியமிக்கப்பட்ட புத்தர், வேதங்களைச் சரியாகப் பிரிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட வ்யாஸர், வில் தொழிலில் சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனன், ஜமதக்நியின் புத்திரனாகிய பரசுராமன், வஸூக்களில் அக்னி மற்றும் குபேரன் ஆகிய அனைவரும் ஆவேச அவதாரங்களால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பட்டவர்கள் ஆவர். ஸேனை நாதரே! இவர்கள் அனைவருமே விஷ்ணுவாகிய என்னால் வ்யாபிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள் என்பதால், இவர்களை அர்ச்சிக்கக்கூடாது. சிறந்த புத்தி கொண்டவரே! இவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்காக என்னால் ஆவேசிக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். இவர்கள் அஹங்காரம் கொண்ட ஜீவர்களாக உள்ளதால், ஆராதிக்கத்தக்கவர்கள் அல்லர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான்முகன் போன்றவர்களும், வேதங்களைப் பிரித்த வ்யாசரும், துஷ்ட அரசர்களை அழித்த பரசுராமனும், “அகார்ய சிந்தா ஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம் சாபதர: புரஸ்தாத் - தகாத செயலைச் செய்யப் போகிறோம் என்று எண்ணிய உடனேயே அவர்கள் முன்பாக வில்லை ஏந்தி அடக்குவதற்காகத் தோன்றுபவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த ஜகத்தைக் காத்தபடி உள்ள கார்த்தவீர்யார்ஜுனன், தாராள குணம் கொண்ட குபேரனும், சூர்ணையில் உள்ள “ஆதி - தொடக்கமான” என்பதால் கூறப்பட்ட காசுத்தன் மற்றும் முசுருந்தன் போன்ற முக்கியம் அல்லாத பல அவதாரங்கள் ஆவர்; இவ்விதமாக, தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள்

என்ற சிந்தனை வடிவமாக உள்ள அஹங்காரத்தைக் கொண்ட ஜீவாத்மாக்களை, ஒரு செயலுக்காக ஆவேச முகமாக ஸர்வேச்வரன் வ்யாபித்து நிற்கிறான். ஆகவே இன்பத்தை நாடுபவர்கள் அல்லாமல் மோஷத்தை விரும்புபவர்களால், இவர்கள் உபாசிக்கத் தக்கவர்கள் அல்லர். (வ்யாஸ ஜாமதக்நி அர்ஜுந) – இந்த இடத்தில் கூறப்பட்ட அர்ஜுனன், “பாண்டு புத்திரனாகிய அர்ஜுனன்” என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்; காரணம், இதிஹாஸங்களில் அவனும் ஆவேச அவதாரமாகக் கூறப்படுவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இந்த கௌண ப்ராதுர்ப்பாவ அநுபாஸ்யத்வந்தான், “ப்ரஹ்ம ருத்ரரார்ஜுந வ்யாஸ ஸஹஸ்ரகர பார்க்கவா:, ககுத்ஸ்தாத்ரேய கபில புத்தாத்யா யே ஸஹஸ்ரச:, சக்த்யாவேசாவதாராஸ் து விஷ்ணோஸ் தத்கால விக்ரஹா:, அநுபாஸ்யா முமுக்ஷுணாம் யதேந்த்ராக்ந்யாதி தேவதா:” என்று ஸம்ஹிதாந்தரத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. உபாத்த வசனங்களில் புத்தமுநியையும் ஆவேசாவதாரங்களில் ஒன்றாகச் சொன்னவிது, “மாவுருவில் கள்ளவேடம்” என்று ஸ்வேந ரூபேண அவதரித்ததாகச் சொன்ன நம் ஆசார்யர்கள் வசனத்தோடு விருத்தமன்றோவென்னில், கல்ப பேதத்தாலே அப்படியும் செய்யக் கூடுமாகையாலே விருத்தமன்று. ஜாமதக்ந்யன் ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாயிருக்க, சக்த்யாவேசங்களோடே ஸஹபடித்தது, ஸ்வரூபேண ஆவேசிக்கிறது சக்தி விசேஷத்தாலேயாகையாலே என்று நியமித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் - இத்தகைய முக்கியம் அல்லாத அவதாரங்களை உபாஸனை செய்தல் கூடாது என்பதை, “ப்ரஹ்ம ருத்ர அர்ஜுந வ்யாஸ ஸஹஸ்ரகர பார்க்கவா:, ககுத்ஸ்த ஆத்ரேய கபில புத்தாத்யா யே ஸஹஸ்ரச:, சக்தி ஆவேச அவதாராஸ் து விஷ்ணோஸ் தத்கால விக்ரஹா:, அநுபாஸ்யா முமுக்ஷுணாம் யத் இந்த்ர அக்நி ஆதி தேவதா: - நான்முகன், ருத்ரன், அர்ஜுனன், வ்யாசர், சூரியன், பரசுராமன், காசுத்தன், ஆத்ரேயன், கபிலர், புத்தர் போன்ற பலரும்; சிறப்பான சக்தி கொண்ட பலரும்; அந்தந்த காலத்தில், அந்தந்த செயலுக்காக மட்டுமே விஷ்ணுவின் சக்தியால் ஆவேசிக்கப்பட்ட அவதாரங்கள் ஆவர். இவர்கள், இந்த்ரன் மற்றும் அக்னி முதலான தேவர்களைப் போன்று, மோஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களால் உபாஸிக்கத்தக்கவர்கள் அல்லர்” என்று மற்ற ஸம்ஹிதைகளில் கூறப்பட்டது. ஆனால், கடந்த வாக்கியத்தில் புத்த முனியை ஆவேச அவதாரங்களில் ஒன்றாகக் கூறப்பட்டது என்பது, ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (2-90) – மாவுருவில் கள்ளவேடம் - என்று ஸர்வேச்வரனே இப்படியாக அவதரித்ததாக நம்முடைய ஆசார்யர்கள் உரைத்த கருத்துடன் முரண்படும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். கல்ப வேற்றுமை காரணமாக இவ்விதம் செய்யக்கூடும் என்பதால் முரண்பாடு இல்லை.

ஜமதக்னியின் புத்திரனாகிய பரசுராமன், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தால் ஆவேசம் பெற்ற அவதாரமாக உள்ளபோதிலும், சக்தி ஆவேசத்துடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது எனென்றால், “ஸ்வரூபத்தால் ஆவேசித்தல் என்பது, சக்தியின் சிறப்பு காரணமாகவே ஆகும்”, என்பதால் ஆகும்.

193. நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும், ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்மயமும், கேசவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவமும், உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ண க்ருத்ய ஸ்தாநாதி பேதங்களும், தூர்வதரங்களுமாய், குஹ்யதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அவதாரிகை – ஆக, விபவங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தையும், அதில் கௌண முக்க்ய விபாகத்தையும், அந்த கௌணமுக்க்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷத்தையும் அருளிச் செய்தார் கீழ். அநந்தரம், கீழ்ச் சொன்ன பரவ்யூஹங்களிலும் முக்க்ய விபவங்களிலுமுண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ணாதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச் செய்கிறார் (நித்யோதித) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - விபவங்களுடைய எண்ணற்ற தன்மைகள், அவற்றில் உள்ள முக்கியம் மற்றும் முக்கியம் அல்லாத வேறுபாடுகள், முக்கியம் மற்றும் முக்கியம் அல்லாதவை குறித்துள்ள சிறப்புகள் போன்ற பலவற்றையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து, இதுவரை கூறப்பட்ட பரம், வ்யூஹங்கள் மற்றும் முக்கியமான விபவங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ள உட்பிரிவுகள், அவற்றில் காணப்படும் “திருக்கரங்கள், ஆயுதங்கள், நிறம்” போன்ற வேறுபாடுகள் முதலியவற்றைக் கூறவேண்டும் என்றாலும், அவற்றைக் கூறாமல் விடுத்தமைக்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமாவது, “நித்யோதிதாத் ஸம்பபூவ ததா சாந்தோதிதோ ஹரி:” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே நித்யமுத்தாநுபாவ்யராய் நித்யோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும், அவர்பக்கலில் நின்று உத்பந்நராய், ஸங்கர்ஷண வ்யூஹ காரணமாய், சாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற வ்யூஹ வாஸுதேவரும் முதலான வாஸுதேவ மூர்த்தியில் பேதமும். வ்யூஹங்கள்

நாலென்றும் மூன்றென்றும் சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும். “நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது, வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்துக்குப் பரரூபத்திற் காட்டில் அநுஸந்தேய குண பேதமில்லாமையாலே” என்று அபியுக்தர் சொல்லுகையாலே, இவர் கீழ் வ்யூஹ த்ரயமென்றருளிச் செய்ததுக்கும் இங்கு வ்யூஹ வாஸுதேவருண்டாக வருளிச் செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - (நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும்) - இந்த வேறுபாடு என்ன? ஸம்ஹிதையில், “நித்யோதிதாத் ஸம்பபூவ ததா சாந்தோதிதோ ஹரி: - நித்யோதிதர் என்ற திருநாமம் கொண்ட பரவாஸுதேவரிடமிருந்து சாந்தோதிதர் என்னும் வ்யூஹ ஸ்ரீஹரி தோன்றினார்” என்பது போன்ற வரியில் கூறப்பட்டபடி, முக்தர்களால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ள நித்யோதிதர் என்று அறியப்படும் பரவாஸுதேவரும்; அவரிடமிருந்து தோன்றிய ஸங்கர்ஷணன் என்னும் வ்யூஹத்திற்குக் காரணமாக உள்ளவரும், சாந்தோதிதர் என்று அறியப்படும் வ்யூஹ வாஸுதேவரும்; இப்படியாக வாஸுதேவ மூர்த்தியில் உள்ள வேறுபாடு இங்கு கூறப்படுகிறது. வ்யூஹங்களானவை நான்கு என்றும், மூன்று என்றும் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டது. “நாலும் உண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது, வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்துக்குப் பரரூபத்திற் காட்டில் அநுஸந்தேய குண பேதமில்லாமையாலே - வ்யூஹங்கள் நான்கு உள்ளபோது, மூன்று எனக் கூறப்பட்டது ஏனென்றால், வ்யூஹ வாஸுதேவ ரூபத்திற்கு, பரவாஸுதேவ ரூபத்தைக் காட்டிலும் தனித்து எண்ணியபடி உபாஸிக்கக் குண வேறுபாடு இல்லை என்பதால் ஆகும்” என்று கூறுவது போன்று, இவர் மூன்று வ்யூஹங்கள் என்று அருளிச் செய்ததற்கும், வ்யூஹ வாஸுதேவன் என்று அருளிச்செய்ததற்கும் விரோதம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யம்) ஆவது, சாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்னவந்தரம், “சாதூராத்ம்யம் அதோ பிண்டம் க்ரூபயா பரமேஷ்ட்டிந:; உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ய: பரச்சேதி கீர்த்யதே; சாந்தோதிதாத் ப்ரவ்ருத்தஞ்ச சாதூராத்ம்ய த்ரயம் ததா உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஸேநேச மம ததபுந:; ஸுஷுப்தி ஸ்வப்ந ஸம்ஜ்ஞம் யத் ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞம் ததாபரம்; சாதூர்மாஸ்யம் மஹாபாக பஞ்சமம் பாரமேச்வரம்” என்றும், “ஆத்யோ வ்யூஹோ மயா ப்ரோக்தோ ஹ்யபரம் த்ரிதயம் ச்ருணு, உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தம் ஸ்வப்நாதிபத ஸம்ஸ்திதம்; ஸ்வபநாத்யவஸ்தா பேதஸ் து த்யாயிநாம் கேதசாந்தயே, தத் தத் பதஸ்த தேவாநாம் தந்நிவ்ருத்தயர்த்தமேவ ச, ஸ்வப்நாத்யவஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டாதார ஏவ தே; கர்மாத்ம்நாஞ்ச ஸேநேச! தத்

பதஸ்தோ மமேச்சய:, உபாஸ்யோஹம் மஹாபாக பத பேத ப்ரயோஜநம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகத் தன் க்ருபையாலே பணணினதாய், த்யாயிகளுடைய கேதசாந்தியின் பொருட்டும், தத் தத் பதஸ்த ஜீவர்களுக்கு தந்நிவ்ருத்தியின் பொருட்டுமாய், தத்தவஸ்த ஜீவர்களுக்கு அதிஷ்டாத்ருதவேந தத் பதஸ்தனாய்க் கொண்டு, கர்மவச்யரான சேநர்க்கு உபாஸ்யனாகையே பத பேத ப்ரயோஜனமுமாய்க் கொண்டு வ்யூஹ சதுஷ்டயத்திலும் ப்ரத்யேகமுண்டான ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி துரீய ஸம்ஜ்ஞுகமான நாலுவடிவையுமுடையனாயிருக்கை.

விளக்கம் - (ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யம்) – ஜாக்ரத் முதலானவை நான்காக அறியப்படுவது எப்படி, ஏன்? சாந்தோதித உற்பத்தி குறித்து உரைத்த பின்னர், “சாதூராத்ம்யம் அதோ பிண்டம் க்ருபயா பரமேஷ்ட்டிந:, உபாஸக அநுக்ரஹார்த்தம் ய: பரச்சேதி கீர்த்யதே; சாந்தோதிதாத் ப்ரவ்ருத்தஞ்ச சாதூராத்ம்ய த்ரயம் ததா உபாஸக அநுக்ரஹார்த்தம் ஸேநேச மம ததபுந:; ஸுஷுப்தி ஸ்வப்ந ஸம்ஜ்ஞம் யத் ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞம் ததாபரம்; சாதூர்மாஸ்யம் மஹாபாக பஞ்சமம் பாரமேச்வரம் - இப்படி உள்ளபோதிலும் பரமபுருஷனுடைய க்ருபையால் நான்கு விதமாயிற்று. எந்த ஒன்று, தன்னை த்யானம் செய்பவர்களுடைய விஷயத்தில் ஏற்பட்ட கருணையைக் காரணமாகக் கொண்டு ஆயிற்றோ அதுவே பரம் என்று கூறப்பட்டது. என்னுடைய நான்காக உள்ள தன்மை எதுவென்றால், சாந்தோதிதம் என்பதிலிருந்து உண்டான மூன்று முன்றாக உள்ள நான்குவிதமான வ்யூஹங்கள் ஆகும். எவை ஆழ்ந்த உறக்கம், கனவு போன்ற பெயர்கள் கொண்டதாக, விழிப்பு என்ற நிலையைக் கொண்டதாக, துரீயம் என்ற நான்காவது நிலையையும் கொண்டதாக உள்ளனவோ அவை சாதூராத்ம்யம் ஆகின்றன. இப்படியாக பரமேச்வரனுடைய தொடர்பு என்பது ஐந்தாக உள்ளன” என்றும், “ஆத்யோ வ்யூஹோ மயா ப்ரோக்தோ ஹயபரம் த்ரிதயம் ச்ருணு, உபாஸக அநுக்ரஹார்த்தம் ஸ்வப்நாதிபத ஸம்ஸ்திதம்; ஸ்வப்நாதி அவஸ்தா பேதஸ்து த்யாயிநாம் கேதசாந்தயே, தத் தத் பதஸ்த தேவாநாம் தந்நிவ்ருத்தயர்த்தம் ஏவ ச, ஸ்வப்நாதி அவஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டாதார ஏவ தே; கர்மாத்ம்நாம் ச ஸேநேச! தத் பதஸ்தோ மமேச்சய:, உபாஸ்யோஹம் மஹாபாக பத பேத ப்ரயோஜநம் - தொடக்கத்தில் உள்ள வ்யூஹம் குறித்து உமக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. அடுத்த மூன்று குறித்துக் கூறக் கேட்பாயாக. உபாஸகர்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதன் காரணமாக கனவு முதலான பதத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் எவை என்றால், கனவு முதலான நிலைகளானவை த்யானம் செய்பவர்களுடைய சாந்திக்காகவும், அந்தந்த நிலைகளில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தந்த நிலைகளை

நீங்குவதற்காகவும் உள்ளவை ஆகிறது. அத்தகைய நான்கு நிலைகளில் உள்ள மூன்று, கனவு போன்ற நிலைகளில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளன. அந்தந்த நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடுக்களுக்குப் பயன் என்னவென்றால், கர்மத்தையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு, எனது விருப்பத்தின் விளைவாக அந்தந்த நிலையில் நான் உபாஸிக்கத்தக்கவனாக இருத்தலே ஆகும்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாஸகர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காகத் தனது க்ருபையால் செய்ததாய்; தன்னைத் த்யானம் செய்பவர்களுடைய அமைதியின் பொருட்டும், அந்தந்த நிலைகளில் உள்ள ஜீவாத்மாக்கள் அந்தந்த நிலையிலிருந்து வெளியே வருவதற்கு என்பதாய்; அந்தந்த நிலைகளில் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தந்த நிலையில் புகுந்து அவரவர்களுக்கு இருப்பிடமாக இருந்தபடி, கர்மத்தின் வழி நடக்கும் சேதநர்களுக்கு உபாஸித்தபடி உள்ளதால் அந்தந்த நிலைகளுக்கு பயன் ஏற்படும்படியாக இருத்தல் என்பதே நான்காகிறது.

வ்யாக்யானம் – (கேசவாதி மூர்த்யந்தரம்) ஆவது, “ஏததந்தர்க்கதாஸ் ஸர்வே மூர்த்யந்த ரஸமாஹ்வயா:, கேசவாத்யா த்வாதச ச லலாடாதிஷு நிஷ்டிதா:, சரீர ரக்ஷகாஸ் ஸர்வே த்யாயிநாம் தாபசாந்தயே” என்றும், “கேசவாத்யம் த்ரயம் தத்ர வாஸுதேவாத் விபாவ்யதே, ஸங்கர்ஷணாச்ச கோவிந்த பூர்வம் த்ரிதயமத்புதம் த்ரிவிக்ரமாத்யம் த்ரிதயம் ப்ரத்யும்நாத் உதிதம் முநே! ஹ்ருஷீகேசாதிகம் தத்வத அநிருத்தாந் மஹாமுநே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, லலாடாதிகளிலே நின்று சரீர ரக்ஷணத்தைப் பண்ணா நின்று கொண்டு, த்யாயிகளினுடைய தாபசாந்தியின் பொருட்டாயிருப்பதாய், வ்யூஹ சதுஷ்டயத்திலும் ஓரொன்றிலே மும்மூன்றாக உத்பந்நமாய், மூர்த்யந்தர ஸமாஹ்வயமாயிருக்கிற கேசவாதி வ்யூஹாந்தரம்.

விளக்கம் -(கேசவாதி மூர்த்யந்தரம்) - “ஏதத் அந்தர்க்கதாஸ் ஸர்வே மூர்த்யந்த ரஸமாஹ்வயா:, கேசவாத்யா த்வாதச ச லலாடாதிஷு நிஷ்டிதா:, சரீர ரக்ஷகாஸ் ஸர்வே த்யாயிநாம் தாபசாந்தயே – கேசவன் தொடக்கமாக உள்ள பன்னிரண்டு வ்யூஹ மூர்த்திகள், நெற்றி தொடக்கமாக பின் கழுத்து முடிய உள்ள இடங்களில் உள்ள வ்யூஹ மூர்த்திகள் ஆவர். அவர்கள் அனைவரும் தங்களை த்யானிப்பவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கி, அவர்களுடைய சரீரங்களைக் காக்கிறார்கள்” என்றும், “கேசவாத்யம் த்ரயம் தத்ர வாஸுதேவாத் விபாவ்யதே, ஸங்கர்ஷணாச்ச கோவிந்த பூர்வம் த்ரிதயமத்புதம் த்ரிவிக்ரமாத்யம் த்ரிதயம் ப்ரத்யும்நாத் உதிதம் முநே! ஹ்ருஷீகேசாதிகம்

தத்வத அநிருத்தாந் மஹாமுநே - கேசவன், மாதவன், நாராயணன் ஆகிய மூவரும் வாஸுதேவனிடமிருந்தும்; கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதனன் ஆகிய மூவரும் ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்தும்; த்ரிவிக்ரமன், மாதவன், ஸ்ரீதரன் ஆகிய மூவரும் ப்ரத்யும்நனிடமிருந்தும்; இருடகேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் ஆகிய மூவரும் அநிருத்தனிடமிருந்தும் உண்டானவர்கள்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நெற்றி முதலான இடங்களில் இருந்தபடி தங்களை த்யானிப்பவர்களுடைய சரீரங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, அவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்குவதற்காக உள்ளவர்களும், நான்கு வ்யூஹங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்றுமூன்றாக உற்பத்தி ஆனவர்களும், கேசவன் தொடக்கமாக உள்ள வ்யூஹங்கள் ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - (ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவம்) ஆவது, “பத்மநாபாதிகாஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் ததைவ ச, ஷட்த்ரிம்சத் ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா: ப்ராதாந்யேந கணேச்வர!, ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா:, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீப இவேச்வரா:” என்கிறபடியே தீபாத் தீபாந்நரம்போலே, அநிருத்தாத் உத்பந்நங்களாய், ப்ராதாநங்களாய், ஷட்த்ரிம்சத் பேதத்தாலே பிந்நங்களாயிருக்கிற பத்மநாபாத்யவதார விசேஷங்கள். இந்த பத்மநாபாதிகள்தான், “விபவா: பத்மநாபாத்யா: த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த: சக்த்யாத்மா மதுஸூதந:, வித்யாதிதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:, க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போநிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர:, வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்கவாந் தேவ: காந்தாத்மா அம்ருத தாரக:, ராஹுஜித் காலநேமிக்ந: பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:, ந்யக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏகச்ருங்க தநுஸ் ததா, தேவோ வாமந தேஹஸ் து ஸர்வவ்யாபீ த்ரிவிக்ரம:, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி: க்ருஷணஸ் ததைவச, ஜ்வலத் பரசுதர்க் ராமோ ராமச்சாந்யச் சதுர்க்கதி:, வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயித: ப்ரபு:, த்ரிம்சச்ச நவசைவைதே பத்மநாபாத்யோ மதா:” என்று முப்பத்தொன்பதாக அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதாதிகளிலே சொல்லிற்றேயாகிலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாறாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, இவர் ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமென்றதில் குறையில்லை. இனி அந்த முப்பத்தொன்பதிலே மூன்றைக் குறைத்துக் கொள்ளுகையிறேயுள்ளது; அவையாவன கபில தத்தாத்ரேய பரசுராம ரூபமான ஆவேசாவதாரங்கள்.

விளக்கம் - “ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவம் - பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ள முப்பத்து ஆறு பிரிவுகளுடன் கூடிய விபவங்கள் எவை?”. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில், “பத்மநாபாதிகாஸ் ஸர்வே வைபவீயாஸ் ததைவ ச, ஷட்த்ரிம்சத் ஸங்க்யா ஸங்க்யாதா: ப்ராதாந்யேந கணேச்வர!, ஷட்த்ரிம்சத் பேத பிந்நாஸ் தே பத்மநாபாதிகாஸ் ஸுரா:, அநிருத்தாத் ஸமுத்பந்நா தீபாத் தீப இவேச்வரா: - பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ளவையும், முப்பத்து ஆறு என்று கணக்கிடும்படி உள்ளவையும் ஆகிய அனைத்தும் விபவங்களுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவை ஆகும். விஷ்வக்ஸேனரே! முப்பத்து ஆறு பிரிவுகளில் வேறுபட்டுள்ள பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ள அந்த மூர்த்திகள், ஒரு தீபத்திலிருந்து வெளிவரும் மற்றும் தீபங்கள் போன்று, அநிருத்தனிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை ஆகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு தீபத்திலிருந்து உற்பத்தி ஆன மற்ற தீபங்கள் போன்று, அநிருத்தனிடமிருந்து உற்பத்தி ஆனவையாக, முதன்மையானவையாக, முப்பது ஆறு விதங்களில் வேறுபட்டுள்ள பத்மநாபன் போன்ற அவதாரச் சிறப்புகள் ஆகும். இந்தப் பத்மநாபன் முதலான மூர்த்திகள் குறித்து உரைக்கிறார். அஹிர்யுத்தந்ய ஸம்ஹிதையில் - விபவா: பத்மநாபாத்யா: த்ரிம்சச்ச நவசைவ ஹி பத்மநாபோ த்ருவோநந்த: சக்த்யாத்மா மதுஸூதந:, வித்யாதிதேவ: கபிலோ விச்வரூபோ விஹங்கம:, க்ரோடாத்மா படபாவக்த்ரோ தர்மோ வாகீச்வரஸ் ததா, ஏகாம்போநிதிசாயீ ச பகவாந் கமலேச்வர:, வராஹோ நரஸிம்ஹச்ச பீயூஷாஹரணஸ் ததா, ஸ்ரீபதிர்கவாந் தேவ: காந்தாத்மா அம்ருத தாரக:, ராஹுஜித் காலநேமிக்ந: பாரிஜாதஹரஸ் ததா, லோகநாதஸ் து சாந்தாத்மா தத்தாத்ரேயோ மஹாப்ரபு:, ந்யக்ரோதசாயீ பகவாந் ஏகச்ருங்க தநுஸ் ததா, தேவோ வாமந தேஹஸ் து ஸர்வவ்யாபீ த்ரிவிக்ரம:, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி: க்ருஷணஸ் ததைவச, ஜ்வலத் பரசுதர்க் ராமோ ராமச்சாந்யச் சதுர்க்கதி:, வேதவித் பகவாந் கல்கீ பாதாளசயித்: ப்ரபு:, த்ரிம்சச்ச நவசைவைதே பத்மநாபாத்யோ மதா: - பத்மநாபன் முதலான விபவங்கள் முப்பது ஒன்பது உள்ளன. இவை பத்மநாபன், துருவன், அநந்தன், சக்தி கொண்ட மதுஸூதனன், வித்யைகளுக்கு அதிதேவதையான கபிலன், விச்வரூபன், க்ரோடாத்மன், படபாவக்த்ரன், தர்மன், வாகீசன், திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவனும் பகவானும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன், வராஹன், நரஸிம்ஹன், அம்ருதத்தைக் கொண்டவன், ஸ்ரீயின் நாதன், மனதைக் கவருபவனும் அமிருதம் ஏந்தியவனும் ஆகிய தந்வந்திரி, ராகுவை வென்றவன், காலநேமியை அழித்தவன், பாரிஜாத மரத்தைக் கொண்டு வந்தவன், லோகநாதன், சாந்தமாக உள்ளவன், தத்தாத்ரேயன், ஆலிலையில் துயில்பவன், பகவானான ஒற்றைக் கொம்பு கொண்டவன்,

தேவனாகிய வாமநன், எங்கும் வ்யாபித்துள்ள த்ரிவிக்ரமன், நரன், நாராயணன், ஸ்ரீஹரி, க்ருஷ்ணன், ஒளி வீசும் கோடாலியைக் கொண்ட இராமன், நான்குவிதமான நடை கொண்ட இராமன், வேதங்களை அறிந்த பகவான் கல்கி, பாதாளத்தில் சயனிக்கும் பகவான் என்பதாக, பத்மநாபன் தொடக்கமாக உள்ளவர்கள் முப்பது ஒன்பது - என்று முப்பத்து ஒன்பதாக கூறப்பட்டது. இவ்விதம் இங்கு முப்பத்து ஒன்பது என்று இருந்தாலும், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் முப்பத்து ஆறு என்பதாகவே கூறப்பட்டதால், இவை முப்பத்து ஆறு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அப்படியானால் அந்த முப்பத்து ஒன்பதில், மூன்றைக் குறைக்கவேண்டும் என்றாகிறது. அவையாவன கபிலர், தத்தாத்ரேயர் மற்றும் பரசுராமன் என்பதான ஆவேச ரூபங்கள் ஆகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்க்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்கள்) ஆவன, அவதார கந்தமாகையாலே ஸர்வாவதாரங்களுக்கும் அநிருத்தரே காரணமாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், முன்பு சொன்ன பத்மநாபாதிகளிலே ஸஹபடிதங்களானவற்றிலே பூர்வோத்பந்ந விபவத்தில் நின்று விபவாந்தரங்களாக உத்பந்நங்க ளானவையுமுண்டென்னு மிடத்தை தர்சிப்பிக்கை முதலான சில ப்ரயோஜனங்களைப் பற்ற “பூர்வோத்பந்நாத் வைபவீயாத் ப்ராதுர்ப்பூதா மஹேச்வரா:, ப்ராதுர்ப்பாவாந்தராந் வித்திதாந் கணேச்வர! முக்க்யத:, உபேந்த்ராச்ச யதா முக்க்யா: த்ரிவிக்ரம தநூர் ஹரி:, ததிபக்தச்ச தேவேசோ தர்வீஹஸ்தோம்ருதப்ரத:, க்ருஷ்ணாச்ச மத்ஸ்யரூபஸ் ஸ்யாத் மத்ஸ்யாத் ஹயசிரோ யதா, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ் ததைவச” என்று பிரித்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்ட இந்திரனுக்குத் துணையாயிருந்து ஜகத் ரக்ஷணம் பண்ணுகிற உபேந்த்ராவதாரமும், எல்லை நடப்பாரைப் போலே லோகத்தையளந்து அவனிழந்த ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்த த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், அவனுக்கு அம்ருத ப்ரதாநார்த்தமாகக் கொண்ட ததிபக்தாவ தாரமும், வேத ப்ரதாநார்த்தமாகக் கொண்ட ஹயக்ரீவாவதாரமும், சிஷ்யாச்சார்ய ரூபேண நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளின நரநாராயணாவதாரங்களும், அவர்களோடொக்க தர்ம தேவதை பக்கலிலே பிறந்து லோகரக்ஷணம் பண்ணின ஹரியும் க்ருஷ்ணனுமான அவதாரங்களும், ப்ரளயரக்ஷணம் மந்தராதாரத்வம் பூம்யுத்தரணமாகிற இவற்றோடே வித்யாப்ரதானங்கள் பண்ணின மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாவதாரங்களும். ஆதி சப்தத்தாலே க்ரோடி க்ருதங்களான நரஸிம்ஹ கல்க்யவதாரம் தொடக்கமானவையும்.

விளக்கம் - (உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்கள்) “உபேந்த்ரன், த்ரிவிக்ரமன் போன்ற அவதாரச் சிறப்புகள் என்ன?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவதாரங்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ளதால், அனைத்து அவதாரங்களுக்கும் காரணமாக அநிருத்தனே கூறப்பட்ட போதிலும், முன்பு உரைக்கப்பட்ட பத்மநாபன் போன்றவற்றுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டவற்றில், “முதலில் உண்டான விபவங்களிலிருந்து வேறு விபவங்கள் உற்பத்தி ஆயின என்பதை உணர்த்துவதற்காக” என்பது போன்று சில பயன்களுக்காக இவை கூறப்பட்டன என்று கொள்ளவேண்டும். விஷ்வக்ஸேன ஸம்ஹிதையில், “பூர்வ உத்பந்நாத் வைபவீயாத் ப்ராதூர்ப்பூதா மஹேச்வரா: , ப்ராதூர்ப்பாவாந்தராந் வித்திதாந் கணேச்வர! முக்க்யத: , உபேந்த்ராச்ச யதா முக்க்யா: த்ரிவிக்ரம தநூர் ஹரி: , ததிபக்தச்ச தேவேசோ தர்வீஹஸ்த அம்ருதப்ரத: , க்ருஷ்ணாச்ச மத்ஸ்யரூபஸ் ஸ்யாத் மத்ஸ்யாத் ஹயசிரோ யதா, நரோ நாராயணச்சைவ ஹரி க்ருஷ்ணஸ் ததைவச – முதலில் உண்டான விபவத்திலிருந்து எந்த மஹேச்வரர்கள் உண்டானார்களோ அத்தகைய முக்கியமான அவதாரங்களை, நித்யஸூரியின் கூட்டத் தலைவரான நீவிர் அறிவீராக. உபேந்த்ரனுடமிருந்து த்ரிவிக்ரமனாகிய ஸ்ரீஹரியும், தேவனாகவும் அகப்பையைக் கையில் கொண்டவனும், அமிர்தத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய ததிபக்தன்; க்ருஷ்ணனிடமிருந்து மீனாக அவதரித்தவன் ஆகியோர் எவ்விதம் முக்கியமாக ஆகிறார்களோ, மீன் அவதாரத்தைக் காட்டிலும் ஹயக்ரீவ அவதாரம் எவ்விதம் முக்கியமாக ஆகிறதோ, அது போன்று நரனும், நாராயணனும், ஸ்ரீஹரியும் , க்ருஷ்ணனும் முக்கியமாக ஆகிறார்கள்”, என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாகப் பிரித்து எடுத்து உரைக்கப்பட்ட இந்த்ரனுக்கும் துணையாக இருந்தபடி இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் உபேந்த்ர அவதாரம்; எல்லையில் நடப்பவர்கள் போன்று இந்த லோகத்தை அளந்து, அவன் இழந்த ஐச்வர்யங்ளைப் பெற்றுக் கொடுத்த த்ரிவிக்ரம அவதாரம்; இந்த்ரனுக்கு அமிர்தம் அளிப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட ததிபக்தன் என்ற அவதாரம்; வேதங்களை வெளியிடுவதற்காக எடுத்த ஹயக்ரீவ அவதாரம்; சிஷ்யன் மற்றும் ஆசார்யன் என்பதான ரூபங்களில் நின்று திருமந்திரம் வெளியிட்டு அருளிய நரநாராயண அவதாரங்கள்; அவர்களுடன் தர்மதேவதையின் பக்கம் பிறந்து, லோகத்தைக் காத்தல் என்பதைச் செய்தருளிய ஸ்ரீஹரி மற்றும் க்ருஷ்ண அவதாரங்கள்; ப்ரளயத்திலிருந்து காப்பாற்றியது, மந்தார மலையை நிலை நிறுத்தியது, பூமியை வெளிக் கொணர்ந்தது ஆகிய செய்கைகளுடன் வித்யைகளை அளித்த மத்ஸ்யம், கூர்மம், மற்றும் வராஹ அவதாரங்கள்

இங்கு கூறப்பட்டன. இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் நரஸிம்ஹன் மற்றும் கல்கி போன்ற அவதாரங்களும் கூறப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ண க்ருதய ஸ்தாநாதி பேதங்கள்) ஆவன, கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பர வ்யூஹ விபவங்களாகிற அவற்றினுடைய “புஜாயுதாநாம் நியமஸ் தத்ரதத்ரேச்சயா மம, ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞே சாதூராத்த்மயே ததத் புஜச்சதுஷ்டயம். சாந்தோதிதாஸ்து த்விபுஜா: ஸ்வப்நாத்யா கணநாயக! தேவோ ஜகந்நாதோ வாஸுதேவோ ஜகத்பதி: சதுர்ப்புஜச் ச்யாமளாங்க: பரமே வ்யோம்நி நிஷ்டித: நித்யோதிதச் சாந்ததநூராஸ்தே வ்யோம்நி ஷட் குண: சாந்தோதிதச் சாந்தவபுர் த்விபுஜ: புருஷாக்ருதி:” என்றும், “கேசவாத்யா குணாத்யக்ஷ மூர்த்யந்தர ஸமாஹ்வயா:, உபாஸகாநாம் ஸேநேச! புக்தி முக்தி பல ப்ரதா:; ஸர்வே சதுர்ப்புஜா ஜ்ஞேயா: பத்ம சங்காதி தாரகா:, தத்தச் சாஸ்த்ரேஷு ச ஜ்ஞேயா லாஞ்சநாபரணாதய: சதுச்சக்ரதரம் மாம் து ஸ்ம்ருத்வா ஜாம்பூநத ப்ரபம், சதுச் சங்கதரம் தேவம் நீல ஜீமூத ஸந்நிபம் இந்த்ர நீல நிபச்யாமம் சதுர்ஹஸ்தைர் கதாதரம், சதுர்ப்புஜ தநுஷ்மந்தம் சந்த்ரபா ஸத்ருசத்யுதிம். சதுர்ஹலதரம் தேவம் பத்ம கிஞ்ஜல்க ஸந்நிபம். முஸலாஸ்த்ரம் மஹாவிஷ்ணும் அரவிந்தாபமேவ ச, கட்கபாணிம் சதுர்ஹஸ்தம் அக்நி ஸந்நிப தேஜஸம், சதுர்வஜ்ரதரம் தேவம் தருணாதித்ய ஸந்நிபம், பட்டஸாயுத ஹஸ்தஞ்ச புண்டரீகாபமேவ ச. சதுர்ப்பிர் முத்கரதரம் புஜைர் வித்யுத ஸமத்யுதிம் பஞ்சாயுததரம் மாஞ்ச ஸஹஸ்ராம்ச ஸமப்ரபம். பாச ஹஸ்ததரம் தேவம் பாலார்க்கசத ஸந்நிபம்” என்றுமித்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற புஜ பேதங்களும், வர்ண பேதங்களும், இந்த வ்யூஹ பேத விபவ பேதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரத்யேகமுண்டான க்ருதய பேதங்களும், ஆமோதாதிகளும் அயோத்யா மதுராதிகளுமாய்க் கொண்டு வ்யூஹ விபவங்களுக்கு ப்ரத்யேகமுண்டான ஸ்தாந பேதங்களும், ஆதி சப்தத்தாலே க்ரோடீ க்ருதங்களான பூஷண வஸ்தராதி பேதங்களும். (துரவதரங்களுமாய் குஹ்யதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது, இவையெல்லாம் சொன்னாலும் ஒருவர்க்கு புத்தி பண்ணவுமரிதாய் அவதார ரஹஸ்யங்களாகையாலே, மிகவும் குஹ்யமுமாயிருக்கையாலே, சொல்லுகிறோமில்லையென்கை.

விளக்கம் - (அவற்றினுடைய புஜாயுத வர்ண க்ருதய ஸ்தாநாதி பேதங்கள்) - அந்த விபவங்களின் திருத்தோள்கள், ஆயுதங்கள் போன்றவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள் எவை என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - புஜாயுதாநாம் நியமஸ் தத்ரதத்ரேச்சயா மம, ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞே சாதூராத்த்மயே ததத் புஜச்சதுஷ்டயம்.

சாந்தோதிதாஸ்து த்விபுஜா: ஸ்வப்நாத்யா கணநாயக! தேவோ ஜகந்நாதோ வாஸுதேவோ ஜகத்பதி:. சதுர்ப்புஜச் ச்யாமளாங்க: பரமே வ்யோம்நி நிஷ்டித:. நித்யோதிதச் சாந்ததநுராஸ்தே வ்யோம்நி ஷட் குண:. சாந்தோதிதச் சாந்தவபுர் த்விபுஜ: புருஷாக்ருதி: – அந்த விபவங்களுடைய புஜங்கள், ஆயுதங்கள், அவற்றின் செயல்பாடுகள் போன்ற பலவும் எனது விருப்பத்தால் நிகழ்கின்றன. விழிப்பு நிலை என்பதாக உள்ள நான்கு நிலைகளாக, நான்கு விதமாக உள்ள மூர்த்திகளுக்கு நான்கு தோள்கள் உள்ளன. கனவு மற்றும் ஆழ்ந்த உறக்கம் என்பதாக உள்ள நிலைகளுக்குத் தேவதையாக உள்ள வாஸுதேவன் போன்றவர்களுக்கு இரண்டு திருத்தோள்கள் உள்ளன. ஆதிதேவனாகவும், ஜகத்தின் பதியாகவும், வாஸுதேவனாகவும் உள்ள ஜகத்பதிக்கு நான்கு திருத்தோள்கள் மற்றும் நீலநிறம் ஆகியவை உள்ளன; இவன் பரமபதத்தில் உள்ளான்; ஆறு குணங்கள் கொண்ட அவன் சாந்தமான திருமேனியுடன் அந்த இடத்தில் உள்ளான். சாந்தோதிதன் எனப்படும் வ்யூஹ வாஸுதேவன், சாந்தமான திருமேனியுடன் இரண்டு திருத்தோள்கள் கொண்டவனாக உள்ளான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் – கேசவாத்யா குணாத்யக்ஷ மூர்த்யந்தர ஸமாஹ்வயா:, உபாஸகாநாம் ஸேநேச! புக்தி முக்தி பல ப்ரதா:; ஸர்வே சதுர்ப்புஜா ஜ்ஞேயா: பத்ம சங்காதி தாரகா:, தத்தச் சாஸ்த்ரேஷு ச ஜ்ஞேயா லாஞ்சநாபரணாதய:. சதுச்சக்ரதரம் மாம் து ஸ்ம்ருத்வா ஜாம்பூநத ப்ரபம், சதுச் சங்கதரம் தேவம் நீல ஜீமூத ஸந்நிபம் இந்த்ர நீல நிபச்யாமம் சதுர்ஹஸ்தைர் கதாதரம், சதுர்ப்புஜ தநுஷ்மந்தம் சந்த்ரபா ஸத்ருசத்யுதிம். சதுர்ஹலதரம் தேவம் பத்ம கிஞ்ஜல்க ஸந்நிபம். முஸலாஸ்த்ரம் மஹாவிஷ்ணும் அரவிந்தாபமேவ ச, கட்கபாணிம் சதுர்ஹஸ்தம் அக்நி ஸந்நிப தேஜஸம், சதுர்வஜ்ரதரம் தேவம் தருணாதித்ய ஸந்நிபம், பட்டஸாயுத ஹஸ்தஞ்ச புண்டரீகாபமேவ ச. சதுர்ப்பிர் முத்கரதரம் புஜைர் வித்யுத ஸமத்யுதிம் பஞ்சாயுததரம் மாஞ்ச ஸஹஸ்ராம்ச ஸமப்ரபம். பாச ஹஸ்ததரம் தேவம் பாலார்க்கசத ஸந்நிபம் - மூர்த்யந்தரம் என்று கூறப்படும் கேசவன் முதலான பன்னிரண்டு வ்யூஹங்கள், தங்களை உபாஸிப்பவர்களுக்கு புத்தியும் மோக்ஷமும் அளிப்பார்கள். அனைத்து மூர்த்திகளும் நான்கு திருக்கரங்களுடன், தாமரை சங்கு முதலானவற்றைக் கொண்டவர்களாக உள்ளதை அறியவேண்டும். இவர்களுடைய அடையாளம் மற்றும் ஆபரணம் குறித்து அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களில் அறியலாம். நான்கு சக்கரங்கள் கொண்டவராக, பொன்னிற ஒளியுடன் உள்ளவராகவும் (கேசவன்), நான்கு சங்குகள் ஏந்தி, ஒளிவீசும் கருமையான மேகம் போன்று உள்ளவராகவும் (நாராயணன்); நான்கு கதைகள் ஏந்தி, இந்த்ர நீலக்கல் போன்று உள்ளவராகவும் (மாதவன்); நான்கு திருக்கரங்களில் வில்லை ஏந்தி, சந்த்ரன் போன்று ஒளி வீசுபவராகவும் (விஷ்ணு); நான்கு உலக்கைகள் ஏந்தி, தாமரையின் ஒளியை வீசுபவராகவும் (மதுஸூதனன்); நான்கு திருக்கரங்களிலும் வாளை ஏந்தி

அக்னியின் ஒளியுடன் நிற்பவராகவும் (த்ரிவிக்ரமன்); நான்கு திருக்கரங்களிலும் வஜ்ராயுதம் ஏந்தி, இளஞ்சூரியன் போன்று ஒளிர்வவராகவும் (வாமநன்); நான்கு திருக்கரங்களிலும் ஈட்டிகளை ஏந்தி, வெண்மையான தாமரை நிறம் கொண்டவராகவும் (ஸ்ரீதரன்); நான்கு திருக்கரங்களிலும் சாட்டைகளை ஏந்தியவராகவும் (ஹ்ருஷீகேசன்); நான்கு திருக்கரங்களிலும் பட்டஸம் என்ற ஆயுதம் ஏந்தி, மின்னல் போன்று ஒளிர்வவராகவும் (பத்மநாபன்); நான்கு திருத்தோள்களிலும் பாசக்கயிற்றை ஏந்தி, இளஞ்சூரிய நிறம் கொண்டவராகவும் (தாமோதரன்) என்னை எண்ணுவீராக - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் கூறப்படும் திருத்தோள்களில் உள்ள வேறுபாடுகள், நிறங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள், இத்தகைய வ்யூஹ வேறுபாடுகள் மற்றும் விபவ வேறுபாடுகள் ஆகிய ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் தனித்தனியாக உள்ளதான செயல்பாடு வேறுபாடுகள் மற்றும் அயோத்யா மதுரா முதலானவை தொடக்கமாக உள்ளதான வ்யூஹ விபவங்களுடைய இருப்பிட வேறுபாடுகளும் இங்கு கூறப்பட்டதாகவே கொள்ள வேண்டும். இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் ஆபரணங்கள், ஆடைகள், ஆயுதங்கள் ஆகிய வேறுபாடுகள் கூறப்பட்டன. (துரவதரங்களுமாய் குஹ்யதமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்) - என்பதன் மூலம், இவை அனைத்தும் கூறப்பட்ட போதிலும், யாராலும் எண்ணுவதற்கு அரிதாக உள்ள அவதார ரஹஸ்யங்களாக இவை உள்ளதால், மிகவும் இரகசியமாக உள்ளதால், கூறப்படவில்லை என்கிறார்.

194. அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை.

அவதாரிகை - லோகத்தில் ஜன்மங்களுக்கு ஹேது கர்மமாயன்றே இருப்பது; இவனுடைய அவதாரங்களுக்கு ஹேது ஏதென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை) என்று.

விளக்கம் - இந்த லோகத்தில் ஒரு பிறவி எடுத்தல் என்பதற்குக் காரணமாக, கர்மமே உள்ளது. இவனுடைய அவதாரங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளது என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “பஹுதா விஜாயதே”, “பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி”, “பல பிறப்பாய்”, “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்”, “மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப்பிறவி பிறந்த” என்னும்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற இவனுடைய

அவதாரங்களுக்கு ஹேது, “இப்படியவதரிப்போம்” என்னும் ஸ்வேச்சையொழிய ஹேத்வந்தரமில்லை யென்கை. “ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா” என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே; “ஆத்மமாயயா” என்றது, “ஆத்மேச்சயா” என்றபடி; “மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்” என்று மாயா சப்தம் ஜ்ஞாந வாசியாகையாலே, இச்சா ரூபமான ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது; “இச்சா க்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - “பஹுதா விஜாயதே - பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்” என்றும், கீதை (4-5) - பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி - எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தன - என்றும், திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாய் - என்றும், திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-6) - மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப்பிறவி பிறந்த - என்றும் பலவிதமாகக் கூறப்படுவதான இவனுடைய அவதாரங்களுக்கான காரணம், “இப்படியாக நான் அவதரிப்பேன்” என்ற இச்சை அல்லாமல், வேறு ஏதும் இல்லை. கீதை (4-6) - ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா - எனது இச்சையால் அவதரிக்கிறேன் - என்று தானே உரைத்தான் அல்லவோ? இங்கு “ஆத்ம மாயயா” என்றால் “ஆத்ம இச்சயா” என்று பொருள்; அதாவது “மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம் - மாயா, வயுநம், ஞானம் ஆகிய சொற்கள் ஞானத்தைக் குறிக்கும்” என்பதற்கு ஏற்ப “மாயா” என்ற பதமானது ஞானத்தைக் குறிப்பதால், இச்சை என்ற வடிவில் உள்ள ஞானம் என்று கருத்து. “இச்சா க்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ - எனது இச்சையால் நான் பல சரீரங்களை எடுக்கிறேன்” என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “இயம் வையூஹீ வை ஸ்திதி ரத கிலேச்சாவிஹ்ருதயே விபூதீநாம் மத்யே ஸூர நர திரச்சாம் அவதரந், ஸஜாதீயஸ் தேஷாமிதிது விபவாக்க்யாமபி பஜந் கரீச! த்வம் பூர்ணோ வரகுணகணைஸ் தாந ஸ்தகயஸி” என்றும், “ஏவம் ஸ்திதே த்வதுபஸம்ச்யணாப்யுபாயோ மாநேந கேநசித அலப்ஸ்யத நோப லப்தும், நோசேத் அமர்த்ய மநுஜாதிஷு யோநிஷு த்வம் இச்சா விஹார விதிநா ஸமவாதரிஷ்ய:” என்றும் அவதார ஹேது இச்சையென்னுமிடத்தை ஆழ்வான் விசதமாகவருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவத்தில் - இயம் வையூஹீ வை ஸ்திதி ரத கிலேச்சாவிஹ்ருதயே விபூதீநாம் மத்யே ஸூர நர திரச்சாம் அவதரந், ஸஜாதீயஸ் தேஷாமிதிது விபவாக்க்யாமபி பஜந் கரீச! த்வம் பூர்ணோ வரகுணகணைஸ் தாந ஸ்தகயஸி - வரதா! உனது இந்த நிலையானது வ்யூஹத்தைப் பற்றியே உள்ளது. நீ

விரும்பும் விதமாக, உனது விளையாட்டின் காரணமாக, உனது லோகத்தில் தேவர்கள் மனிதர்கள் விலங்குகள் ஆகியோருடைய நடுவில் அவதரிக்கும் நீ, விபவ அவதாரம் என்ற பெயர் பெறுகிறாய். பூர்ணமான குணங்கள் கொண்டவனாக நீ உள்ளபோதிலும், அந்த மனிதர் விலங்குகள் ஆகியவற்றின் நடுவில் உள்ளதால், அத்தகைய உயர்ந்த குணங்களை மறைத்துக் கொள்கிறாய் - என்றும், அதிமாநிஷஸ்தவத்தில் - ஏவம் ஸ்திதே த்வதுபஸம்ச்ரயணாப்யுபாயோ மாநேந கேநசித அலப்ஸ்யத நோப லப்தும், நோசேத் அமர்த்ய மநுஜாதிஷு யோநிஷு த்வம் இச்சா விஹார விதிநா ஸமவாதரிஷ்ய: - நீ இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதவன் ஆவாய். ஆனால் உனது இச்சையால் இங்கு ஸஞ்சரிக்கும்போது தேவர்கள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் என்பது போன்று பிறவிகளில் நீ அவதரிக்காமல் இருந்திருந்தால், உன்னை அடையும் வழியை அறிதல் என்பது இயலாமல் போகும் - என்றும் உள்ள இடங்களில், அவனுடைய அவதாரத்திற்கான காரணம் என்பது, அவனுடைய இச்சையே ஆகும் என்று கூரத்தாழ்வான் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

195. பலம் ஸாது பரித்ராணாதி த்ரயம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பரித்ராணாய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே” என்று அவன் தானருளிச் செய்தபடியே, தன் பக்கல் ப்ரேம யுக்தராய், தன்னுடைய அநுபவமொழிய ச்ஷணகாலமும் செல்லாதே, தன்னைக் காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் ஸாது ஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூப சேஷ்டித அவலோகந ஆலாபந்தாந முகேந ரக்ஷிக்கையும், தத் விரோதிகளான துஷ்க்ருத்துக்களை நசிப்பிக்கையும், தன்னுடைய ஆராதந ரூபமாய் ச்ஷணமாய்க் கிடக்கிற வைதிக தர்மத்தை ஆராத்யனான தன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்முன்றுமே பலமென்கை. “ஸாதவ உக்த லக்ஷண தர்மசீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா மத் ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்ம ஸ்வரூபாணாம் வாங் மநஸா கோசரதயா மத் தர்சநேந விநா ஆத்மதாரண போஷணாதிகம் அல்பமாநா: ச்ஷணமாத்ர காலம் கல்ப ஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: பரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத் ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவ லோகந ஆலாபநாதி தாநேந தேஷாம் பரித்ராணாய தத் விபரீதாநாம் விநாசாய ச ச்ஷணஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்ய மதாராதந ரூபஸ்ய ஆராத்ய ஸ்வரூப தர்சநேந ஸ்தாபநாய ச யுகே யுகே ஸம்பவாமி; க்ருத த்ரேதாதி யுக விசேஷ நியமோபி நாஸ்தீத்யர்த்த:” என்றிறே இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தம் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. “யே பக்தா பவதேக போக

மநஸோ நந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநா: தத் ஸம்ச்லேஷண தத் விரோதி நிதநாத்யர்த்தம் வநாத்ரீச்வர!, யதவாதரஸ் ஸூர நராத் யாகார திவ்யாக்ருதிஸ் தேநைவ த்ரிதசைர் நரைச்ச ஸுகரம் ஸ்வப்ரார்த்தித ப்ரார்த்தநம்” என்றிறே ஆழ்வானுமருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - அவதாரங்களுடைய பலன் என்ன என்பதை, கீதை (4-8) – பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே - ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்கும் நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதரிக்கிறேன் - என்று அவனே அருளிச்செய்கிறான். தன்னிடம் எப்போதும் காதல் கொண்டு, தன்னுடைய அனுபவம் என்பது இல்லாமல் ஒரு நொடிப்பொழுது கூட கழிக்க இயலாமல், தன்னைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டுள்ள ஸாதுக்களை, தன்னுடைய “ரூபம், லீலைகள் கடாசஷம், இனிய பேச்சு” என்பதன் மூலம் காப்பாற்றுதல்; தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழித்தல்; தனது ஆராதனை என்பதாக உள்ளவையும், அழிந்து போகும் நிலையில் உள்ளவையும் ஆகிய வேதமார்க்கத்தை, அவற்றால் ஆரதிக்கப்படுபவனாகிய தனது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து மீண்டும் நிலை நாட்டுதல் என்பதான மூன்றுமே அவதாரங்களுடைய பயன் ஆகும். இந்த ச்லோகத்திற்கு பாஷ்யகாரர், “ஸாதவ உக்த லக்ஷண தர்மசீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா மத் ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்ம ஸ்வரூபாணாம் வாங் மநஸா கோசரதயா மத் தர்சநேந விநா ஆத்மதாரண போஷணாதிகம் அல்பமாநா: சஷணமாத்ர காலம் கல்ப ஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: பரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத் ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவ லோகந ஆலாபநாதி தாநேந தேஷாம் பரித்ராணாய தத் விபரீதாநாம் விநாசாய ச சஷ்ணஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்ய மதாராதந ரூபஸ்ய ஆராத்ய ஸ்வரூப தர்சநேந ஸ்தாபநாய ச யுகே யுகே ஸம்பவாமி; க்ருத த்ரேதாதி யுக விசேஷ நியமோபி நாஸ்தீத்யர்த்த: - ஸாது என்பது நல்லவர்கள், தர்ம சீலர்கள் ஆகியோரைக் குறிக்கும். அப்பதமானது, என்னைச் சரணம் புகுந்த வைஷ்ணவர்களைக் குறிக்கும். என்னுடைய திருநாமம், லீலைகள் மற்றும் ரூபம் போன்றவை வாக்கிற்கு மனதிற்கும் எட்டாதவை ஆகும். ஆயினும் இவர்கள் அனைத்திலும் என்னைக் காண்பவர்களாக, என்னைக் காணாமல் உள்ளபோது மனம் வருந்தி இருப்பவர்கள் ஆவர். நான் இல்லாத ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூட இவர்களுக்கு ஆயிரம் கல்பகாலம் போன்றதாகும். என்னை விட்டுப் பிரிய நேரிடும் என்றால், தங்களுடைய ஒவ்வொரு உடல் உறுப்பும் சோர்வதாகவே எண்ணுவார்கள். ஆகவே இவர்களுக்கு எனது உருவத்தைக் காண்பிப்பதற்காகவும், என்னுடன் இவர்கள் பழகுவதற்காகவும், இவர்களைக் காப்பதற்காகவும் நான் தேவனாகவும் மனிதர்களாகவும் பிறவி எடுக்கிறேன். மிகவும் பாபம் நிறைந்த செயலாகிய, எனது அடியார்களை

அவமதித்தல் போன்றவற்றைச் செய்யும் விரோதிகளை அழிப்பதற்காகவும், எனது உபாஸனையாகிய வேத தர்மங்களைக் காப்பாற்றவும் நான் அவதரிக்கிறேன். மேலும் என்னைக் கண்டு அனைவரும் வணங்குவதற்காகவும் நான் தோன்றுகிறேன். நான் பிறப்பதற்கு க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம் என்பது போன்ற கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் இல்லை” என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானும் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் (86) – யே பக்தா பவதேக போக மநஸோ நந்யாத்ம் ஸஞ்ஜீவநா: தத் ஸம்ச்லேஷண தத் விரோதி நிதநாத்யர்த்தம் வநாத்ரீச்வர!, யதவாதரஸ் ஸுர நராத் யாகார திவ்யாக்ருதிஸ் தேநைவ த்ரிதசைர் நரைச்ச ஸுகரம் ஸ்வப்ரார்த்தித ப்ரார்த்தநம் - திருமாலிருஞ்சோலை என்ற வனத்தின் ஈச்வரனே! தங்களுடைய ஆத்ம நலத்தைப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாமல், உன்னுடைய சேர்த்தி மற்றும் அனைத்தல் ஆகியவற்றை மட்டுமே விரும்பும் மனம் கொண்ட அடியார்கள் யார் உள்ளனரோ, அந்தப் பக்தர்களுடன் சேர்ந்து இருத்தல், அவர்களுடைய விரோதிகளை அழித்தல் போன்ற காரணங்களுக்காக, அண்டத்தின் நடுவில் தேவன் மனிதன் விலங்கு என்பது போன்ற திவ்யமான திருமேனியுடன் நீ அவதரித்தாய்; இந்தக் காரணத்தால், தேவர்களாலும் மனிதர்களாலும் செய்யவேண்டிய ப்ரார்த்தனையானது சுலபமாக உள்ளது- என்றதும் காண்க.

196. பல ப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகு சாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

அவதாரிகை - அவதாரம் ஐச்சமென்றறியாதே கர்மநிபந்தநமாக நினைத்து மந்த மதிகள் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல ப்ரமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவதாரங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய இச்சையால் ஏற்படுகிறது என்பதை அறியாமல், கர்மம் காரணமாகவே அவை அவனுக்கு ஏற்படுகிறது என்று சில மந்த புத்தி கொண்டவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை தானே எழுப்பிக்கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இதிஹாஸ புராண ரூபமான பல ப்ரமாணங்களிலும் “பதி வ்ரதா தர்ம பரா ஹதா யே ந மம ப்ரியா, ஸ து ப்ரியா விரஹித: சிர காலம் பவிஷ்யதி” என்றாப்போலே யுண்டான ப்ருகு சாபம் முதலானவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதார ஹேது இச்சையன்றிக்கே கர்மமாக வேண்டாவோ? என்னிலென்கை.

விளக்கம் - இதிகாசம் மற்றும் புராணம் என்னும் வடிவில் உள்ள ப்ரமாணங்களில், “பதி வ்ரதா தர்ம பரா ஹதா யே ந மம ப்ரியா, ஸ து ப்ரியா விரஹித: சிர காலம் பவிஷ்யதி - (ப்ருகு முனிவர் உத்தரகாண்டத்தில் கூறுவது) - பதி வ்ரதையாகவும், தர்ம வழியில் நின்றவளும் ஆகிய எனது ப்ரியமான மனைவி யாரால் கொல்லப்பட்டானோ, அவன் பல காலம் தனது மனைவியைப் பிரிந்து நிற்பான்” என்று கூறப்பட்டது போன்று, ப்ருகு முனிவருடைய சாபம் முதலானவை மூல்மே இராமன் பிறந்தான் என்றே ஆகிறது; இதனால், அவதாரங்களுக்குக் காரணம் கர்மம் அன்றி அவனுடைய இச்சை அல்ல என்று கூறவேண்டாமா?

197. அவைதன்னிலே, சாபம் வ்யாஜம் அவதாரம் ஐச்சமென்று பரிஹரித்தது.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (அவை தன்னிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தபஸாராதிதோ தேவோ ஹ்யப்ரவீத் பக்தவத்ஸல:, லோகாநாம் ஸம்ப்ரியார்த்தம் து சாபம் தம் க்ருஹ்யமுத்தவாந்” என்று உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலும், “ஸர்வாவர்த்தேஷு வை விஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவ து, ஜாகாஸ்த்ரச்சலேநைவ ஸ்வேச்சயா கமநம் ஹரே:, த்விஜ சாபச்சலேநைவம் அவதீர்ணோபி லீலயா” என்று லைங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகையாலே, ப்ருகு சாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கிறவவை தன்னிலே, சாபம் வ்யாஜமாத்ரம், அவதாரம் இச்சா க்ருஹீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, உத்தர இராமாயணத்தில் – தபஸாராதிதோ தேவோ ஹ்யப்ரவீத் பக்தவத்ஸல:, லோகாநாம் ஸம்ப்ரியார்த்தம் து சாபம் தம் க்ருஹ்யமுத்தவாந் - தவத்தின் மூலம் ஆராதிக்கப்படுபவனாகவும், அடியார்களுக்கு எளியவனாகவும் உள்ள அந்த தேவதேவன், “அந்தச் சாபமானது லோகங்களுடைய நன்மைக்காக நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது”, என்றான் – என்றும், லைங்க புராணத்தில் - ஸர்வாவர்த்தேஷு வை விஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவ து, ஜாகாஸ்த்ரச்சலேநைவ ஸ்வேச்சயா கமநம் ஹரே:, த்விஜ சாபச்சலேநைவம் அவதீர்ணோபி லீலயா - மஹாவிஷ்ணுவின் அனைத்து

அவதாரங்களும் அவனது விருப்பத்தால், சாபம் என்பது போன்றவற்றால் உண்டானாலும், விஷ்ணுவிற்கு ஒரு வேடனுடைய அம்பானது இந்த உலகிலிருந்து பரமபதம் திரும்புவதற்கு ஒரு காரணமாக மட்டுமே அமைகிறது - என்றும் கூறப்பட்டது. ஆலவே ப்ருகுவின் சாபத்தால் இராமனாகப் பிறந்தான் என்று கூறப்படும் கருத்துக்களில் உள்ள சாபம் என்பது, அவன் இந்த லோகத்தில் அவதாரம் செய்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக உள்ள காரணம் மட்டுமே ஆகும். அவன் தனது விருப்பத்தால் மட்டுமே அவதாரங்களை எடுக்கிறான்.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது, அந்த: ப்ரவிச்ய நியந்தாவாயிருக்கை.

அவதாரிகை - ஆகவிப்படி விபவத்தை உபபாதித்தவனந்தரம் அந்தர்யாமித்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக விபவ அவதாரங்களைக் குறித்து விரிவாக உரைத்த பின்னர், அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மையை விரிவாக விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம்”, “சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஹ்ருதி ஸ்தித:” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே சேதநருடையவுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவதென்கை.

விளக்கம் - அதாவது, ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி - யார் ஆத்மாவின் உள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ - என்றும், தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் - அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (4-1-17) - சாஸ்தா விஷ்ணு: அசேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஹ்ருதி ஸ்தித: - அனைத்து ஜகத்தின் இதயத்தில் உள்ள விஷ்ணு அனைத்தையும் நியமிக்கிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சேதநர்களுக்குள்ளும் புகுந்து, அவர்களுடைய அனைத்து விதமான செயல்களுக்கும் எஜமானனாக இருத்தல் என்பதே அந்தர்யாமி தன்மை ஆகிறது.

199. ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக் கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரசஷிக்கைக்காகவும், பந்து பூதனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலேயெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அவதாரிகை - இதுதான் ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபித்து நின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதாமாய்க் கொண்டு, த்விவிதமாயிருக்கையாலே, உபயத்தையுமருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இத்தகைய அந்தர்யாமி நிலை என்பது ஆத்மாவிற்குள் தனது ஸ்வரூபத்தால் பரவி நின்று நியமிப்பதாகவும், திருமேனியுடன் சேர்ந்தபடி நின்று அவர்களுடைய இதயத்தில் பரவி நின்று நியமிப்பதாகவும் உள்ளதுஆ .க, இப்படி இரண்டுவிதமாக உள்ளதால், அவை இரண்டைக் குறித்தும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அந்தர்யாமி ஸ்வரூபஞ்ச ஸர்வேஷாம் பந்துவத் ஸ்திதம்” என்று தொடங்கி, “ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசேபி பந்துராத்மாஹி கேசவ:” என்று சொன்னபடியே, புண்ய நிபந்தநமாக ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேசிக்கையும், பாப நிபந்தநமாக நரகத்தை ப்ரவேசிக்கையும், உபய நிபந்தநமாக கர்ப்பத்தை ப்ரவேசிக்கையும் முதலான எல்லா அவஸ்தைகளிலும், எல்லாச் சேதநர்க்கும் இராமட மூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை ஒருகாலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே “அங்குஷ்ட மாத்ர புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதாமக” என்றும், “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா” என்று மித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்யோதீரூபமாய் ச்யாமளமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி “செம்பொனே” திகழுகிற புகராலே நீல தோயதத்தை விழுங்கின வித்யுலேகை போலேயிருக்கையாலே பாஹ்ய விஷய ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அதில் நின்று பற்றறுத்துத் தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கிக் கொள்ளும்படி சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேதநர்க்கு த்யான ருசி பிறந்தபோது த்யேயனாகைக்காகவும், புத்த்யாதிகளுக்கு நியாமகனாய்க் கொண்டு அவர்களை ரசஷிக்கைக்காகவும், நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல் துடக்காலே பந்து பூதனாய்க் கொண்டு “பத்ம கோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ் சாப்யதோமுகம்” என்கிற ஹ்ருதயத்திலே யெழுந்தருளி

யிருக்குமிருப்பென்னை. அந்தராத்மதையை முதலிற்சொல்லி அதுக்குமேலே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஹருதய கமலத்திலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான பரத்வாதிகளைச் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே.

விளக்கம் - அதாவது, “அந்தர்யாமி ஸ்வரூபஞ்ச ஸர்வேஷாம் பந்துவத் ஸ்திதம் - அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமானது அனைத்திற்கும் உறவினர் போன்று உள்ளது” என்று தொடங்கி, “ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசேபி பந்துராத்மாஹி கேசவ: - ஜீவாத்மாக்கள் ஸ்வர்கம் சென்றாலும், நரகம் புகுந்தாலும் அவர்களுக்குள் புகுந்து உறவினன் போன்று எப்போதும் கேசவன் உள்ளான்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, புண்ணியத்தின் விளைவாக ஸ்வர்க்கம் புகுதலும், பாபத்தின் காரணமாக நரகம் புகுதலும், அந்த இரண்டின் காரணமாக கர்ப்பத்தில் புகுதலும் என்பதான அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்து சேதநர்களுக்கும், தந்தையிடம் கோபித்துக்கொண்டு சத்திரம் சென்று தங்கியுள்ள புத்திரனுக்கு, அவன் அறியாமல் யார் மூலமாகவே தந்தை உணவு அனுப்புவது போன்று, ஒவ்வொரு சேதநர்க்கும் உள்ளே இருந்தபடி, அவர்களுடைய இருப்பு என்பதையே உறுதியாக நோக்கியபடி உள்ளதால் அவர்களுக்குத் துணையாக அந்தர்யாமி நிலை உள்ளது. இவ்விதம் அவர்களை ஒருபோதும் விடாமல் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் நிலை மட்டும் அல்லாமல், கட. (2-4-13) – அங்குஷ்ட மாத்ர புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதாமக - கட்டை விரல் அளவுள்ள புருஷன் அனைவருடைய இதயத்திலும், புகை இல்லாத ஜ்யோதியாக உள்ளான் – என்றும், தை. (2-11) - “நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களின் உள்ளிலும், நீல மேகம் போன்ற அவன், மின்னல் கொடி போன்று அமர்ந்துள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜ்யோதி ரூபமாக, நீல நிறத்தில் உள்ள உள்ள தன்னை முழுவதுமாக நிறையும் விதத்தில், திருவாய்மொழி (1-10-9) – செம்பொனே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மகிழ்வு காரணமாக, நீல இரத்தினத்தை விழுங்கிய மின்னல் போன்று உள்ளான். ஆகவே மற்ற விஷயங்களில் அலையும் மனத்தை, அவற்றிடம் உள்ள பற்றுதல்களை அறுத்து, தனது பக்கம் காதல் கொள்ளும்படியாக, மங்களகரமாக இருப்பிடமாக உள்ள திருமேனியுடன், அந்தச் சேநர்களுக்கு த்யான ரூசி ஏற்படும்போது அவர்களால் த்யானிக்கப்படும் பொருளாக நிற்பதற்காகவும், அவர்களுடைய புத்தி போன்றவற்றை நியமிப்பவனாகவும் உள்ளதால் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுடைய உறவினன் என்பதை உணர்த்தவல்ல நாராயணன் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுபவனாக அவர்களுடைய உறவினனாக

உள்ளதால், “பத்ம கோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ் சாப்யதோமுகம் - கவிழ்த்த தாமரை மொட்டு போன்றுள்ள இதயத்தில்” என்பதற்கு ஏற்ப, இதயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நிலையே அந்தர்யாமி நிலையாகும். அவன் தனது திருமேனியுடன் கூடியுள்ள நிலையான பரத்வம் போன்ற பல நிலைகளைக் கூறும் இடமாக உள்ளதால், இங்கு அந்தர்யாமியாக உள்ளதை முதலில் உரைத்து, தொடர்ந்து திருமேனியுடன் உள்ளதை உரைத்து, இதயம் என்ற தாமரையில் உள்ளதைக் கூறி முடித்தார்.

200. அர்ச்சாவதாரமாவது, “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்” என்கிறபடியே சேதநர்க்கு அபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவ விசேஷங்கள் போலன்றிக்கே, தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதி பண்ணி, அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சக பரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையு முடையனாய்க் கொண்டு, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை.

அவதாரிகை - ஆக அந்தர்யாமித்வத்தை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அனந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தையுபபாதிக்கிறார் (அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மையை விவரித்தார். அடுத்து, அர்ச்சாவதாரமாக உள்ள நிலையை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர் யாதொன்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள் அத்தையே தனக்கு வடிவாகக் கொள்ளுமென்கிறபடியே, ஆச்ரிதரான சேதநர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ண ரஜதாதி சிலா பர்யந்தமான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே, அயோத்யா மதுராதி தேச நியமமென்ன, பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நூறு ஸம்வத்ஸரமென்ன றாப் போலேயுண்டான கால நியமமென்ன, தசரத வஸுதேவாதிகளென்றாப்போலே சில அதிகாரி நியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்நிதி பண்ணின ராம க்ருஷ்ணாதி விபவ விசேஷங்கள் போலன்றிக்கே, “பௌம நிகேதநேஷ்வபி குமகுஞ்ஜேஷு” என்கிறபடியே ஒரு தேச நியமமில்லாதபடியாகவும், அர்ச்சகனுடைய அபேக்ஷா காலமொழியத் தனக்கென்றொரு கால நியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாலே இன்னாரென்பதொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்நிதி பண்ணி, “ஸர்வஸஹிஷ்ணு:” என்கிறபடியே

ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே அவர்கள் செய்யும்பராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, “அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:” என்கிறபடியே அர்ச்சக பரதந்த்ரமான ஸ்நாநாசநாதிகளான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையுமுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாவதென்கை. “அர்ச்சா பூஜா ப்ரதிமயோ:” என்கையாலே, அர்ச்சா சப்தம் ப்ரதிமாவாசி.

விளக்கம் - முதல் திருவந்தாதி (44) – தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்த ஒன்றைத் தனது அடியார்கள் தனக்குத் திருமேனியாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பிக் கேட்கிறார்களோ, அதனையே தன்னுடைய வடிவமாகக் கொள்கிறான். அதாவது தனக்கு அடியார்களாக உள்ள சேதநர்களுக்கு விருப்பமான தங்கம், வெள்ளி, கல் போன்ற ஏதேனும் ஒரு பொருளில் நிலைக்கிறான்; அயோத்தி மற்றும் மதுரா என்பது போன்ற இடங்களில், பதினோராயிரம் அல்லது நூறு வருடம் என்பது போன்ற கால அளவுகளில், தசரதன் மற்றும் வஸுதேவன் என்பது போன்ற அதிகாரிகளிடத்தில் வந்து தோன்றிய இராமன் மற்றும் க்ருஷ்ணன் என்பதான விபவங்கள் போன்று அல்லாமல், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-74) - பெளம நிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு - இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆச்ரமங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு இடக் கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி; அர்ச்சகர் விரும்பும் காலம் அல்லாமல் தனக்கென்று எந்த ஒரு காலக் கட்டுப்பாடும் இன்றி; தன் மீது ருசி கொண்ட அனைவருக்கும் தன்னை அமைத்துக் கொள்வதால், இன்ன அதிகாரி என்பது போன்று கட்டுப்பாடுகள் இன்றி அர்ச்சையில் அருகில் வந்து நிற்கிறான். “ஸர்வஸஹிஷ்ணு: - அனைத்தையும் பொறுப்பவன்” என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் பொறுப்பதால், அவர்கள் செய்யும் தவறுகளைக் கண்டும் காணாமல் விடுகிறான். “அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி: - அர்ச்சகர்களுடைய வசப்பட்டு நிற்கிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சகர்களுக்கு வசப்பட்டவனாக நீராடிக் கொள்ளுதல் மற்றும் உணவை ஏற்றல் என்பது போன்ற அனைத்துவிதமான செயல்களையும் செய்தபடி எழுந்தருளியுள்ளான். இதுவே அர்ச்சாவதார நிலையாகும். “அர்ச்சா பூஜா ப்ரதிமயோ: - அர்ச்சை என்பது பூஜை மற்றும் விக்ரஹம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்” என்பதால், அர்ச்சையானது விக்ரஹ ரூபமாகிறது.

201. ருசி ஜநகத்வமும், சுபாச்ரயத்வமும், அசேஷ லோக சரண்யத்வமும், அநுபாவ்யத்வமு மெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசி ஜநகத்வாதி குண பூர்த்தியை யருளிச்செய்கிறார் (ருசி ஜநகத்வமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அர்ச்சாவதாரமானது ருசியை ஏற்படுத்துதல் என்பது போன்று குணங்களைக் கொண்டுள்ளதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநருக்குத் தன்னுடைய ரூபௌதார்ய குணங்களாலே வைமுக்க்யத்தை மாற்றித் தன்பக்கலிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்தவனந்தரம் தன்னை பஜிக்குமவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சக்குமினிதாம்படி சுபாச்ரயமாயிருக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் சரணவரணார்ஹமாயிருக்கையும், உபாயமான மாத்ரமாய் ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் அநுபாவ்யமாய்ப்படி யிருக்கையன்றிக்கே வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்னும்படி அநுபாவ்யமாய்ப்படியிருக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்குமென்கை. “ஸூரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம், க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:, தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசிந்தயேத், விசத்யபாஸ்த தோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபிணீம்” என்று இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவயத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கு மென்னுமிடம் ஸ்ரீசௌநக பகவானாலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள விதிகள் மூலம் திருத்த இயலாமல் சேதநர்கள், தாழ்ந்த உலக விஷயங்களில் ஆழமான ஈடுபாடு கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த தனது திருமேனி அழகு மற்றும் தாராள குணம் ஆகியவற்றின் மூலம், அந்த விஷயங்களில் வெறுப்பு ஏற்படும்படியாக மாற்றி, தன்னிடம் ஆழ்ந்த ருசியை ஏற்படுத்துகிறான். அத்தகைய ருசி பிறந்தவுடன் தன்னை வணங்கியபடி உள்ள அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய கண்ணிற்கும் நெஞ்சத்திற்கும் இனியவனாக உள்ள விதத்தில் மங்களகரமான இடமாக உள்ளான். அது மட்டும் அல்லாமல், தன்னை மட்டுமே

உபாயமாகக் கொள்பவர்களை ஏற்கும்போது, அவர்களுடைய குணம் மற்றும் குணம் அற்ற தன்மை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், அனைத்து லோகத்தில் உள்ளவர்களும் தனது திருவடியைப் பற்றும் விதத்தில் உள்ளான். உபாயமாக உள்ளபோது, பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே தன்னை அனுபவிக்க இயலும் என்ற நிலை இல்லாமல், தனது மேன்மையை அறிந்தவர்களுக்கு அமலனாதிபிரான் (10) - என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - என்பதற்கு ஏற்ப இங்கேயே அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். இவை அனைத்தும் அர்ச்சாவதாரத்தில் பரிபூர்ணமாக இருக்கும்படியாக உள்ளான். செளநக ஸ்ம்ருதியில் - ஸுருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்வதநேஷணாம், க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:, தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசிந்தயேத், விசத்யபாஸ்த தோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபினீம் - தனக்கு எப்போதும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தை தங்கம் மற்றும் வெள்ளி கொண்டு, மலர்ந்த முகம் மற்றும் அழகான கண்கள் கொண்டதாக அமைக்கவேண்டும். அதனையே எப்போதும் வணங்கி பூஜிக்கவேண்டும். அதனையே எப்போதும் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் தனது அனைத்து தோஷங்களையும் விட்டவனாக ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பதாக, இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில், தனது அடியார்கள் விரும்பியபடி உள்ள ஒரு பொருளைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, அவர்களால் உபாஸிக்கப்படுபவனாகவும் அடையப்படுபவனாகவும் உள்ளான் என்பதை ஸ்ரீசௌநக பகவானும் அருளிச்செய்தார்.

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும், அசக்தரைப் போலேயும், அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயும் இருக்கச் செய்தேயும், அபார காருண்ய பரவசனாய்க் கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதார குணாதிசயத்தை அருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு, இப் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக் கட்டியருளுகிறார் (ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும், இந்த அர்ச்சாவதாரத்தின் குணங்களுடைய மிகுதியை அருளிச்செய்து, இந்த “தத்வ த்ரயம்” என்ற நூலை நிறைவு செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமி த்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்” என்கிறபடியே சேதனனுக்கு ஸ்வத்வமும் தனக்கு ஸ்வாமித்வமும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்க இவன் தன்னுடைமைகளோடொக்கத் தன்னையும் ஸஹபடிக்கும்படி ஸ்வாமித்வம்

இவன் பக்கலிலும் ஸ்வத்வம் தன் பக்கலிலுமாகத் தன்னிசையாலே மாறாடிக் கொண்டு “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே”, “ந தஸ்யேசே கச்சந” என்றும், “ஸர்வேச்வரஸ் ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்க்ய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனா யிருக்கிற தன்னை அமைத்துக் கொண்டு, தன் காரியமும் பிறர் காரியமுறியமாட்டாத அஜ்ஞரைப் போலேயும், தன்னைத் தான் ரசஷிக்கமாட்டாத அசக்தரைப் போலேயும், தனக்கென்னவொரு முதன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயும் இராநிற்கச் செய்தேயும், விமுகரையுமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருண்ய மிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு, நேத்ர புத்ர விதரணம் முதலாக மோக்ஷ தான பர்யந்தமாக யதாதிகாரம் சேதநருடைய ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளுமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது விஷ்ணுதத்வத்தில் “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமி த்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - உடைமையாக உள்ள தன்மையானது ஜீவாத்மாவிிற்கும், ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மையானது ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ளது” என்பதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்களின் சொத்தாக உள்ள தன்மை சேதநனுக்கும், ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு எஜமானனாக உள்ள தன்மையும் உறுதியாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அனைத்து உடைமைகள் மற்றும் தன்னையும் சேர்த்து உரைக்கும்படி, ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மையானது ஜீவாத்மாவிிற்கும், சொத்தாக உள்ள தன்மையானது தன்னிடம் உள்ளதாகவும், தனது விருப்பத்தால் மாற்றி அமைத்து நிற்கிறான். முண். (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் உணர்ந்தவன் - என்றும், ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும் - என்றும், மஹா. நா. (1-8-10, 11) - ந தஸ்யேசே கச்சந - அவனை யாரும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-86) - ஸர்வேச்வர: ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்க்ய: - அனைத்தையும் எப்போதும் அனைத்துவிதங்களிலும் ஆள்பவனாகவும், அனைத்து காலத்திலும் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் காண்பவனாகவும், அனைத்தும் பொருந்தியவனாகவும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனாகவும் உள்ளதால் பரமேச்வரன் என்று கூறப்படுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்து சக்தியாக, யாரும் தடுக்காதபடி சுதந்திரமாக உள்ள தன்னை, இவ்விதம் மாற்றி அமைத்துக்கொண்டு, தனது செயல் மற்றும் அடுத்தவர் செயல் என எதனையும் அறியாதவன் போன்றும், தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள சக்தி இல்லாதவன் போன்றும், தனக்கென்று எந்த ஒரு

முக்கியத்வமும் இல்லாத சுதந்திரமற்றவன் போன்றும் நிற்கிறான். ஆனால், தன்னிடம் வெறுப்பைக் காண்பிப்பவர்களிடமும் கூட, அவர்கள் விடாமல், தனது கருணையானது அவர்களிடம் கரைபுரண்டு ஓடும்படிச் செய்கிறான். கண்ணை அளித்தல், புத்திரப்பேறு அளித்தல், செல்வம் கொடுத்தல் என்பது தொடங்கி, மோசடும் முடிய உள்ள அனைத்தையும் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடி, சேதநர்களுடைய அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறான்.

வ்யாக்யானம் – “அர்ச்சாவதாரஸ் ஸர்வேஷாம் பாந்தவோ பக்தவத்ஸல:; ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் மயி ச ஸ்திதம்” என்று அர்ச்சாவதாரமானது ஸர்வர்க்கும் பாந்தவமாய் பக்தவத்ஸலமாயிருக்கும். ஸ்வத்வமானது ஆத்மாவின் பக்கலிலும், ஸ்வாமித்வமானது என் பக்கலிலும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமென்றும்; “இதி வ்யவஸ்திதே சாபி மமாயம் கேசவஸ் த்விதி, மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரசுலாஞ்சந:” என்றபடி சேஷித்வம் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய கேசவனென்றும், பரசுவை அடையாளமாகவுடைய தேவனான ராமன் என்னுடையவென்றும்; “மமாயம் வாமநோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி வராஹவேஷோ பகவாந் நரோ நாராயணஸ் ததா” என்று என்னுடையவன் இந்த வாமனனானவன், ப்ரபுவான நரஸிம்ஹ ரூபியானவன், வராஹ வேஷத்தையுடைய பகவான், அப்படியே நரநாராயணன் என்றும்; “ததா க்ருஷ்ணச்ச ராமச்ச மமாயமிதி நிர்திசேத், மத்க்ராமவாஸீ பகவாந் மமைவேதி ச தீர் பவேத்” என்னும்படியே க்ருஷ்ணனும் ராமனும் என்னுடையவெனென்றுஞ் சொல்லா நிற்கும். என்னுடைய க்ராமத்திலிருக்கிற பகவான் என்னுடையவெனென்றும் மமத்வ புத்தியுண்டாகா நிற்கும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - அர்ச்சாவதாரஸ் ஸர்வேஷாம் பாந்தவோ பக்தவத்ஸல:; ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் மயி ச ஸ்திதம் - அர்ச்சாவதாரமானது அனைத்து பக்தர்களுக்கும் வாத்ஸல்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆத்மாவிடம் உடைமை என்ற தன்மையும், என்னிடம் எஜமானனாக உள்ள தன்னையும் இருக்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சாவதாரமானது அனைவருக்கும் உறவாக, வாத்ஸல்யத்தை பக்தர்களிடம் கொண்டதாக உள்ளதாகும். சொத்தாக உள்ள தன்மை ஆத்மாவிடமும், சொத்தை உடையவனாக இருக்கும் தன்மை என்னிடமும் நிச்சயமாக இருக்கும் என்றும் எண்ண வைக்கும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - இதி வ்யவஸ்திதே சாபி மமாயம் கேசவஸ் த்விதி, மமாயம் ராம இத்யேவ தேவ: பரசுலாஞ்சந: - இவ்விதம் சொத்தாக இருத்தல் மற்றும் சொத்தை உடையவனாக இருத்தல் என்ற

வேறுபாடு உள்ளபோதிலும், கேசவன் என்ற சொத்து, கோடாலி ஏந்திய பரசுராமன் என்ற சொத்து - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாக உள்ள தன்மை பகவானிடம் நிலையாக உள்ளபோதிலும், “என்னுடைய கேசவன்” என்றும், “கோடாலியை அடையாளமாகக் கொண்ட தேவனாகிய பரசுராமன் என்னுடையவன்” என்றும் உரிமை கொண்டாட வைப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - மமாயம் வாமநோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி வராஹவேஷோ பகவாந் நரோ நாராயணஸ் ததா - வாமனன், ப்ரபுவாகிய நரஸிம்ஹமூர்த்தி, வராக ரூபம் கொண்டவன், அது போன்றே நரநாராயணன் - என்று, “இந்த வாமநன், ப்ரபுவான நரஸிம்ஹ ரூபம் கொண்டவன், வராஹ வேஷம் பூண்ட பகவான், அது போன்றே நரநாராயணன் என்னுடையவர்கள்” என்னும் உரிமை கொண்டாட வைப்பதாகும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ததா க்ருஷ்ணச்ச ராமச்ச மமாயமிதி நிர்திசேத், மத்க்ராமவாஸீ பகவாந் மமைவேதி ச தீர் பவேத் - அது போன்றே க்ருஷ்ணனும், இராமனும் என்னுடையவர்கள் என்று கூறுவர், எனது ஊரில் உள்ள பகவான் என்னுடையவன் என்ற எண்ணம் ஏற்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப “க்ருஷ்ணனும் இராமனும் என்னுடையவர்கள்” என்றும், “எனது கிராமத்தில் உள்ள பகவான் என்னுடையவன்” என்பதான “என்னுடையது” என்ற புத்தி ஏற்படும்.

வ்யாக்யானம் - “சிந்தயேச்ச ஜகந்நாதம் ஸ்வாமிநம் பரமார்த்தத:, அசக்தம்ஸ்வதந்தரஞ்ச ரக்ஷயஞ்சாபி ஜநார்தநம்” என்று பரமார்த்தத்தால் ஜகந்நாதனாய், ஸ்வாமியான ஜநார்த்தநனை அசக்தனாகவும், அஸ்வதந்தரனாகவும், ரக்ஷயபூதனாகவும் சிந்திப்பதுஞ் செய்யா நிற்கும். “ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை பக்தவத்ஸல:, ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி” என்று பெரிய தேஜஸ்சையுடைய ஜகத்பதியானவன் பக்தனுக்கு வத்ஸலனாய்க் கொண்டு, அவன் இச்சித்தபோது அமுது செய்யா நிற்கும், அப்படியே ஸ்நானத்தையும் பானத்தையும் யாத்ரையையும் பண்ணா நிற்குமென்றும்;

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - சிந்தயேச்ச ஜகந்நாதம் ஸ்வாமிநம் பரமார்த்தத:, அசக்தம் அஸ்வதந்தரம் ச ரக்ஷயஞ்சாபி ஜநார்தநம் - இயல்பாகவே ப்ரபுவாக, இந்த ஜகத்திற்கு நாதனாக, துன்பத்தை விலக்குபவனாக உள்ள அவனை சக்தியற்றவனாகவும், மற்றவர்கள் வசப்பட்டவனாகவும், அனைவரையும் காப்பாற்றத்தக்கவனாகவும் எண்ண வைக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மையாகவே உலகின் நாதனாக உள்ளவனும், எஜமானனும், துன்பத்தைப் போக்குபவனும் ஆகிய

அவனை சக்தி அற்றவன், மற்றவர்கள் வசப்பட்டவன், நம்மைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்றவன் என்று எண்ண வைக்கும். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத் இச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தே வை பக்தவத்ஸல்:, ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதே வை ஜகத்பதி - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்டவனும், பக்தர்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனும், ஜகத்தின் பதியாக உள்ளவனும் ஆகிய பகவான், பக்தனுடைய விருப்பத்தால் உணவு ஏற்றல், நீராடுதல், நீர் பருகுதல், யாத்திரை செய்தல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஜகத்பதியான அவன் பக்தர்களுக்கு வாத்ஸல்யத்தைக் காண்பித்தபடி, அவன் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உணவு உட்கொண்டு, நீராடி, பானம் பருகி, யாத்திரையும் செய்கிறான் என்பதாக அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸ ஜகந்நாதோபி அஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா ஸர்வ சக்திர் ஜகத்தாதாபி அசக்த இவ சேஷ்ட தே” என்று ஸ்வதந்த்ரனாய் ஜகந்நாதனாயிருக்கச் செய்தேயும், அவன் யாதொருபடி அஸ்வதந்த்ரன் அப்படியாகா நிற்கும்; ஸர்வசக்தியாய், ஜகத்துக்கு ஸ்ரஷ்டாவாயிருக்கச் செய்தேயும், அசக்தரைப் போலே சேஷ்டியா நிற்குமென்றும், “ஸர்வாந் காமாந் ததத் ஸ்வாம்யபி அசக்த இவ லக்ஷ்யதே, அபராதாநபிஜ்ஞஸ் ஸந் ஸதைவ குருதே தயாம்” என்று, எல்லா காமங்களையுங் கொடா நின்று, ஸ்வாமியாயிரா நிற்கச் செய்தேயும், அசக்தரைப் போலே காணப்படா நிற்கும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸ ஜகந்நாதோபி அஸ்வதந்த்ரோ யதா ததா ஸர்வ சக்திர் ஜகத்தாதாபி அசக்த இவ சேஷ்ட தே - அந்த ஜகந்நாதன் ஸ்வதந்த்ரமானவன் என்றாலும், பக்தர்கள் விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரம் இல்லாதவனாக உள்ளதைப் போன்று, அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட அர்ச்சாவதார எம்பெருமானும் சக்தியற்றவனாக நடப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்வதந்த்ரனாகவும் இந்த ஜகத்தின் நாதனாகவும் உள்ளபோதிலும், அவன் எவ்விதம் ஸ்வதந்த்ரம் அற்றவன் போன்று உள்ளானோ; அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாக, இந்த ஜகத்தைப் படைத்தவனாக உள்ளபோதிலும், சக்தியற்றவன் போன்று உள்ளானோ, அது போன்ற அர்ச்சையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அபராதங்களில் அறிவிலனாகா நின்று கொண்டு எப்போதும் தயையைப் பண்ணா நிற்குமென்றும்; “அர்ச்சாவதார விஷயே மயாபி உத்தேசதஸ் ததா, உக்தா குணா ந சக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி” என்று, அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் என்னாலும்

சுருங்கச் சொல்லப்பட்டவத்தனை, குணங்களானவை நூறு வர்ஷங் கூடினாலும் சொல்ல சக்யங்களல்லவென்றும்; “ருதே ச மத் ப்ரஸாதாத் வா ஸ்வதோ ஜ்ஞாநாகமேந வா” என்று என்னுடைய ப்ரஸாதமொழிந்தாலும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஜ்ஞானமில்லாதபோதும் சொல்லமுடியாதென்றும்; “ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பத்தாம் அத:; பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம்ச சைவோத்தரோத்தர:” என்றிப்படி பர வ்யூஹாதி பஞ்சப்ரகாரானான நான், அத:பதிக்கிற ஆத்மாக்களுக்குப் பூர்வ பூர்வ ப்ரகாரங்களிற் காட்டில் உத்தரோத்தர ப்ரகாரத்தில் ஸௌலப்யத்தாலே ச்ரேஷ்டனாயிருப்பேனென்றும்; “ஸௌலப்யதோ ஜகத் ஸ்வாமீ ஸுலபோ ஹ்யுத்தரோத்தர:” என்று, ஜகத் ஸ்வாமியான நான் ஸௌலப்யத்தாலே மேலே மேலே ஸுலபனாயிருப்பனிறேயென்றும், “ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்தர பிம்பயோ:; மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பிம்பே து க்ருபயா ஸ்திதம்” என்று ஸர்வத்தையும் அதிசயிப்பதான ஷாட்குண்ய ரூபமானது, மந்த்ர பிம்பங்களிலே நிற்குமென்றும், மந்த்ரத்திலே வாச்யாத்மநா நிற்கும், பிம்பத்திலே க்ருபையாலே நிற்குமென்றும், இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தினுடைய குணாதிக்யம் விஷ்வகஸேந ஸம்ஹிதையிலே ஸர்வேச்வரன் தன்னாலே அருளிச செய்யப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - மேலும் அடியார்களுடைய அபராதங்கள் குறித்து அறியாதவன் போன்று எப்போதும் தயை செய்தபடியே அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – அர்ச்சாவதார விஷயே மயாபி உத்தேசதஸ் ததா, உக்தா குணா ந சக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ சதைரபி - அர்ச்சாவதாரம் குறித்து என்னால் இவ்விதமாகக் கூறப்பட்டது. இது போன்று நூறு வருடங்கள் கூறினாலும் அர்ச்சை குறித்து முழுவதும் கூறி முடிக்கும் சக்தி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சாவதாரம் குறித்து என்னால் சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது, அர்ச்சையின் குணங்கள் குறித்து நூறு வருடங்கள் உரைத்தாலும் கூறி முடிக்க இயலாது என்பதாக அர்ச்சை உள்ளது. ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – ருதே ச மத் ப்ரஸாதாத் வா ஸ்வதோ ஜ்ஞாநாகமேந வா - எனது கருணை இல்லை என்றாலும் இயல்பாகவே உள்ள ஞானத்தை விட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது அருள் இல்லாது போனாலும் இயல்பாகவே ஏற்படும் ஞானம் இல்லாதபோது, அர்ச்சை குறித்து உரைக்க இயலாது. ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை – ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹம் ஆத்மநாம் பத்தாம் அத:; பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம்ச சைவோத்தரோத்தர: – இவ்விதம் ஐந்து நிலைகளில் உள்ள நான், பிறவி என்பதான ஸம்ஸாரத்தில் விழும் ஆத்மாக்களுக்கு, முன்னர் முன்னர் உள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும், அடுத்த அடுத்த நிலைகளில் மேன்மேலும் சிறப்பாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரம் வ்யூஹம் என்பதான ஐந்து விதங்களில் உள்ள நான், ஸம்ஸாரத்தில்

விழுந்தபடி உள்ள ஆத்மாக்களுக்கு, முன்பு முன்பு உள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும், அடுத்து அடுத்து வருகின்ற நிலைகளில் ஸௌலப்யத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து நிற்பேன் என்பதாக அர்ச்சை உயர்ந்து உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – “ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குண பரீவாஹ ஆத்மாநம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளம நிகேத நேஷு அபி குட குஞ்சேஷு ரங்கேச்வர! அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி: தவ ததச் சீலாத் ஜடபூயதே” என்றும் அவதாரங்களை யருளிச்செய்தவனந்தரத்திலே அர்ச்சாவதார வைபவத்தை ஸங்க்ரஹேண ஒரு ச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

விளக்கம் -ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத் குண பரீவாஹ ஆத்மாநம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளம நிகேத நேஷு அபி குட குஞ்சேஷு ரங்கேச்வர! அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருதயாலுபி: தவ ததச் சீலாத் ஜடபூயதே - திருவரங்கனே! உன்னுடைய குணங்களின் எண்ணிக்கை எல்லையற்று உள்ளது. அந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உள்ள உனது திருஅவதாரங்களின் எண்ணிக்கையும் எல்லையற்று உள்ளது. இவை ஒரு புறம் இருக்கட்டும் (இவற்றை நான் பெரிதாக எண்ணவில்லை). ஆனால் – இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆச்ரமங்கள் ஆகியவற்றில் ஆராதனை செய்யும்படியான அர்ச்சா விக்ரஹமாக, அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்பவனாக, அர்ச்சகரால் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் அனைத்து நிலைகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவனாக மகிழ்வுடன் உள்ளாயே (இதுவல்லவா சிறப்பு)! இப்படியாக உள்ள உனது சீல குணத்தில் ஈடுபடாதவர்களே இல்லை, அனைவரும் மயங்குகின்றனர் – என்று அனைத்து அவதாரங்களையும் அருளிச்செய்த பின்னர், அர்ச்சாவதாரத்தின் வைபவத்தை சுருக்கமாக ஒரு ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் அந்த ஸ்வரூபத்தையும் நிறம் பெறுத்தும் குண வைலக்ஷண்யத்தையும், அக்குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களையும், அப்படி காரண பூதனானவனுடைய ஸர்வ பல ப்ரதத்வத்தையும் காரணத்வாத்யுபயோகியான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகத்தையும், அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷண்யாநுரூபமான லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகத்வத்தையும், அந்த விக்ரஹயோக ப்ரயுக்தமான பரத்வாதி பஞ்ச ப்ரகாரத்வத்தையும் அருளிச் செய்து ஈச்வர தத்வத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப மேன்மையையும், அந்த ஸ்வரூபத்தையும் உயர்த்தியாக்கும் குணங்களின் மேன்மையையும், அந்தக் குணங்களின் காரணமாக அவன் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்களையும், இவ்விதம் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அவனுடைய அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கும் இயல்பையும், அந்தக் காரணத்தால் உபயோகப்படுகின்ற மேன்மையான திருமேனியின் சேர்க்கையையும், அந்தத் திருமேனியின் மேன்மைக்கு ஏற்றபடியான ரூபம் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மி, பூதேவி, நீளாதேவி ஆகியோருடைய தன்மைகளையும், அந்தந்த திருமேனியுடன் சேர்தல் என்பதால் உண்டாகின்ற பரம் தொடக்கமான ஐந்து விதங்களையும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக ஈச்வர தத்வம் குறித்து உரைத்து முடித்தார்.

**ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
தத்வத்ரயத்தில்
ஈச்வர ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்**

**ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
தத்வ த்ரயம் ஸம்பூர்ணம்**

திருவரங்கச்செல்வனார் திருவடிகளே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்